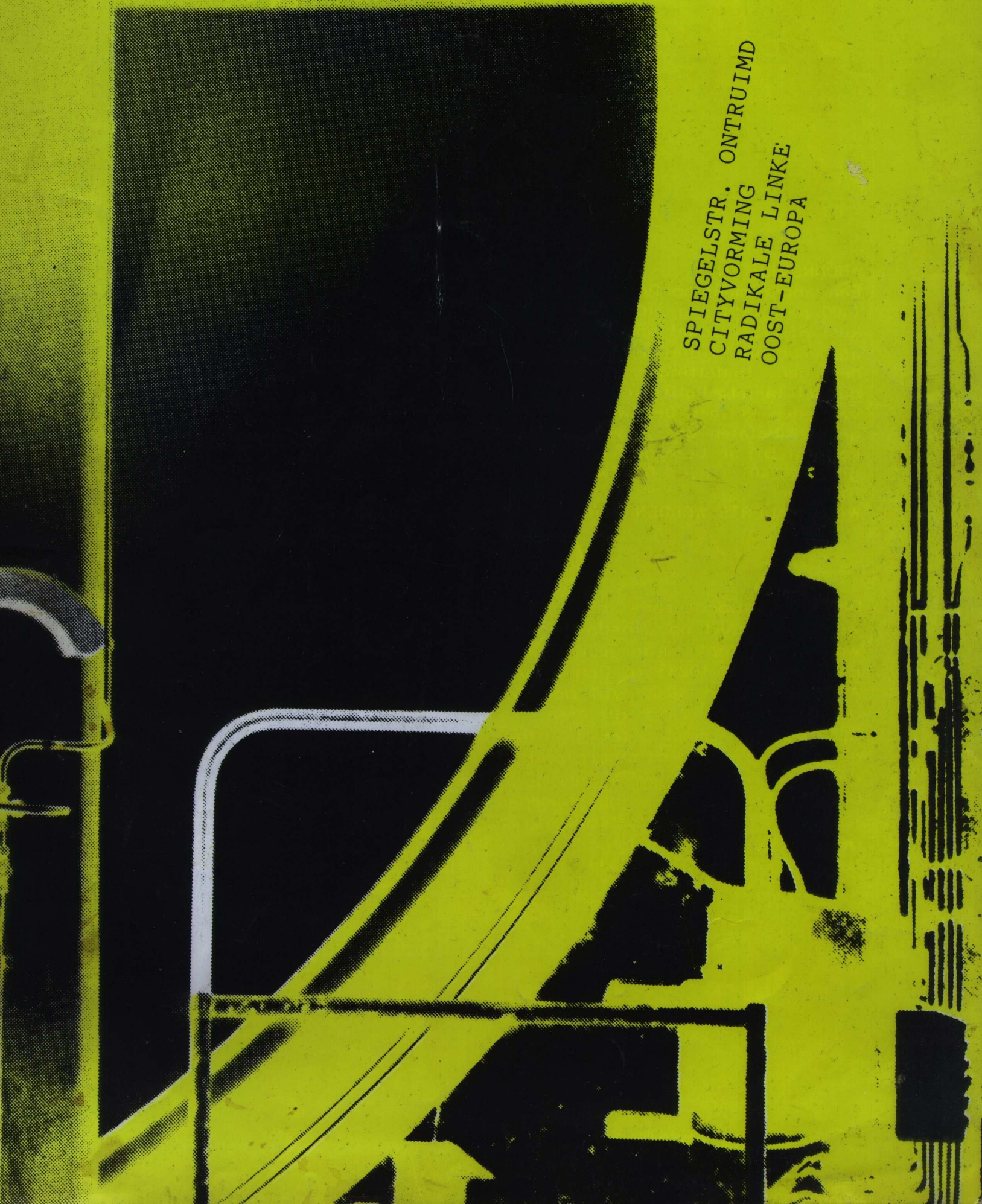

DE ZWARTE

2 februari '90

nr 145 f 2,50

SPIEGELSTR. ONTRUIMD
CITYVORMING
RADIKALE LINKE
OOST-EUROPA

INHOUD

- pag3 SPIEGELSTR. den Haag
" 5 SHELL AXIE + MALIBONGWE
" 6 CITYVORMING
" 8 INGRID STROBL
" 11 brief van Ute Hladki;
hongerstaking in Spanje
Euskadi, Portugal en
Turkije.
pag14 Radikale Linke
" 22 reactie op RZ
" 23 Oost-Europa
" 36 proces frankfurter
BEURS.
pag28 KORTE BERICHTEN
" 32 AGENDA

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk binnen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samenstellen zijn op betreffende dinsdag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

HET SPIEGELEFFEKT

Donderdag 25 januarië was het zover. Om 10 uur /s morgens zouden ze onze zelfbevochten woon/werkruimte komen afpakken. Over de voorgeschiedenis van het pand is al menigmaal gepubliceerd, dus daar willen we jullie niet mee vervelen. Na verschillende juridiese pogingen, het voorstel van een afkoopsom en een rayonagent, die ons eruit probeerde te slijmen werd het hun duidelijk dat we niet zomaar op zouden geven. Vanaf 1 december was er ontruimingsdreiging. Pas woensdag 24 jan. om 1 uur viel het dwangbevel van de deurwaarder in de bus. De volgende ochtend zou het gebeuren.

In de voorafgaande maanden hadden we ons hierop goed voorbereid. Vele barrikades in de categorie van matig tot zwaar : gemetselde stoeptegels, gelaste CV elementen, spiralen, aan elkaar gelaste winkelwagens, prikkeldraad, enz.. We konden onze creativiteit ruimschoots botvieren.

Verder waren er verschillende taken over diverse groepen verdeeld en goed doorgesproken, ook de mobilisatie was geregeld, we waren dus paraat. Het kat en muis spel begon donderdag stipt om 10 uur. Om kwart voor tien werden de aan de voorgevel hoge spandoeken (2 opgeheven vuisten plus een boos hoofd en de tekst : waar recht onrecht is, is verzet een plicht) naar beneden gelaten. Ondertussen reed het hele smerisapparaat voor. Het leek alsof ze niets thuis hadden gelaten. De deurwaarder werd niet binnengelaten, maar onthaalt met onze eigen sirenes.

Er schalde opera muziek van Maria Callas van het dak en de verfbommen vlogen in het rond. De straten werden aan alle kanten afgezet en het pand was helemaal omsingeld. Het dichtgelaste en met greppel verstevigde hek aan de achterkant werd onder een verfbommenregen door de BRATA opengeslepen. Ze waren op het terrein. Via de uitbouw werd over het dak de eerste verdieping bestormt en drongen ze vrij snel het pand binnen. Ze hadden zeker twee uur hakken, slijpen, zagen en zoeken nodig om ons zowiezo te lokaliseren. In het begin nog fanatiek, later steeds moedelozer. Het werd steeds leuker, ze bleven ook versterking oproepen, extra breekploegen, bijzonder technies onderzoek, hondenwagen en de brandweer voor zwaardere breekmateriaal. Af en toe werd er op 3/4 plaatsen tegelijk om ons heen geslepen en gebroken. Soms kwamen ze vlakbij, maar gingen dan weer ergens anders klussen. Ze

raakten de kluts kwijt en gingen onlogiese dingen doen. Soms gingen ze van twee kanten dezelfde barrikade te lijf. Het is grote lol om muisstil achter een barrikade te zitten en van de ME te horen hoe doordacht die barrikade is en dat ze maar koffie gaan drinken omdat ze er niet doorheen komen. De sympathisanten buiten hadden ook eerder koffie als de smeris, wat hun humeur ook niet verbeterde. Op straat werden pamfletten uitgedeeld, met buurtbewoners gepraat, de smeris gepest en veel herrie en lol gemaakt. De storm begon toen net op te zetten. Voorstellen vanaf buiten naar de ME op het dak dat we in de schoorsteen zouden zitten werden prompt uitgevoerd, want meerdere malen werd er ingekeken. Grote hilariteit : drie maal had de smeris nu het "hele" pand doorzocht en ons nog niet eens gevonden. Uit gesprekken van de breekploegen vingen we op dat ze begonnen te twifelen of we er nog wel waren. Een deel van de ME raakte steeds gefrusteerder, kregen een beetje ruzie met mekaar en zeiden tegen mekaar dat ze een beetje logieser moesten denken. Na 4 uur waren ze eindelijk vlakbij ons. Na nog een half uur slijpen en drukken met een hydrauliese pers stapte de eerste ME er onder applaus van ons naar binnen. Zonder "geweld" werden we geboeid afgevoerd. Wat een ravage in het pand en wat was de smeris moe. De arrestanten werden naar verschillende buro's afgevoerd. Na 2

uur werd iedereen in verzekering gesteld en ondervraagd, waarna foto's en vingerafdrukken werden afgenomen. Om 7 uur werden mannen en vrouwen apart bij elkaar gezet in 1 cel en om half negen was iedereen weer vrij, zonder iets te hebben verklaart.

Alles bij elkaar genomen een geslaagde actie.

Een goede sfeer binnen en buiten, de smeris die voor schut staat, veel schade (door de ME veroorzaakt) voor de Fries Groningse Hypotheek Bank. Zij moeten het pand in oude staat terugbrengen voor de nieuwe eigenaar. Redelijke lokale publiciteit en weer een ervaring waarin we begrijpen dat het niet zinloos is je op wat voor manier dan ook te verzetten tegen een ontruiming. Dat een goede voorbereiding, goede afspraken, solidariteit en vooral een goede sfeer onder elkaar, een ontruiming, ondanks dat we een pand verliezen, tot iets positiefs voor onzelf wordt, waar iets positiefs vanuit gaat om verder te gaan en weer meer ruimte te veroveren.

Dat door ergens mee bezig te zijn nieuwe verbanden en nieuwe contacten worden gelegd. We met elkaar op verschillende manieren ervaring opdoen en we een (nog) groter vertrouwen in elkaar krijgen om samen verder te strijden.

Dat de buurt dicht bij ons staat dan we dachten en hoe dom de smeris reageert als het even anders loopt dan ze dachten en dat de FGH bij dit pand met verlies gespeculeerd heeft, dus kraken gaat door!

Kraakpand was bunker

...uis, waarin de krakers zich hadden verschanst.

HC 25-1

Den Haag — De politie heeft gistermiddag twaalf krakers (negen mannen en drie vrouwen) uit Den Haag aangehouden die urenlang een pand aan de Van der Spiegelstraat bezet hebben gehouden.

De krakers woonden al vanaf 1987 in het majestueuze pand dat ooit nog van de Staatsloterij en het ministerie van sociale zaken is geweest. De rechter besloot eind 1989 in een kort geding dat zij eruit moesten. De eigenaar, de Wassenaarse makelaar R. van Buren, wilde er een kantoor van maken.

Vanaf dat moment werd door de bewoners hard gewerkt aan barricades om het de politie bij de ontruiming zo moeilijk mogelijk te maken. Alle ramen werden dichtgemetseld, aan elkaar gelaste radiatorplaten in deuropeningen gezet en afval in trapgaten gegooid. Het pand veranderde in een bunker.

De Mobiele Eenheid had gisteren vier uur nodig om de vesting

te veroveren. Zij was om tien uur 's ochtends snel het pand binnengedrongen, ondanks dat zij bekogeld werd met verf. Daarbij raakte niemand gewond. Maar eenmaal in het pand konden de agenten de krakers niet vinden.

Na een zoektocht van zeker twee uur vonden de dertig ME-ers een babyfoon in een gat in de vloer. Het snoer leidde door een doolhof van gangen naar de drie meter brede en tien meter lange kluis in de kelder. Daar hadden de krakers zich verschanst. Zij waren daar via een zelfgemaakt gat in de 85 centimeter dikke muur binnengekomen. Het gat hadden zij van binnenuit gedicht met radiatorplaten en stalen buizen; de kluisdeur hadden zij aan de buitenkant op slot gedaan. De krakers hadden erop gerekend dat de politie lang bezig zou zijn, want er was een telefoon aanwezig, er was eten en er lagen matrassen om te slapen.

Het was voor de politie een helse klus om het gat open te krijgen. De kluisdeur werd al bij voorbaat uitgesloten, omdat dat zeker een dag zou duren. De politie

moest werken in een kleine bedompte kelder met gasmaskers op die zij even te leen had gekregen van de brandweer. Met elektrische zagen en pneumatisch aangedreven rammers lukte het toch. Maar toen was het al half drie. Volgens een ME'er werd er door de 'kluisenaars' geapplaudiseerd, toen de politie eenmaal binnendrong.

Onder luid gejuich van omstanders die onafgebroken achter een hek hadden staan kijken, werden de twaalf mensen naar buiten geleid en in een politiebuis gestopt. De omstanders, sympathisanten van de krakers, hadden zich al die tijd tamelijk rustig gehouden. De politie hoefde niemand van hen aan te houden. Zo nu en dan gooiden zij een rotje of riepen zij leuzen naar agenten. De rest van de tijd waren zij bezig met het maken van muziek, koffiedrinken of anderszins. De mensen die zich in het pand hadden verschanst, zijn inmiddels weer vrij. Zij worden verdacht van openlijk geweld en vernieling. Wat de schade is aan het pand is nog niet bekend.

scannerberichten

- 9.00 uitwijkkanaal in gebruik melding van iets voor Metro-pool.
- 9.40 manschappenwagen opgeroepen
- 9.44 mensen gesignaleerd voor het hek, spandoeken neergelaten, mensen met bivaks binnen ge-zien.
- 9.57 wagen naar binnenplaats
- 10.02 er wordt een "lading" verwacht uit de dakkapel.
- 10.05 ME-groep bij het pand
- 10.7 voorkant deur openbreken en achterkant het dak op
- 10.12 open?
- 10.13 toegang binnen geforceert,

BRATA 1 hoeft nog niet te komen

- 10.18 BRATA 2 binnen, trapgat vol met prikkeldraad.
- 10.20 willen overgaan tot aanhouding wegens vernieling. Versterking opgeroepen voor afvoeren arrestanten.
- 10.22 iedereen moet worden aangehouden.
- 10.25 versterking aan de van Speijkstr.
- 10.28 de manschappenwagen laten staan ivm arrestanten.
- 10.30 BTO team onderweg
- 10.35 Verwarring, ze zitten op zolder,
- 10.36 flessen laten staan ivm BTO onderzoek

10.37 Op zolder, maar ze zijn verdwenen

- 10.40 ze zitten in de kelder
- 10.44 zoeken als gekken.
- 10.45 ze zoeken vluchtwegen
- 10.46 ze denken dat we in de kluis zitten
- 10.54 op zolder niets, systematies naar beneden.
- 11.08 bijstand verbindingdienst, video licht gevraagd.
- 11.30 stroom van de brandweer om de deur te slechten
- 12.40 0635 arriveert
- 13.15 de kluis wordt opengesneden dan houdt het op bliep, bliep,

VERKLARING AKTIE TEGEN N&W/LB

Sinds mei vorig jaar verzorgt het reclameburo Noordervliet & Winninghoff/Leo Burnett (N&W/LB) de reclame voor Shell Nederland.

Aan dat feit heeft het buro het buro het te danken dat wij ze met een bezoekje vereerd hebben. Met brandblussers gevuld met verf hebben we vrijdagochtend, 26 januari, het in- en exterieur van hun kantoor aan de Drentestraat 5 opgefleurd. Op deze manier willen we alle medewerkers aanspreken op hun betrokkenheid bij het creëren van een acceptabel gezicht voor Shell. Dat is een hele klus, omdat het een masker moet zijn voor bijvoorbeeld Shell's aanwezigheid in Zuid-Afrika.

Shell profileert zich in haar nieuwe campagne als de goede vriend van de automobilist, dus van elke Nederlander. "Shell moet overkomen als een wijze vriendelijke man aan wie je iets hebt", aldus Fokje

Zijlstra, hoofd marketing en communicatie van Shell. Dat Shell in Zuid-Afrika geen wijze man is waar de zwarte bevolking iets aan heeft, is duidelijk. Shell levert olie, die de Zuidafrikaanse economie draaiend houdt en politie en leger in staat stelt het zwarte verzet te bestrijden. Ook in Nederland is Shell nog altijd milieu-vervuiler no.1. Hebben we daar wat aan?

Het gaat bij de nieuwe campagne niet zozeer om de verkoop van een bepaald produkt te stimuleren, maar om het imago van Shell als geheel beter uit de verf te laten komen. Ron Walvisch, creative director van N&W/LB zegt zelfs: "Wij zijn heel trots dat wij Shell hiermee mogen bedienen." Een uitdaging voor het buro natuurlijk, om de twijfels die omtrent Shell ontstaan zijn weg te nemen. Met dit werk krijg je vuile handen! De uitgekien-de reclamecampagne van N&W/LB

moet voorkomen dat nog meer mensen duidelijk wordt waar Shell werkelijk voor staat: een onderneming die uit is op machtsvorming en winstvergroting, waar ook ter wereld. Dat macht en vooral machtsverstrengeling met de staat Shell voordelen oplevert, blijkt ook hier in Nederland. Kijk maar naar het verbod van het kabinet op het voorkeursbeleid dat het LOTA wil voeren ten opzichte van bedrijven die niet in Zuid-Afrika zitten. Zodat iedere gemeente een anti-apartheidsbeleid kan voeren. We zullen dus gewoon zelf door moeten gaan met acties tegen alles wat hier aan meewerkt. Shell helpt alleen zichzelf en geen reclamecampagne kan dat verdoezelen. Wij zullen in ieder geval alles doen om dat te voorkomen. We roepen dan ook iedereen op om Shell's reclame niet in het straatbeeld te tolereren, niet op publiek-borden, maar ook niet in de kranten of op t.v.

aktie-groep tegen image-building

MALIBONGWE

Als er iets meeslepends de afgelopen weken in Nederland is gebeurd heb ik het niet over de storm maar over de Malibongwe konferentie. 150 vrouwen uit Zuid-Afrika en ANC vrouwen uit het buitenland in konferentie bijeen over haar positie in een democraties, non-raciaal en non-seksisties Zuid-Afrika zoals het ANC dat voorstaat.

Geen bevrijding zonder vrouwenbevrijding. Ook niet in een land dat stijf staat van het racisme, geweld, vrouwenmishandeling, uitbuiting en onderdrukking.....

Daarom ook 'werkbezoeken', uitwisseling over strategieën bij en met nederlandse (vrouwen-) organisaties. Inhoudelijk is er veel kritiek; persoonlijk zijn de meeste vrouwen over de gelegde kontakten erg tevreden. En het idee dat er wat uit voort zal vloeien staat vast.

En toen was er op eens een demo voor Malibongwe! Dat wat er de hele tijd al miste, het openbreken van het strakke keurslijf van het geheel. De wandelgangen zouden uitgebreid worden! Oproep voor een swingende demo. De demokultuur hier versus die in Zuid-Afrika. Dat wordt lachen voor de z.a.vrouwen.

De eisen waren (en zijn) in elk geval duidelijk;

-sankties opdat daadwerkelijke veranderingen in Zuid-Afrika sneller dichterbij komen

-vrouwen in de strijd eren en steunen zowel in Zuid-Afrika als elders. -met name de 150 Zuid-Afrikaanse vrouwen steunen die nu in Nederland zijn en die zich met hun deelname aan de Malibongwe conferentie blootstellen aan nieuwe repressie in Zuid-Afrika.

-duidelijk maken dat we van de nederlandse regering eisen dat ze ogenblikkelijk maatregelen treft als ook maar één van de deelnemers aan de conferentie na terugkeer in Zuid-Afrika gearresteerd wordt." (SUZA AABN KZA MALIBONGWE)

Aangemoedigd door muziek en een toespraak op de Dam gingen al spoedig de beentjes van de vloer. De hele weg is prakties hopsend afgelegd. Doordat er weinig leuzen geskandeerd werden leek het wel een beetje een feest demo. Vnl muziek (met onverstaanbare teksten en soms wat stichtelijk).

Voor paradiso zouden ned. vrouwen een ereboog vormen waardoor de z.a. vrouwen nog eens ekstra in het zonnetje (fakkels) gezet zouden worden. Dit mislukte volledig. Er werd niet geluisterd naar de oproepen vanaf het podium (geluidswagen over dwars op de weg). Kerels gingen niet aan de kant en eigenlijk veranderde het hele stuk voor Paradiso in een deinende mensenmassa met fakkels. De z.a. vrouwen konden in korte slieren compleet ingesloten toch nog naar binnen, wel onder luid geklap en gejoel. De demo was heel erg op hen gericht en dat maakte het, denk ik, zo leuk

Op een gegeven moment kwam er nog al geirriteerd door de microfoon dat de vrouwen nog helemaal niet naar binnen hadden gemogen, dat ze voor het podium verwacht werden. Inmiddels heb ik uit de NN (49) begrepen waarom. Meer van het zelfde van wat er de hele konferentie al zo beperkend was. Geen initiatief van anderen dan de Top (AABN/ANC) toestaan, geen radikaliteit en vooral geen kritiek. Er volgde een zeer geïnspireerde

toespraak van de guerillastrijdster Inandi Modese die het apartheidsbeleid van Shell laakte en oproep tot een boycot. Dat boycot Shell-leuzen binnen deze demo ook nog tot boze gezichten leidde van demonstranten toont weer eens de verschillende "antiapartheidspetten" in Nederland. Al met al een groot feest zo voor Paradiso gericht op de z.a.vrouwen en hun strijd waarin Malibongwe='Wij eren de vrouw in de strijd' duidelijk was.

Het slotfeest in Paradiso was. zeker na de demo, een absolute afknapper. Gewoon een Nederlands benefietfeestje met een slechte programmering. Niks geen 'eerbetoon', veel te massaal. De saamhorigheid die in de weken daarvoor was ontstaan was en in de demo tot uitdrukking kwam werd binnen opnieuw te niet gedaan. Dat we de eisen in de gaten moeten houden en paraat moeten blijven moge duidelijk zijn.

SOLIDARITEITSDAG en DEMONSTRATIE

OP ZATERDAG 3 FEBRUARI VANAF 14.00 UUR ZAL ER IN DE WIELINGEN TE AMSTERDAM EEN SOLIDARITEITSDAG WORDEN GEHOUDEN.

CENTRAAL ONDERWERP VAN DEZE DAG ZAL ZIJN DE SNEL OPRUKKENDE CITYVORMING EN DE NEGATIEVE GEVOLGEN DIE DIT MET ZICH MEEBRENGT. DE BEDOELING IS OM VELE VERSCHILLENDE GROEPERINGS BIJ ELKAAR TE BRENGEN, DIE ALLEMAAL OP ÉÉN OF ANDERE MANIER MET DIE NEGATIEVE GEVOLGEN VAN CITYVORMING TE MAKEN HEBBEN. OP DEZE MANIER WILLEN WE HET ONDERWERP VANUIT VERSCHILLENDE HOEKEN BELICHTEN EN ZOEKEN NAAR GEMEENSCHAPPELIJKE IDEEËN, UITGANGSPUNTEN EN BELANGEN IN DEZE.

OVER CITYVORMING...

CITYVORMING IS EEN ONTWIKKELING DIE OP GROTE SCHAAL PLAATSVINDT IN DE GROTE STEDEN, MAAR OOK IN KLEINERE PLAATSEN IS HIERVAN SPRAKE. DE GEMEENTEN VAN MET NAME DE GROTE STEDEN RICHTEN HUN BELEID OP HET AANSTERKEN VAN KAPITAALKRACHTIGE INVESTEERDERS EN BEDRIJVEN; ZIJ TRACHTEN ZICH VOOR HEN TE PROFILEREN ALS AANTREKKELIJKE VESTIGINGSPLAATSEN.

DIT ALLES GEBEURT MET HET OOG OP HET TOEKOMSTIGE VERENIGD EUROPA, WAARIN VOOR DE BEDRIJVEN DE KEUZE WAAR ZIJ ZICH VESTIGEN HELEMAAL VRIJ ZAL ZIJN.

DE VAAK GROOTSCHALIGE PRESTIGIEUZE PLANNEN WORDEN AAN DE BEVOLKING STEEDS WEER ALS HET NIEUWSTE VAN HET NIEUWSTE GEPRESENTEERD, TERWIJL HET IN FEITE ELKE KEER OP HETZELFDE NEERKOMT: GELD BINNENHALEN DOOR TE VOLDOEN AAN DE WENSEN VAN HET BEDRIJFSLEVEN EN KAPITAAL.

DE GEVOLGEN VAN CITYVORMING ZIJN NU AL DUIDELIJK MERKBAAR. OP VEEL PLAATSEN IN DE STAD VERDWIJNEN BETAALBARE WONINGEN EN KOSTBARE GROENVOORZIENINGEN OM PLAATS TE MAKEN VOOR GROTE KANTOORBOUWEN, LUXE APPARTEMENTEN, DURE WINKELCENTRA, ENZOVOORTS... OM DE BEREIKBAARHEID VAN DE "NIEUWE VESTIGINGSPLAATSEN" TE VERBETEREN WORDEN STEEDS MEER WEGEN AANGELEGD, WAT VOELBAAR TEN KOSTE VAN EEN LEEFBARE OMGEVING GAAT. DOOR HET AANTREKKEN VAN KAPITAAL IN DE STAD, WORDT HIER HET LEVEN VAN MENSEN MET EEN LAAG INKOMEN ONMOGELIJK GEMAAKT. ZIJ WORDEN GENOODZAAKT NAAR ELDERS TE VERHUIZEN OMDAT IN DE BINNENSTAD DE GRONDPRIJZEN EN DE KOSTEN VOOR LEVENSONDERHOUD IN HET ALGEMEEN DE PAN UITRIJZEN.

HOEWEL CITYVORMING IN DE GROTE STEDEN DUIDELIJK ALS BELEID HERKENBAAR IS, BEPERKT HET ZICH BESLIST NIET TOT DE GROTE STEDEN. OOK VEEL GEMEENTEN VAN

KLEINERE PLAATSEN HEBBEN ZICH IN DE EKONOMIESE KONKURENTIESTRIJD GEWORPEN. EN OOK HIER VERRIJZEN GROTE KANTOORBOUWEN, LUXE WINKELCENTRA EN WORDT HET WEGENNET UITGEBREID.

EEN WERKELIJKE DOORDENKING VAN DE KWALITEIT VAN WOON- WERK- EN LEEFOMGEVING VINDT NAUWELIJKS MEER PLAATS; DE EKONOMIESE BELANGEN GAAN VOOR.

DE KOMMISSIE MONTEIJN BRENGT EEN PLAN UIT, DAT ONZE WOONSITUATIE EN LEEFOMGEVING STERK ZAL BEÏNVLOEDEN. DEZE KOMMISSIE BOUWT VOORT OP DE 4e NOTA RUIMTELIJKE ORDENING, WELKE HEEL NEDERLAND ZO WIL INDELEN EN AANPASSEN DAT HET VOLDOET AAN DE WENSEN VAN DE GROTE BEDRIJVEN. DE POLITIEK DIE DE KOMMISSIE

MONTEIJN PROPAGEERT, LEVERT EEN OMGEVING OP DIE DOORTROKKEN IS VAN KOMMERCIE EN WAARIN MENSEN GEBRUIKT WORDEN ALS GEBRUIKSVOORWERPEN. GEMEENTES SCHROMEN NIET OM SAMEN TE WERKEN MET PROJEKTONTWIKKELAARS, NOCH OM HEN DE MOGELIJKHEID TE GEVEN GROF GELD TE VERDIENEN, DOOR MET HUIZEN TE SPEKULEREN.

DE ABSURDE STIJGING VAN DE GRONDPRIJZEN IN DE STAD IS VOORAL TE WIJTEN AAN DEZE SPEKULATIE. DE BEVOLKING ONDERTUSSEN HEEFT WEINIG TOT NIETS IN TE BRENGEN.

INSPRAAKPROCEDURES BIJ B&W EN DE NIEUWE STADSDEELRADEN BLIJKEN STEEDS MEER EEN FARCE.

OVER DE SOLIDARITEITSDAG

IN DECEMBER 1989 IS ER DOOR DE BEWONERS/STERS VAN DE WIELINGEN (ÉÉN VAN DE MET ONTRUIMING BEDREIGDE KRAAKPANDEN) EEN INFODAG OVER CITYVORMING GEORGANISEERD. DEZE DAG WERD VOORNAMELIJK DOOR KRAKERS/STERS BEZOCHT, WAT OOK DE OPZET WAS.

HET BOVENSTAANDE VERHAAL OVER CITYVORMING LAAT ECHTER ZIEN DAT BESLIST NIET ALLEEN KRAKERS/STERS DE DUPE ZIJN VAN DEZE ONTWIKKELING, MAAR DAT DE PROBLEMEN VEEL BREDER LIGGEN.

OM DEZE REDEN HEBBEN WIJ ALS GROEP KRAKERS/STERS UIT AMSTERDAM BESLOTEN TOT HET ORGANISEREN VAN DE SOLIDARITEITSDAG OP 3 FEBRUARI.

IN HET PROGRAMMA WILLEN WE MENSEN AAN HET WOORD LATEN VANUIT VERSCHILLENDE ACHTERGRONDEN; VAN MILIEUGROEPEN TOT BUURTKOMITEES, VAN VLUCHTELINGENORGANISATIES TOT UITKERINGSGERECHTIGDEN, VAN KRAKERS/STERS TOT VOEDSELKOÖPERATIES, VAN JONGERENORGANISATIES TOT OOGGROEPEN.

MIDDELS EEN GESPREKSTAFEL EN VANTEVOREN GEFORMULEERDE STELLINGEN WILLEN WE AFGEVAARDIGDEN VAN VOORGENOEMDE GROEPEN MET ELKAAR IN GESPREK BRENGEN. OOK ANDERE AANWEZIGEN ZULLEN DE MOGELIJKHEID HEBBEN OM MEE TE DISKUSSIËREN DOOR MIDDEL VAN EEN PUBLIEKSMIKROFOON.

NAAST HET INHOUDELIJKE GEDEELTE ZAL ER NATUURLIJK OOK PLAATS ZIJN VOOR EEN KULTUREEL AANBOD. WIJ DENKEN HIERBIJ AAN LIVE-MUZIEK, THEATER, VIDEO, WORKSHOPS, ENZOVOORTS...

KONKRETE PROGRAMMAGEGEVENS KUNNEN WE NU NOG NIET GEVEN, DAAR DE ORGANISATIE NOG OP VOLLE TOEREN DRAAIT. DE GEHELE DAG ZAL IN IEDER GEVAL WORDEN UITGEZONDEN DOOR RADIO DE VRIJE KEYSER UIT AMSTERDAM (FM 96.2 MHZ).

BIJ DEZE NODIGEN WIJ JULLIE UIT OM AANWEZIG TE ZIJN OP DE SOLIDARITEITSDAG. OOK IS ER DE MOGELIJKHEID OM EEN EIGEN BIJDRAGE TE LEVEREN AAN DE INVULING VAN DEZE DAG. WE DENKEN HIERBIJ AAN STANDS, COLLAGES, THEATER, GEDICHTEN, POSTERS, FOTO-EXPOSITIES EN DERGELIJKE. NATUURLIJK DIENEN DEZE BIJDRAGEN WEL VERBAND TE HOUDEN MET HET ONDERWERP VAN DE SOLIDARITEITSDAG.

ZIJN JULLIE BEREID IETS TE MAKEN OF HEBBEN JULLIE NOG MATERIAAL IN DE KAST LIGGEN, LAAT DAT ONS DAN UITERLIJK VRIJDAG 26 JANUARI TELEFONIES WETEN, ZODAT WIJ HET IN HET PROGRAMMA KUNNEN INPASSEN.

TEL: 020-831557

OF 020-881197 (WICCA) (ALLEEN MAANDAG EN DINSDAGAVOND)

WIJ HOPEN DAT DEZE DAG RUIMTE ZAL BIJDEN AAN VERSCHILLENDE GROEPERINGS OM ELKAAR TE ONTMOETEN EN MET ELKAAR IN GESPREK TE KOMEN. OOK HOPEN WIJ DAT ER KONTAKTEN ZULLEN WORDEN GELEGD VOOR EVENTUELE SAMENWERKING.

VOOR ONS IS DUIDELIJK: WIJ WILLEN EEN TOEGANKELIJKE LEEF- WOON- EN WERKOMGEVING VOOR IEDEREEN!

NAMENS HET STEDELIJK
KRAKERS/STERSOVERLEG
TE AMSTERDAM.

NOOT 1: OOK OM MEE TE WERKEN AAN DE SOLIDARITEITSDAG ZIJN JULLIE WELKOM. WIJ VERGADEREN IEDERE DONDERDAGMIDDAG OM 15.00 UUR IN HET KANTOOR OP WIELINGEN I. ADRES: VOLKERAKSTRAAT 59. 1078 XP AMSTERDAM.

TEGEN CITYVORMING

DEMONSTRATIE

NOOT 2: HOEWEL WIJ NAAR VEEL VERSCHILLENDE ADRESSEN DEZE UITNODIGING HEBBEN VERSTUURD, ZULLEN ER VAST OOK VEEL NIET BIJ ONS BEKEND ZIJN. DAAROM VRAGEN WIJ JULLIE BIJ DEZE OM IN JULLIE OMGEVING DE SOLIDARITEITSDAG BEKEND TE MAKEN BIJ GROEPERINGEN, VOOR WELKE DEZE DAG OOK INTERESSANT ZOU KUNNEN ZIJN.

NOOT 3: FINANCIËLE BIJDAGEN OM DE SOLIDARITEITSDAG TE KUNNEN ORGANISEREN ZIJN HARD NODIG EN WELKOM OP GIRONUMMER 2391 VAN DE AMRO-BANK;
T.N.V. VERENIGING DE DRAAIKOLK NR. 48.19.73.494
O.V.V. "DONATIES SOLIDARITEITSDAG"

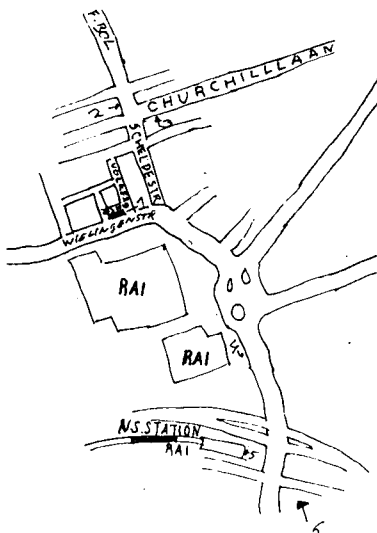
NOOT 4: DE WIELINGEN:
VOLKERAKSTRAAT, 61 1078 XP AMSTERDAM.

DE WIELINGEN LIGT TEGENOVER DE RAI IN AMSTERDAM-ZUID EN IS PER TRAM TE BEREIKEN:
LIJN 25 VANAF CENTRAAL STATION.
LIJN 12 VANAF HET SLOTERDIJKSTATION OF AMSTELSTATION.

BEIDE LIJNEN UITSTAPPEN BIJ DE HALTE SCHELDESTRAAT.

LIJN 4 VANAF CENTRAAL STATION.
UITSTAPPEN BIJ DE HALTE RAI.

ZIE VOOR DE REST VAN DE ROUTE HET KAARTJE HIERONDER.

- 1: DE WIELINGEN
- 2: TRAMHALTE LIJNEN 25 EN 12
- 3: TRAMHALTE LIJN 12 VANAF HET AMSTELSTATION
- 4: TRAMHALTE LIJN 4
- 5: STATION RAI
- 6: AFSLAG SNELWEG RAI

OP 10 FEBRUARI WILLEN WE IN AMSTERDAM EEN LANDELIJKE DEMONSTRATIE HOUDEN VOOR EEN LEEFBARE, LEVENDIGE OMGEVING VOOR IEDEREEN. WE ZIJN HET ZAT, DE CITYVORMING, DE ONTRUIMING VAN KRAAKPANDEN, HET WEGDRUKKEN VAN MENSEN MET WEINIG POEN, DE VERNIETIGING VAN HET MILIEU IN DE STEDEN EN OP HET LAND, VERGIFTIGDE LUCHT EN VOEDSEL VAN VERGIFTIGDE GROND.

WE WILLEN DE VRIJHEID OM TE WONEN. MAAR ALLEEN AL JE GELD HEBT IS DIE VRIJHEID NIET DUUR.

WIJ WILLEN VRIJ ZIJN ZELF TE BEPALEN HOE ONZE LEEFOMGEVING ERUIT ZIET. WE ZIEN ECHTER STEEDS MEER LUXUEZE BOUWERKEN EN PARKEERGARAGES VERRIJZEN, WAAR WIJ NOOIT OM GEVRAAGD HEBBEN.

WIJ WILLEN GELIJKWAARDIG SAMEN LEVEN. NIET DE SCHEIDING TUSSEN MENSEN DIE AANSpraak KUNNEN MAKEN OP GOEDE HUIZEN IN VERZORGDEN BUURTEN EN MENSEN DIE HET MOETEN DOEN MET SLECHTE HUIZEN IN VERWAARLOOSDE BUURTEN, NIET DE SCHEIDING TUSSEN WIT AAN DE AMSTERDAMSE GRACHTEN EN ZWART IN DE BIJLMER.

WE WILLEN RUIMTE VOOR ALTERNATIEVE MANIEREN VAN LEVEN, TEGEN DE VERDRUKKING IN VAN DE WESTERSE KONSUMPTIEMAATSCHAPPIJ. GEEN ONTRUIMINGEN VAN KRAAKPANDEN OF DEPORTATIE VAN WOONWAGEN-BEWONERS TOT VER BUITEN DE STEDEN.

WE WILLEN HET BESTUUR VAN BUURTEN EN STEDEN ZO VEEL MOGELIJK IN HANDEN VAN ALLE MENSEN DIE ER WONEN. BASISDEMOKRATIE INPLAATS VAN EEN NIEUWE BUROKRATIESE LAAG IN DE VORM VAN STADSDEELRADEN, INPLAATS VAN STADSBESTUREN DIE AAN DE LEIBAND LOPEN VAN HET BEDRIJFSLEVEN.

WE WILLEN SCHONE LUCHT OM IN TE ADEMEN EN GEEN GIGGASSEN UIT STEEDS MEER AUTO'S OF UIT STINKENDE FABRIEKEN AAN DE RAND VAN DE STEDEN.

WE WILLEN GEZOND ETEN VAN EEN GEZOND LAND, EEN LEVENDIGE WISSELWERKING TUSSEN MENSEN IN DE STAD EN OP HET LAND. NIET HET IDEE DAT BOONTJES IN BLIK GROEIEN, DE MAC DONALD FASTFOODKULTUUR OF DE DRUK OP BOEREN OM TE WORDEN TOT GROOTSCHALIGE PRODUCTENTEN VAN KUNSTVOER.

WIJ WILLEN LEEFBARE, LEVENDIGE STEDEN VOOR IEDEREEN. GEEN GUNSTIG INVESTERINGSKLIJMAAT VOOR KAPITAALKRACHTIGE BEDRIJVEN OM DE NEDERLANDSE KONKURENTIEPOSITIE TE VERSTERKEN OP WEG NAAR 'HET VERENIGD EUROPA VAN HET KAPITAAL'.

DE DEMONSTRATIE IS EEN INITIATIEF VAN MENSEN UIT DIVERSE AMSTERDAMSE KRAAKGROEPEN. ALS BEWONERS EN BEWONERS VAN KRAAKPANDEN VOELLEN WIJ DE HETE ADEM VAN DE CITYVORMING STEEDS NADRUKKELIJKER OP ONZE HUID. PAND NA PAND WORDT ONTRUIMD OM PLAATS TE MAKEN VOOR LUXE APPARTEMENTEN, KANTOREN EN PARKEERGARAGES. DE DEMONSTRATIE IS EEN MANIER OM TERUG TE BLAZEN.

WIJ WILLEN DAT DOEN MET ZO VEEL MOGELIJK MENSEN DIE OP WELKE MANIER DAN OOK DE DUPE WORDEN VAN DE HUIDIGE ONTWIKKELINGEN IN DE STEDEN EN DAARBUITEN. MET ZO VEEL MOGELIJK MENSEN DIE ZICH DAARTEGEN VERZETTEN; AKTIEVE BUURTBEWONERS EN BEWONERS, MIGRANTEN, KRAKERS/TERS UIT GROTE EN KLEINERE STEDEN, AKTIEGROEPEN TEGEN SPE-

CIFIEKE CITYVORMINGSPANNEN, MILIEUGROEPEN, WOONWAGEN-BEWONERS/ERS, WERKLOZEN, MENSEN OP HET PLATTELAND DIE ZICH DAAR VERZETTEN TEGEN SCHAALVERGROTING EN VERNIELING VAN DE LEEFOMGEVING EN IEDER ANDER DIE ZICH AANGESproken VOELT.

WE STELLEN HET ONS VOOR ALS EEN DEMONSTRATIE IN DE WAARSTE ZIN VAN HET WOORD. WE WILLEN LATEN ZIEN WAAROM KRAAKPANDEN VOOR ONS BELANGRIJK ZIJN. WE WILLEN LATEN ZIEN WAT WIJ VERSTAAN ONDER EEN LEEFBARE EN LEVENDIGE OMGEVING VOOR IEDEREEN. WE WILLEN LATEN ZIEN DAT WE DAARVOOR IN SOLIDARITEIT MET ELKAAR WILLEN VECHTEN. WE ROEPEN IEDEREEN OP OM NA TE DENKEN HOE WE ONZE IDEEËN OP KREATIEVE WIJZE IN BEELD KUNNEN BRENGEN. NATUURLIJK DOOR SPANDEKEN, MAAR MISSCHIEEN OOK DOOR LUDIEKE AKTIES VOOR ONDERWEG, PLATTE WAGENS WAAROP SKETCHES VERTOOND, GEDICHTEN VOORGEDRAGEN EN NIEUWE STRIJDLIEDEREN GEÏN-TRODUCERD KUNNEN WORDEN. INPLAATS VAN EEN MANIFESTATIE ACHTERAF, HEBBEN WE GEKOZEN VOOR EEN AANTAL AKTS, GEÏN-TJES EN SPEECHES TIJDENS DE DEMONSTRATIE. OP NOG NADER TE BEPALEN PLAATSEN ZULLEN WE KORTE TIJD STOPPEN OM RUIMTE TE GEVEN AAN MENSEN OM HUN IDEEËN TE LATEN HOREN EN ZIEN.

DIT ALLES IS VOORALSNOG GROTENDEELS ONZE FANTASIE, MAAR WE ZIJN ENTHOUSIAST AAN HET WERK EN WE HOPEN DAT JULLIE EEN STUKJE WILLEN BIJDAGEN AAN DE INVULLING VAN DE DEMONSTRATIE.

JULLIE HOREN NOG VAN ONS.

NOTEN:

NOOT 1: DE DEMONSTRATIE VERTREKT OM 15.00 UUR VANAF HET PLEIN AAN DE VOORKANT VAN HET CENTRAAL STATION.

NOOT 2: JULLIE ZIJN WELKOM OM MEE TE WERKEN AAN DE ORGANISATIE VAN DE DEMONSTRATIE.

WE VERGADEREN ELKE DONDERDAG OM 20.30 UUR IN HET KANTOOR VAN WIELINGEN I, ADRES: VOLKERAKSTRAAT 59. JE KUNT OOK SCHRIJVEN NAAR DIT ADRES ALS JE IDEEËN OF REAKTIES HEBT.

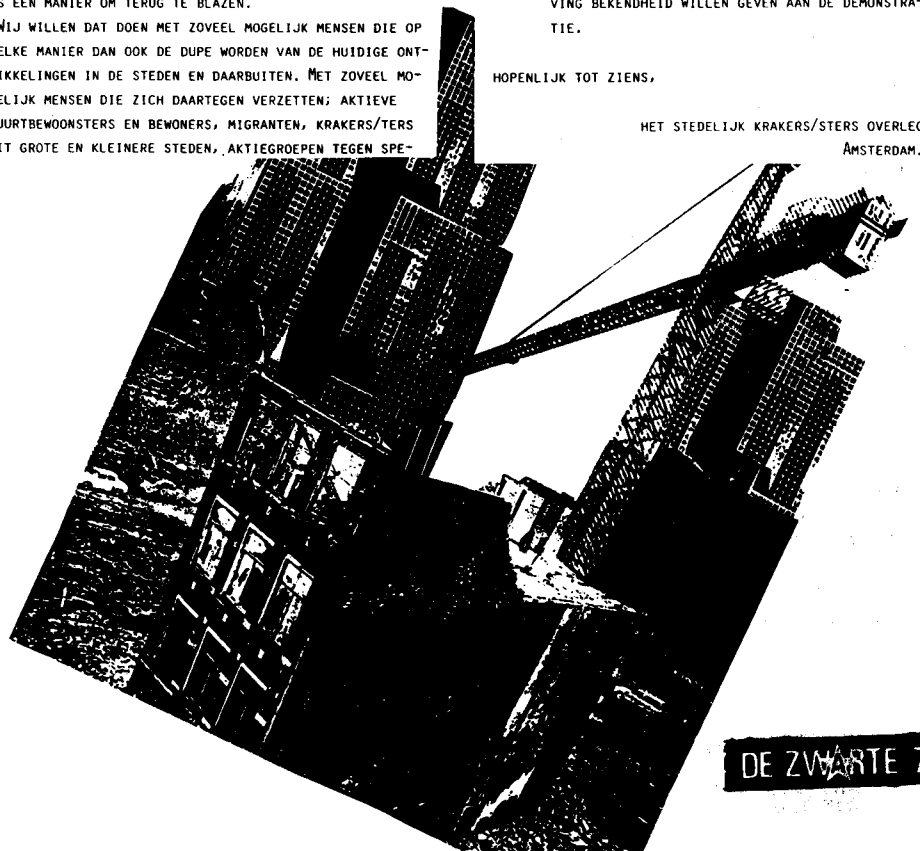
NOOT 3: FINANCIËLE BIJDAGEN KUNNEN GESTORT WORDEN OP: GIRONUMMER 2391 VAN DE AMRO-BANK.

T.N.V.: VERENIGING DE DRAAIKOLK NR.: 48.19.73.494
O.V.V.: DONATIES DEMONSTRATIE

NOOT 4: HET ZOU LEUK ZIJN ALS JULLIE IN JE EIGEN OMGEVING BEKENDHEID WILLEN GEVEN AAN DE DEMONSTRATIE.

HOPENLIJK TOT ZIENS,

HET STEDELIJK KRAKERS/STERS OVERLEG AMSTERDAM.

Het boek *Schwarze Texte* bevat goed bruikbaar materiaal voor het bijspijkeren van je kennis over de links-radikale geschiedenis en ook voor ideeën over de mogelijkheden om tot "n offensieve tegenmacht in de publieke meningsvorming" te komen. Het is een documentatie van links-radikale teksten, die in de afgelopen 20 jaar het slachtoffer van de politieke censuur zijn geworden in de BRD.

*Op 'n mooie donderdag
bij het krieken van de dag
werd Peter Lorenz
uit Zehlendorf geroofd
En gelijk verdween hij in
de kist
En langzaam drong het tot
hem door
Dat hij nu een gevangene
Van de 2e Juni was...*

Wie kan het Lorenzlied nu nog meezingen? Wie kan zich die tijd nog herinneren? Wie van de jongere generatie heeft er ooit iets over gehoord? Sinds kort kan ook deze scène-hit er op nageslagen worden, ook door hen die niet de twee banden "Blues" op de boekenplank heeft staan. En niet alleen het Lorenzlied kan je nalezen. Als iemand denkt dat het "verkeersreglement" altijd al uit voorrangsregels en inhaalverboden heeft bestaan, kan zich nu anders laten informeren; als je al heel lang wilde weten, waaruit het konsept van de stadsquerilla bestaat, waarom de beweging van de 2e Juni Peter Lorenz uit Zehlendorf heeft ontvoerd en waarom de RZ de president van de afdeling asielaanvragen bij de Hoge Raad, Günther Korbmacher, een knieschot hebben gegeven, kan er nu achter komen; ook als je tot nu toe slechts een heel vaag vermoeden had, waarom bepaalde bladen uit de beweging (van het Berlijnse blad "Agit 883" tot en met het Hamburgse blad "Sabot") steeds weer opnieuw werden verboden, kan je nu een genuanceerd oordeel erover zelf vormen. En wel door de lekture van de bundel "Schwarze Texte", uitgegeven door het ID-Archiv/IISG, met als ondertitel: Politische Zensur in der BRD 1968 bis heute. Dokumente - Analysen - Diskussionen.

Ruim 2/3 van deze 162 pagina's tellende bundel bestaat uit de weergave van 'staatsgevaarlijke publikaties'. Uit de grote hoeveelheid materiaal deden de uitgeefsters en uitgevers een keuze onder het gezichtspunt "... in hoeverre (de teksten) een stemmingsbeeld c.q. een diskussie van die tijd weergeven en derhalve ook nu nog de moeite waard zijn om te lezen en goed te gebruiken zijn bij lopende diskussies".

De vrouwen en mannen achter deze uitgave geven toe, dat het weliswaar een subjektieve keuze is, maar desondanks "representatief voor de kriminalisering van bepaalde inhoudelijke punten".

De uitgekozen teksten zijn herdrukken uit verschillende bladen (en in mindere mate van pamfletten). Wanneer het bewuste blad als zodanig al verboden was, werden er typerende artikelen uit afgedrukt. Wanneer bepaalde uitgaven van een blad in beslag werden genomen, geven de *Schwarze Texte* het gewraakte artikel of de verklaring van 'n aanslag weer.

Het derde en laatste deel van *Schwarze Texte* bestaat uit (protest-)resoluties, analyses en diskussies, die een zicht geven op de reactie van linkse groepen op de staatscensuur c.q. de repressie-maatregelen van de overheid en op het idee voor 'n "offensieve tegenmacht in de publieke meningsvorming".

De *Schwarze Texte* verschaffen zo ten eerste goed bruikbaar materiaal voor een (helaas maar al te noodzakelijke) bijscholing in links-radikale geschiedenis, vooral om-

dat de weergave van de originele teksten wordt aangevuld met een chronologies overzicht, dat bondig maar informatief de politieke en historische kontekst aangeeft, waarbinnen de onderhavige teksten ontstonden.

Maar de vrouwen en mannen die de uitgave hebben verzorgd, hebben zich niet willen beperken tot een of andere vaag, behagelijk-spannende, nostalgiese verzameling. In 't laatste deel van de bundel staat namelijk de vraag "Wat te doen" heel centraal; waarmee aangegeven wordt, dat er iets te doen valt. Binnen linkse kringen is de bereidheid om zich aan bepaalde teksten de vingers te branden, in de loop van de tijd behoorlijk afgenomen - dat wordt bij het lezen van *Schwarze Texte* al heel gauw duidelijk. "Als gevolg van" de toenemende repressie en "als gevolg van" een daaraan parallel toenemende distantiëring binnen links van alles wat ook maar ergens met gewapende strijd in de metropolen in verband kan worden gebracht. Hierbij vragen zich de uitgeefsters en uitgevers af, of het één wat met het andere te maken zou kunnen hebben.

In 1976 kwam het VLB (Verbond van linkse boekhandels) naar aanleiding van een grootschalige razzia door het hele land (op zoek naar Revolutionäre Zorn-2) nog met de volgende verklaring naar buiten: "Het OM probeert de boekhandel ertoe te dwingen om een van zich zelf uit 'verdacht' artikel ten behoeven van de staatsveiligheidsdienst uit te sorteren, voor de BVD dus te gaan censureren. De nu al bestaande censuurpraktijken van de overheid moet op die manier langzaam aan vervangen worden (en niet langer meer zichtbaar zijn) door het hanteren van zelf-censuur". Dit 'langzaam aan' hadden ze toen wel weg kunnen laten. Want nog geen jaar later, in 1977, weigerde de meerderheid van het VLB al, om de "Texte:RAF" in herdruk uit te geven.

In 1989 tenslotte, 12 jaar later dus, constateert Rolf Gössner: "Kritiek op de staat... wordt inmiddels als verachtelijk beschouwd, tenzij er prestaties aan vooraf zijn gegaan of tegenprestaties worden geleverd in de vorm van loyaliteitsverklaringen aan het staatsbestel of distantiëringen van de RAF". Toch constateert in hetzelfde jaar procureur-generaal Rebmann het volgende fenomeen: "De omvang en verspreiding van publikaties die de politiek gemotiveerde toepassing van geweld en met name van terroristiese aanslagen propageren, hebben in de afgelopen jaren een

tot dan toe ongekeerde groei gehad..... Vanwege de verspreiding van de verschillende underground bladen via steeds meer dezelfde kanalen kunnen de uitgevers (van die bladen) eveneens op een mobilisatie-effekt op brede schaal rekenen ook onder de groepen van het linkse spektrum die niet precies tot die bewuste ideologische richting behoren".

Soms heeft zelfs zo'n type als Rebmann gelijk. Vóór zijn konstatering spreken in ieder geval de ervaringen van de Radi's. In een interview, dat ook in Schwarze Texte is opgenomen, maken ze melding van het feit, dat er tegenwoordig meer radikale bewegingsbladen bestaan dan ooit te voren en dat de oplage van Radikal zelf ook aanmerkelijk is toegenomen, ondanks het feit dat het blad sinds jaren niet alleen illegaal wordt gemaakt maar ook illegaal wordt verspreid.

Alles goed en wel, maar politieke censuur geldt niet alleen voor teksten van gewapende groepen of van groepen die niet alleen maar door 'n Rebmann tot het links-terroristische spektrum worden gerekend. Komt dat nu door de eenzijdigheid van degene die dit boek bespreekt of door de eenzijdigheid van het besproken boek, dat het hier de hele tijd alleen maar over dit soort publikaties gaat?

Inderdaad is het begrip 'censuur' zoals dat in de ondertitel van Schwarze Texte gebruikt wordt, te nauw gehanteerd. Er wordt heel wat meer weggecensureerd. De maaksters en makers van Schwarze Texte geven ook daarvoor een aantal voorbeelden. Maar het totale veld van censuur laten ze over aan de verontwaardiging van de liberale publieke opinie. Zelf beperken ze zich tot de 'hete kastanjes', die niet ter discussie worden gesteld door de liberale publieke opinie; want die gaat zowiezo liever op de barrikade wanneer de vrijheid van pornografie voor de vrije burger op het spel staat.

Zwaartepunt van zowel het documentatie- als van het discussiegedeelte van Schwarze Texte vormen de thema's, die én het vaakst en het konsekwentst worden vervolgd én waartegen het hardst wordt opgetreden. Teksten dus die door militante staatsvijanden geschreven, gedistribueerd en gelezen worden. Tegen dit soort teksten wordt nauwelijks meer het censuurartikel uit de wet in stelling gebracht; hier wordt direkt ingegrepen met artikel 129a. En wel omdat het hierbij niet om een bepaalde tekst gaat, maar om een bepaalde politiek die met alle macht

moet worden verhinderd en, wanneer dat niet lukt, dan in ieder geval direkt moet worden afgestraft.

De opsporing van dit soort teksten is dan ook slechts een voorwendsel om de mensen die erachter zitten, te pakken te krijgen, een bepaalde sien door te lichten en bepaalde personen te isoleren in de meest letterlijke zin van het woord.

De teksten dienen echter niet alleen als voorwendsel voor vervolging, maar zijn eveneens doel op zich. De (landelijke) discussie over doelen en strategieën van militant verzet wordt namelijk zeker niet op de laatste plaats via 'min of meer legale' bewegingsbladen gevoerd. Het is maar al te duidelijk, dat de staat dit soort tijdschriften niet kan tolereren: omdat deze bladen militant tot gewapend verzet niet alleen documenteren maar ook openlijk bediskus-

siëren; en omdat deze bladen niet alleen maar informeren, maar ook zelf een standpunt daarin ontwikkelen (een standpunt dat deze vorm van verzet niet alleen niet afwijst maar zelfs toejuicht). Wanneer je het doel en het functioneren van de patriarchale klasseheerschappij begrepen hebt, kan je onmogelijk gaan zitten jammeren wanneer de staat dit soort teksten (en hun maaksters en makers) vervolgt en kan je al helemaal niet bij diezelfde staat een beroep doen op het grondwettelijke recht op vrijheid van meningsuiting. Dat zou hetzelfde zijn als de paus om kondooms te vragen.

Dit doen de uitgeefsters en uitgevers van Schwarze Texte dan ook niet. Zij spelen opzettelijk niet de vermoorde onschuld of proberen zich te rechtvaardigen, en laten de duidelijke taal voor zich

spreken. Het zwaartepunt van het discussiegedeelte konsentreert zich rond de volgende twee vragen: onder welke voorwaarden kunnen militante groepen binnen links momenteel hun verklaringen publiceren en laten verspreiden? En is het niet uitgesproken militante deel binnen links bereid en instaat een offensieve tegenmacht in de publieke meningsvorming op te bouwen, die de verspreiding van zulke verklaringen ook tot haar taak rekent?

Op de eerste vraag wordt in het interview met de maaksters en makers van Radikal dieper ingegaan. Zeker sinds de uitspraak tegen Klöckner/Härlin was het duidelijk, dat het blad Radikal in z'n toenmalige vorm niet langer meer kon verschijnen. De Radi-mensen moesten een antwoord zien te geven op de vraag of het blad überhaupt nog zou moeten verschijnen en zo ja, legaal of illegaal. Na tal van heftige discussies, waaraan het oorspronkelijke kollektief kapot is gegaan, werd door het restant van oude medewerksters en -werkers en nieuwe mensen die erbij kwamen besloten in de illegaliteit te gaan.

Zij propageren deze weg geenszins als de alleen zaligmakende voor alle bewegingsbladen, maar blijven wel bij hun standpunt, dat -volgens hun ervaringen- legaliteit altijd tekoste van de openheid gaat: "dat de meeste bladen legaal en openlijk worden verhandeld, terwijl met Radikal dit illegaal gebeurt, zien we als een wederzijdse aanvulling. In het eerste geval ontstaat er zo iets als een tegenmacht in de informatievoorziening door bijv. de weergave van onderdrukte informatie en discussies, die zo via legale structuren een groot lezerspubliek bereiken. In het tweede geval kan er 'n openlijk en duidelijk standpunt worden ingenomen."

De illegaliteit heeft aan de verspreiding van Radikal blijkbaar geen afbreuk gedaan. Volgens het interview komen de artikelen en verklaringen bij de redactie terecht en komen omgekeerd de kant en klare nummers van Radikal bij het lezerspubliek terecht.

De mensen van Radikal verlangen echter niet principieel, dat de illegaliteit tot aan de brievenbus van de geadresseerde reikt. Het zou voor een deel ook anders kunnen. Wanneer bijv. linkse boekwinkels breed zouden zijn de Radikal gewoon te verkopen. Dat gebeurt volgens de maaksters en makers van Radikal op dit moment slechts bij wijze van uitzondering.

En daarmee zijn we al bij de tweede vraag aangekomen, die in Schwar-

ze Texte ter discussie staat: Bestaat er zo iets als een offensieve tegenmacht in de publieke meningsvorming binnen links of hoe zou die eventueel weer kunnen worden ontwikkeld? Anders geformuleerd: kunnen in het licht van de heersende repressie en met name van artikel 129a 'staatsgevaarlijke publikaties' (van de verklaring bij 'n aanslag tot Radikal) alleen nog maar onderhands worden doorgegeven en verspreid? Zowel de ervaringen van de afgelopen paar jaar als ook discussies die in Schwarze Texte zijn weergegeven laten in dit geval maar één antwoord toe: het zou niet hoeven!

Tijdens mijn proces stond er in Konkret een verklaring van de RZ afgedrukt zonder dat de staatsveiligheidsdienst daar onmiddellijk op de stoep stond. In Emma konden jarenlang verklaringen van de Rote Zora (inklusief een verklaring over zichzelf) zonder bezwaar gepubliceerd worden. En Arbeiter-Kampf drukt herhaaldelijk weer eens een verklaring van de RAF af zonder dat er vreselijke dingen gebeuren.

Naar mate de oplage van deze bladen groter is, en de bladen minder nauw met een bepaalde groepering verbonden zijn, en duidelijker zelf de gewapende strijd in de metropolen afwijzen en t.o.v. militant verzet op z'n minst skepties zijn, wordt het risico bij publikatie van gewraakte teksten kleiner. /Tenzij natuurlijk de staatsveiligheidsdienst hen om andere redenen wil pakken en zo'n tekst dan als voorwendsel dient).

Bladen, en dan vooral de in de BRD talrijke stadsbladen, die naar mening van de veiligheidsdienst in verbinding staan met bepaalde sientjes of zelfs met de RAF of RZ, moeten al veel eerder met een huiszoeking of een aanklacht rekenen. Desondanks schrikt een aantal van deze bladen er niet voor terug om de "strafbare handelingen" te verrichten.

Over linkse boekwinkels bestaat bij alle deelnemers en deelnemers aan de discussies eensluidendheid op één punt: hoe meer lef de boekhandels hebben, desto minder kunnen ze gekriminaliseerd worden. De Schwarze Texte geven o.a. een discussie weer, die tijdens de werkkonferentie 'Voor een offensieve Tegenmacht in de publieke meningsvorming' gevoerd werd en waarin de mogelijkheid van zo'n tegenmacht niet zonder enige skepsis werd bekeken. Een concreet voorstel uit dit gesprek:

"In het proces tegen Ingrid Strobl

citeerde rechter Arend urenlang theoretische stukken en verklaringen van de RZ, die "dankzij" artikel 129a nergens te verifiëren waren.... Precies op dat punt zou het de taak van ons, maaksters en verbreiders van tegeninformatie, hebben moeten zijn, de teksten van de RZ en Rote Zora op de planken van de boekwinkels te brengen. Wanneer zo'n 50 tot 100 boekwinkels, drukkerijen, uitgeverijen en distributiepunten gezamenlijk tot deze stap zouden hebben besloten, zou dat.... een offensief omgaan met het overtuigingsartikel 129a (geestelijk daderschap) zijn geweest."

Deelnemers en deelnemers aan dit gesprek zijn anoniem, waardoor het niet te achterhalen valt, of dit voorstel van linkse boekwinkels stamt, die zelf tot zo'n stap bereid zijn. Of dat het voorstel door potentieel koperspubliek is gelanceerd, die misschien het boek "Wege zum Erfolg" al in hun boekencast hebben staan.

Hoe het ook zij, het bewijs dat er zo iets als een "offensieve tegenmacht in de publieke meningsvorming", op z'n minst in eerste aanleg, (weer) bestaat, kan misschien al heel gauw worden beezen aan de hand van het hier besproken boek. Want wie weet, hoelang de Schwarze Texte nog worden getolereerd.

Ingrid Strobl

Het boek Schwarze Texte is in linkse boekwinkels, zoals De Rode Hond, RAFKO, Slagerzicht en andere te verkrijgen of in te zien.

BRIEF VAN UTE HLADKI

"7.12.89 Ongeveer 12.30 uur op een smalle straat in de buurt van Husum. Aan beide kanten een sloot (wie in Brokdorf (kerncentrale) is geweest kent ze wel). Bij een van de weinige bochten staat een patrouillewagen met zwaailicht dwars over de weg. Ik heb niet onmiddellijk in de gaten dat het een versperring is. Holger had de machinepistolen al gezien en remde langzaam af. Het ging totaal snel, voor ons meerdere patrouille- en stillenwagens, achter ons kwamen ook een paar aanrijden. Hoeveel machinepistolen op ons waren gericht heb ik niet geteld. We hebben ons in ieder geval zo voorzichtig mogelijk gedragen. Geen onverwachte beweging maken als ze ons uit de auto halen. Handen op het dak - benen uit elkaar getrapt, fouilleren, tassen worden geleegd. We worden onmiddellijk uit elkaar gehaald - kunnen elkaar slechts nog wat toeroepen- en naar het hoofdburo in Husum gebracht.

In de ED-ruimte (Erkennungsdienst = identifikatie-afdeling): een smeris-tante en voortdurend 3 à 4 mannelijke smerissen er bij. Ik moet me helemaal uitkleden. Het is duidelijk dat de mannen niet weggaan, in tegendeel, ze pakken me beet. De tante betast mijn oksels en haren terwijl de mannen me vasthouden. Daarna trek ik mijn kleren weer aan. Ze brengen een fotomap, met foto's van Barbara (Barbara Meyer, is volgens de smeris een van de "kopstukken" van de RAF), schijnen mij met haar te verwisselen, zoeken naar een litteken op de buik. Dan vingerafdrukken (relatief weinig) en polaroid-foto's, zelfs op de WC rennen ze met

een kamera achter me aan. Van het moment dat ik naar Holger wil kijken maken ze gebruik. Dan moet ik me opnieuw uitkleden, mijn kleren verdwijnen in plastic-zakken. Ze dwingen me een Bundeswehr-uniform aan te trekken en zeggen dat het hun niets uitmaakt of ik me al dan niet verzet. Dat 't ze toch lukt "zo of zo", en ik denk aan de gevangenen van Dev Sol die 't ook is gelukt dat de gehate uniformen moesten verdwijnen, en aan Luiti (Luitgard Hornstein, gevangene uit het verzet) die 't zelfde meemaakte.

Daarna met zeer grote snelheid in een konvooi naar Flensburg, in de stad gedeeltelijk tegen het verkeer in. Was daar ongeveer 15.00 uur en bleef tot de volgende middag (tussendoor een poging me te fotograferen - verder niets). De eis om

een advocaat te kunnen bellen werd genegeerd.

Vrijdagmiddag terug naar het hoofdouro in Husum. Ik zag Holger heel even, we werden echter meteen uit elkaar gehaald en gescheiden met een helikopter naar een Bundeswehr-basis gebracht. Drie BKA-beambtes (Bundeskriminalamt) vlogen mee. Holger en ik werden zo ver mogelijk van elkaar vandaan aan de zitplaatsen vastgemaakt. Ondanks een verwonding aan zijn arm had Holger z'n handboeien op zijn rug. Het was een waanzinnige herrie in dat ding, we moesten schreeuwen, desondanks waren slechts brokstukken te verstaan. Tussenlanding in een weiland, pilotenwissel geloof ik. Moet weer aan Luiti en Chris (Christian Kluth, gevangene uit het verzet) denken bij wie 't ook zo ging (met het dreigement dat

Vlak na de aanslag van de Rote Armee Fraktion op Herrhausen werden op 7.12.89 Ute Hladki en Holger Deilke gearresteerd. Beide werden ruim 1½ jaar gezocht omdat ze niet op waren komen dagen bij een proces tegen hen wegens par.129a. Momenteel worden ze aangeklaagd wegens "lidmaatschap van de RAF" (zie Zwarte 143). Zes dagen na hun arrestatie werd een huis in Lasbek bestormd. Holger en Ute zouden daar hebben gewoond. Twee mensen worden nog gezocht. Er hebben nog meer huiszoekingen plaatsgevonden, mensen werden opgepakt en verhoord. O.a. een vrouw die werd aangezien voor de gezochte "terroriste uit Lasbek". Zij werd na 12 uur vrijgelaten omdat getuigen haar niet als degene herken-

den. Ook werd een man gearresteerd die tot oktober de energierekening van de woning in Lasbek had betaald. Hij is inmiddels weer vrij, maar er loopt wel een 129a-procedure tegen hem. In verschillende steden worden mensen door de smeris benaderd en worden vragen over bepaalde personen gesteld. In Rendsburg werd een man ondervraagd of hij de laatste tijd in het buitenland was geweest, speciaal in Nederland ("Ze weten immers waarom, wat er gebeurd is"). Een kleine manifestatie bij de bajes in Lübeck (daar zit Ute momenteel vast) werd door de smeris aangevalen. Drie mensen zaten korte tijd vast. Voor de duidelijkheid: de "autonomen" op de foto hieronder zijn dus smerissen.

HONGERSTAKING GRAPO/PCE(r)

er bij een vluchtpoging geschoten zou worden). Heb voortdurend in mijn achterhoofd gehouden dat ik op al 't mogelijke voorbereid moest zijn. Had het interview van Vogel na de aanval op de woordvoerder van de Deutsche Bank goed in m'n oren geknoopt waarin hij onmiskenbaar verklaarde dat ze in '77 al eens met een dergelijke bedreiging hadden af gerekend. In Bonn nog een landing, tanken. Enkele goed in het pak gestoken heren met 2 grote mercedesen met kentekens uit Bonn bekijken het geheel. Rondom de helikopter smerissen met machinepistolen. Dat was de hele tijd zo bij het in- en uitstappen tijdens het transport, je kijkt steeds in hun lopen.

Het laatste stuk naar Karlsruhe vloog de helikopter tamelijk hoog boven de wolken. Zag er ook heel onwerkelijk uit. Beneden een hele zachte deken, boven een hemel met allemaal kleuren als een reusachtige regenboog. De smerissen staarden wat wezenloos naar buiten. Ik kon ongemerkt een gordel loskrijgen en naar Holger springen. We konden elkaar enkele seconden aanraken. Ze waren pissig en trokken de handboeien op mijn rug heel strak aan. Maar voor ons was het belangrijk.

Tijdens het transport naar het BGH (Bundesgerichtshof) zaten we in 2 kooien maar konden dicht bij de tralies komen en praten. De klucht die in het gerechtshof werd opgevoerd duurde 3 tot 4 uur en bestond vnl. uit wachten. Voordat we in verzekering de bewaring werden gesteld kon ik met de advocaat telefoneren. Voor 't eerst opgelucht, omdat ik nu wist waar ik aan toe was. Transport naar Bühl, kwam vrijdag tegen 22 uur aan. Kwam eindelijk van dat afschuwelijke uniform af.

Dat ik overgeplaatst zou worden was duidelijk. Alleen niet waarheen en wanneer. De advocaat kwam niet zoals aangekondigd op maandag. Hem werd dag in dag uit gezegd dat ik op transport zou gaan - "kontaktsperre" via een omweg. Acht dagen na de arrestatie werd hij toegelaten.

Donderdag, een week na de arrestatie, moest ik opnieuw het uniform aantrekken. Drie smerissen brengen me naar het hoofdburo in Karlsruhe. Opnieuw ED (identifikatie). Het ging harder dan in Husum. Om 11 uur werd ik naar boven gebracht, ze deden de deur op slot. De marteling duurde bijna een uur. Terug in de auto zag ik hoe ze Holger naar buiten brachten. Op het vliegveld moesten we in de auto's op de helikopter wachten. Tussen de auto's werden 2 extra auto's geparkeerd. Ik kon Holger slechts vaag zien. Tijdens de vlucht konden we ons de hele tijd verstaanbaar maken hoewel we net zo ver van elkaar af zaten als op de heenweg (handboeien van voren, onder een been doorgetrokken), maar in deze "Puma" was 't niet zo'n herrie. We hadden er niet op gerekend dat we elkaar zouden zien - die paar uur deden ons goed.

Op vliegveld Fuhlsbüttel (Hamburg) werd Holger meteen afgevoerd. Ik later naar Lübeck. Dit keer zon-

In Zwarte 142 stond een stuk over de hongerstaking van de gevangenen uit de GRAPO/PCE(r) in Spanje. De vorige hongerstaking werd op 28.9 beëindigd omdat de eisen gedeeltelijk waren ingewilligd. De hongerstaking was vnl. gericht tegen het uit elkaar halen en verspreiden van gevangenen en voor hersamenvoeging. Op 30.11 zijn de gevangenen opnieuw in hongerstaking gegaan omdat de regering begin november opnieuw begon gevangenen uit elkaar te halen.

der zwaailicht en sirene. De meeste smerissen die 't transport begeleiden droegen zwarte overalls en waren gewapend met machinepistolen. Wat voor soort smeris dat was weet ik niet, ik weet niet hoe de speciale eenheden in Schleswig-Holstein er uit zien.

Tegen 19 uur was ik in Lübeck. Het viel me 't eerst op dat er geen venstergaas was zoals in Bühl. Uitzicht op een kleine binnenplaats, achterin een paar berken, in het midden wat kleine boompjes, een stevige sneeuwpop. Twee verhogingen. Links een gebouw met een paar cellen. Ik roep, vier lachen en roepen terug. Christine, Hanna, Gabi, Irmgard (Christine Kuby, Hanna Krabbe, Gabi Rollnik, Irmgard Möller - gevangenen uit de RAF). Wat een blijdschap! Voor 't eerst na de arrestatie had ik het gevoel, ik wordt niet alleen ergens vandaan gerukt, maar ik kom ook ergens aan.

Het is duidelijk dat ons niets in de schoot geworpen wordt.

De volgende dag, vrijdag, kon niemand eruit. Dan een verbod om tijdens het luchten met elkaar te spreken. Van mij wordt verlangd dat ik "vrijwillig" het raam sluit als de anderen op de binnenplaats zijn/voor de andere 4 geldt het omgekeerde. Dan dreigementen om venstergaas aan te brengen en de grendel van het raam te verwijderen. Dan, op maandag 18.12, word ik gedwongen overgeplaatst naar een ander gebouw hier.

Het schijnt dat het openbaar ministerie -tegen de wil van het ministerie van justitie van Schleswig-Holstein- heeft doorgedrukt dat ik een paar dagen bij de 4 zou zijn om zo via het roepen, wat ons uitdruk-

De situatie is nu enorm toegespitst. Zes hongersta(a)k(st)ers liggen in koma en drie zijn in acuut levensgevaar. Dit is informatie van 18.1, nu ruim 2 weken geleden... Over meer informatie beschikken we momenteel niet. Hieronder een chronologie van de gebeurtenissen vanaf 29.12.89 die vanwege het ontbreken van authentieke informatie is opgesteld a.h.v. berichten uit de sociaal-demokratiese spaanse krant "El País".

29.12: Aanslag van de GRAPO op 2 leden van de Guardia Civil. Het is de 4e in minder dan een maand. De GRAPO kondigt aan hun akties op te voeren uit protest tegen de verspreiding van de gevangenen.

3.1: 24 gevangenen uit de GRAPO worden als gevolg van hun verslechterende gezondheidstoestand in verschillende ziekenhuizen opgenomen. 54 Gevangenen zouden aan de hongerstaking deelnemen.

7.1: María Victoria Gómez en José Luis Elípe López worden in La Coruña gearresteerd en beschuldigd van "lidmaatschap van een gewapende bande" en vervalsing van documenten. Ze zouden behoren tot resp. de PCE(r) en de GRAPO.

kelijk was toegestaan, iets te weten te komen. Ze snijden zich daarmee in de eigen vingers omdat het voor mij een diepgaande en belangrijke ervaring was. Ik heb veel liefde en solidariteit heel direkt kunnen voelen en de voorstelling hoe het is als we samen zijn is tastbaarder geworden."

19.12 Ute Hladki

Op 2.1.90 schreef Ute dat ze van de 4 vrouwen en ook van de andere vrouwen gescheiden is. De cellen naast haar zijn leeg en de binnenplaats voor haar raam is verboden gebied voor de andere gevangenen. D.m.v. roepen heeft ze slechts zelden contact met de 4. Ze wordt meestal op een tijdstip gelucht als de anderen nog niet zijn opgestaan.

Ook Thomas is van de andere 129a-gevangenen geïsoleerd. Hij moet bajeskleding dragen, mag 1 uur luchten, wordt na elk bezoek van de advocaat grondig gefouilleerd (heeft verder nog geen bezoek gehad omdat over de verzoeken daartoe nog geen beslissing is genomen), hij mag niets aan haren en baard veranderen, zijn cel wordt tijdens zijn afwezigheid doorzocht, als hij ergens heen wordt gebracht worden de andere gevangenen ingesloten. Ondanks alles gaat het goed met hem.

Schrijf de gevangenen!
Ute Hladki/Holger Deilke
Herrenstrasse 45a
7500 Karlsruhe

Uit: Angehörigen Info 32 en Info's 4 en 5 van het Info-Büro für Gefangene Hamburg.

8.1: Familieleden van de gevangenen sturen een brief naar Amnesty International met het verzoek of de artsen van deze organisatie zich willen inzetten voor de beëindiging van de dwangvoeding die op hongers(a)k(st)ers wordt toegepast.

Josefina Gil, de vrouw van GRAPO-gevangene Manuel Araujo, maakt bekend dat Javier Ros t.g.v. de hongerstaking problemen heeft met zijn nieren en het gevoel in zijn benen verliest.

María Victoria Gómez Méndez heeft zich bij de hongerstaking aangesloten. Josefina Gil vreest dat de gevangenen vastgebonden worden en dwangvoeding krijgen toegediend zonder dat iemand het ziet.

12.1: Familieleden van de gevangenen verklaren dat ze niet met zekerheid kunnen zeggen of op de 7 gevangenen die zich op dat tijdstip in koma bevinden dwangvoeding wordt

toegepast. In totaal zijn nu 30 gevangenen in ziekenhuizen opgenomen. De toestand van de 7 is slecht.

13.1: Volgens El País wordt op gevangenen geen dwangvoeding toegepast zolang ze niet in koma liggen (vergelijkbaar met de "Koma-lösung" in de BRD).

Victorino Diéguez Guerra komt na een hongerstaking van 45 dagen vrij. Hij heeft zijn straf "uitgezeten".

Mercedes Herranz Arcones, die ziek is en in een rolstoel zit, is vrij.

Volgens een krant is op Joaquin Calero Arcone dwangvoeding toegepast toen hij in het ziekenhuis verbleef. Zijn handen en voeten waren daarbij geboeid en hem was een kalmerings-injectie toegediend. Toen het met hem weer wat beter ging hebben ze hem opnieuw naar de gevangenis gebracht.

Vier gevangenen uit de GRAPO in

Guadalajara gaan in dorststaking om te bereiken dat de handboeien hen tenminste zodanig worden omgedaan dat ze hun armen kunnen bewegen.

De laatste informatie (18.1) is dat 3 gevangenen zich in akueel levensgevaar bevinden. Volgens de spaanse pers kan Josefina Aramburu binnen 72 uur overlijden.

Manuel Parodi werd in de bajes van Carabanchel door 8 bewakers afgetuigd omdat hij weigerde een bloedanalyse te ondergaan.

De bezoeksomstandigheden zijn erg verslechterd. Bandrecorders worden openlijk neergezet. Brieven -als ze überhaupt arriveren- worden geopend aan de gevangenen gegeven. Telegrammen arriveren pas na 3 maanden.

Familieleden van de politieke gevangenen houden sinds eind december een kantoor van het Rode Kruis in Madrid bezet.

HONGERSTAKING POLITIEKE GEVANGENEN IN PORTUGAL

5 Politieke gevangenen in Portugal zijn tussen 10.12.89 en 7.1.90 in hongerstaking gegaan. Het betreft hier gevangenen die vastzitten i.v.m. de zgn. FUP/FP25-zaak.

De FP25 is een guerilla-organisatie die in de 1e helft van de jaren '80 streed tegen het terugdraaien van de laatste verworvenheden van de Anjerrevolutie (teruggave van de koöperaties aan de voormalige bezitters etc.) en ook acties uitvoerde tegen gebouwen van ondernemers en de NAVO.

De FUP was een legale linkse politieke partij, die door smeris en justitie als politieke arm van FP25 werd afgeschilderd.

In 1984 werden tijdens een groot-scheepse razzia talrijke militanten die op verschillende maatschappelijke terreinen actief waren gearresteerd. Ze werden er van beschuldigd lid van FP25 te zijn. In de jaren daarop werden nog meer personen op dezelfde grond gearresteerd en vond er een 2e proces plaats. In Portugal mag het voorarrest de 3 jaar niet overschrijden en op dat punt boekten de advocaten uiteindelijk succes. Bijna alle gevangenen van het 1e proces werden vrijgelaten, sommigen zaten al bijna 5 jaar in voorarrest. José Ramos dos Santos echter, bij wie de termijn van 3 jaar op 30.11 afliep, wordt echter nog steeds il-

legaal vastgehouden. Daarom is hij op 10.12 een hongerstaking begonnen tot hij wordt vrijgelaten. Uit solidariteit sloten zich tot dusver de volgende gevangenen bij de hongerstaking aan:

Aldino Francisco Mendes Pinto (20.12)
Teódosio Alcobia (24.12);
Helena Carmo (31.12);
Manuel Couto Ferreira (7.1).

Met Aldino Francisco Mendes Pinto gaat het slecht.

Solidariteitsbetuigingen, brieven etc. kan je richten aan:
Pro Amnistia
R. Sao Pedro de Alcântara
63-1 DT, 1200 Lisboa

HONGERSTAKING BASKIESE POLITIEKE GEVANGENEN

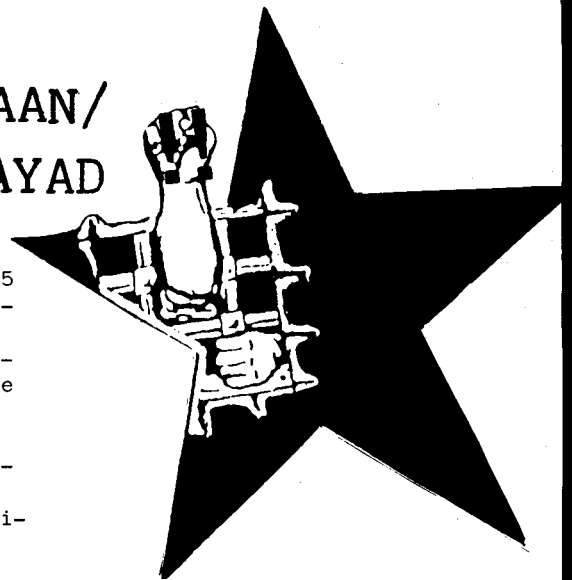
Sinds 5 maanden strijden baskiese politieke gevangenen tegen de aanvallen van de spaanse staat (overplaatsing naar verschillende bajes tot op de Canarische Eilanden, verhinderen van bezoek en briefkontakt, totaal ontzeggen van het recht op wetenschappelijke studie en speciale mediese behandeling, fysiek geweld). De afgelopen 5 maanden hebben de gevangenen geweigerd hun cellen te verlaten, uit protest tegen de maatregel dat ze zich naakt moeten uitkleden als ze de cellen verlaten. De reactie hierop was dat ze geen post meer kregen, geen bezoek mochten ontvangen en dat ze geen inkopen meer mochten doen. De gevangenen zijn nu een hongerstaking begonnen voor samenvoeging. Voormalige gevangenen zijn buiten een solidariteitshongerstaking begonnen.

TURKIJE: POLITIEKE GEVANGENEN KONDIGEN

HONGERSTAKING AAN/AANVALLEN OP TAYAD

In de bajes van Aydin zijn van de 55 tijdens de laatste hongerstaking ingewilligde eisen weer 20 teruggedraaid. De gevangenen hebben aangekondigd opnieuw in hongerstaking te gaan als niet alle 55 eisen ingewilligd worden.

In Istanbul en Samsun werden kantoren van TAYAD (familieleden van de gevangenen) doorzocht en aansluitend TAYAD-leden gearresteerd. In Samsun zelfs het hele bestuur. In Ankara werd het kantoor van DEMKAD (vereniging van vrouwen voor democratie) doorzocht. 20 Vrouwen werden gearresteerd. Uit protest zijn 10 moeders in hongerstaking gegaan.

Alle info over de GRAPO/PCE(r), Euskadi, Portugal en Turkije is afkomstig uit Anghörigen Info 32.

"WE WILLEN DE KRACHT VAN DE ONTKENNING ZIJN"

over de Radikale Linke (2)

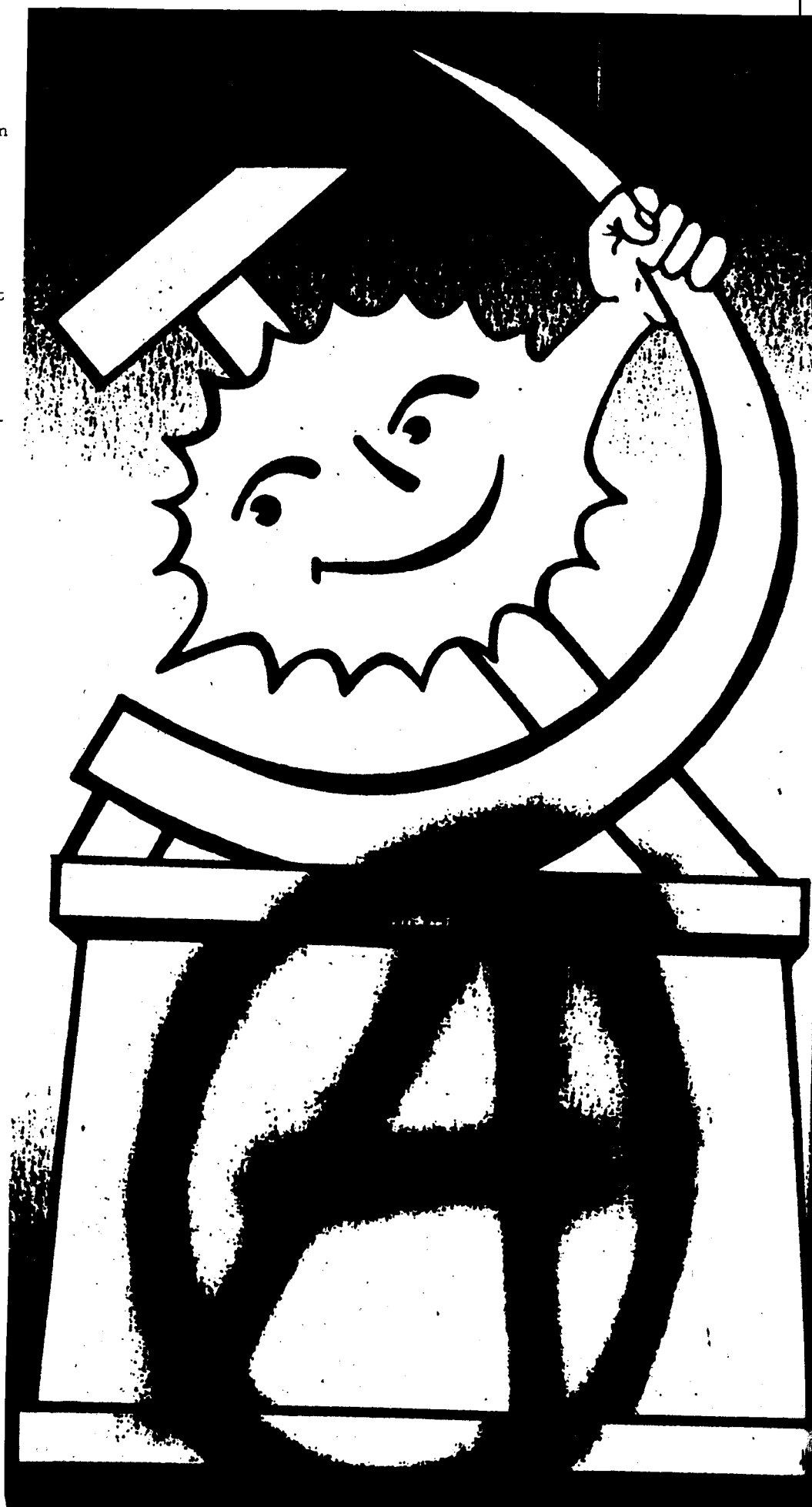
INLEIDING

In de vorige Zwarte stond een stuk over de "Radikale Linke" en daarbij een discussiebijdrage van een RZ. In het begeleidende artikel kondigden we aan om ook het Kongresstuk van de Radikale Linke te vertalen. Dat stuk volgt hier dus.

Enkele noten vooraf.

In het stuk in de vorige Zwarte is summier uitgelegd waar de vergelijkingen liggen tussen de situatie van radikaal-links hier en in de Brd. Dit stuk spreekt wat meer voor zichzelf. Het zal duidelijk zijn dat het stuk met name uitgaat van de duitse situatie, met name in de voorbeelden. Dat neemt niet weg dat het stuk een algemenere waarde heeft. De ontwikkeling van radikaal-links in Europa kan zich niet onttrekken aan de ontwikkelingen in andere landen van de EG en het Oostblok. De ontwikkeling van Europa '92, die al tijden aan de gang is, maakt het duidelijk dat we ook meer besef moeten hebben van de onderlinge samenhang. Allerlei ontwikkelingen vallen steeds meer samen. Als je het stük doorleest merk je tegelijk weer hoe beperkt de "beweging" is geörienteerd. Wat weten wij bijv. van de ontwikkelingen van de hollandse vakbonden en van de parlementair gerichte linkse partijen, om maar wat te noemen. Het stuk zelf is zeer interessant, maar wel vrij lastig. Een aantal analyses van ontwikkelingen worden nogal gekomprimeerd beschreven. Bij het vertalen leverde dat nog wel wat problemen op.

Als de burgerlijke media en talk-showmasters het hebben over "links", bedoelen ze daarmee de bij de Groenen en in de SPD aktief zijnde hervormers die aan een modernisering van de kapitalistische maatschappij willen meewerken. Dat het zo gemakkelijk is om "links" gelijk te stellen aan staatsloyaal is ook de schuld van anti-kapitalistische groepen die zich in hun verenigingsleven hebben teruggetrokken en een -ook zelfkritiese- discussie met andere stromingen uit de weg zijn gegaan. Dat moet anders worden: In mei van dit jaar wil radikaal-links uit de BRD en W.Berlijn op een landelijk kongres samenkomen. Al eerder heeft een groep "radikaal-links", tijdens twee weekeinden in Hamburg en Frankfurt, overeenstemming be-

reikt over een "Koncept voor politieke uitgangspunten". Een tienkop-pige redactiegroep is bezig een eerste opzet op papier te zetten. De volgende tekst was geschreven voor de derde ontmoeting van de "radikaal-links"-groep op 14/15 oktober in Frankfurt.

De sociaal-liberale euforie, de binnenlandse hervormingen en de nieuwe "Ostpölitik" volgden op de veiligheidswetten, beroepsverboden, middenlange-afstands-raketten en massawerkloosheid. Wat zal er op de rood-groene bezopenheid en de "ekologische reorganisatie van de industriële samenleving" volgen?

Is het zinvol om dergelijke vragen nu al te stellen? Zou het niet beter zijn om pas bij het begin van een evt. kater het woord te nemen? Of moet men op de rood-groene trein springen met de bedoeling deze te keren?

Dat radikaal-links en linkse feministen uit zulke verschillende tradities en groeperingen (Groenen, Kommunistische Bond, Duitse Kommunistische Partij (DKP), autonome- of bewegingsgeoriënteerde groepen, kranten-/tijdschriftenprojecten, personen die "nergens bij horen") juist nu bijeenkomen om over gemeenschappelijke perspectieven en -voor zover mogelijk- een gemeenschappelijke praktijk te discussiëren, heeft redenen:

* De groenen, die een decennium lang de discussies en verwachtingen van links naar zich toe trokken, hebben zich tot een systeem-integreerend partij ontwikkeld. Een overwel-digende meerderheid wil meeregeren en linkse leden wordt iedere mogelijkheid ontnomen om hun denkbeelden in en via de partij te verwezenlijken. Dat het uitgerekend de links-alternatieve AL (Alternative Liste) uit W.Berlijn was die de laatste stap organiseerde is tekenend voor de "tijd-geest" in de BRD en niet alleen hier: Tot diep binnen links en in de alternatieve scene heeft het verlangen om eendrachtig het kapitalisme mede gestalte te geven veld gewonnen, om "verantwoordelijkheid" van hen over te nemen. Deze ontwikkeling scheidt de staatsvrienden van de linkse "staatsvijanden", die uit de openbare discussie worden verbannen, geïsoleerd en in een twijfelgeval aan de repressie worden uitgeleverd.

* De strijd van vrouwen voor zelfbeschikking werd tot een sociaal-demokratiese politiek van gelijke rechten gereduceerd die slechts het aandeel in het kapitalisme onder vrouwen en mannen "gelijk" wil verde-len. Gepropageerd worden konservatieve ideologieën van "nieuwe moederlijkheid" die vrouwen uiteindelijk voor bevolkingspolitieke/racistiese doelen moeten zien te winnen.

* De 2 stromingen binnen de DKP, oneens over de kwestie van de demokratie binnen de partij en de maatschappij, de inschatting van historische tijdperken (stalinisme), de veranderingen in de Sowjet-Unie, de betekenis van de emancipatie van vrouwen, de beoordeling van de ver-

nietiging van het milieu en kritiek op de ontwikkeling van de produktiekrachten, raken beide in het vaarwater van de sociaal-demokratie: het presidium van de partij ziet "een sterke toenadering tussen kommunisten en sociaal-demokraten...", wat af en toe al de vraag oproept of een "hereniging" van de kommunisten en de sociaal-demokraten niet tot de mogelijkheden gaat behoren". En het voorbeeld van de vele "ver-nieuwers", de kommunistiese partij van Italië viert het heuglijk feit nu eindelijk "met Gorbatsjov en Willy Brandt dezelfde taal te spreken."

Wat hier gebeurt is minder partij-politieke en veel meer maatschappelijke terreinwinst voor de sociaal-demokratiese ideologie. De aktuele ontwikkeling herinnert aan de integratie van de buitenparlementaire oppositie begin jaren '70 die tot doel had het BRD-imperialisme te moderniseren en het een socialer aanzien te geven. Het onderscheid met de toenmalige integratie is weliswaar dat het kapitalisme zich weer wil moderniseren, door wat milieutechnieken in zijn exportpakket op te nemen, enkele carrière-plaatsen voor vrouwen beschikbaar te stellen en van het in staat zijn tot vrede te getuigen, maar degenen die zich heden ten dage in de "Gemeenschap der Demokraten" hebben laten opnemen geen hervormingen aanbiedt. In een "deregulerings"-offensief worden vele hervormingen teruggedraaid die het eerst heeft toegestaan of toestaan moest.

Met het oog op deze "revolutionering" van de verhoudingen van bovenaf en de algemene trend tot aanpassing zou radikaal-links de "luxe" van de geïsoleerde discussie en politiek niet langer in stand moeten houden. Ze moet proberen een effectieve linkse oppositie tegen de instemming met de kapitalistiese modernisering te ontwikkelen.

Radikaal-links komt in de eerste plaats op een smalle basis bijeen. Ze kan 't er momenteel nog niet over eens worden of bijv. het aansluiten van velen ter linkerzijde bij de Groenen de trend tot aanpassing heeft bespoedigd; of 't verblijf in kleine groepen, partijen en redakties geen schijn-zekerheden heeft gekonserveerd die in politieke en theoretiese geschillen niet ter discussie stonden (het negeren van het ekologiese drama, de feministiese analyse en -maatschappijkritiek door links); of er niet ook sprake was van "auto-noom" sektarisme dat potentiële tegenstellingen in de maatschappij lichtzinnig over het hoofd zag en militantie af en toe verheerlijkte.

Ook over de vraag hoe radikaal-links zich t.o.v. partij-organisaties, verkiezingen, verkiezingsstrijd en parlementen zou moeten verhouden, zal niet snel overeenstemming worden bereikt. Na de ervaringen met het ontstaan en de ontwikkeling van de Groene partij zou 't voor radikaal-links zaak moeten zijn haar omgang met het parlementarisme niet nog een keer tot een geloofskwestie

te maken.

Het parlementaire systeem is enerzijds weliswaar een politieke heerschappijvorm waarvan het doel is de omverwerping van de maatschappelijke machtsverhoudingen te verhinderen, en feitelijk is het in geen enkele ontwikkelde kapitalistiese maatschappij ooit gelukt veranderingen van de sociale machtsverhoudingen via het parlement ten minste te forceren, om van het bereiken ervan maar te zwijgen. Anderzijds hebben de voorwaarden voor parlementaire "medewerking" (elitevorming door korrupte leefregels, verlenen van maatschappelijk aanzien en andere voordeeltjes, bevordering van vakidiote-rie van experts, scheiding tussen afgevaardigde en politieke basis) de beteugeling en integratie van voorheen opstandige politici steeds bevordert, zoniet afgedwongen (welk een kort leven preventieve maatregelen als imperatief mandaat (afgevaardigde moet stemmen volgens opdracht van degenen die haar/hem hebben gekozen) of roulatie, beschoren is, hebben de Groenen in minder dan 2 verkiezingsperiodes voorbeeldig gedemonstreerd).

Het parlement mag dan niet geschikt zijn om de maatschappelijke machtsverhoudingen te veranderen, anderzijds is zijn samenstelling niet zonder invloed op de voorwaarden waaronder maatschappelijke strijden gevoerd (kunnen) worden. Radikaal-links zou de systeemstabiliserende functie van het parlementarisme steeds weer duidelijk moeten maken, het parlement als zodanig bestrijden en zou telkens kunnen onderzoeken of de situatie het toelaat of verlangt om van de mogelijkheden gebruik te maken die dit systeem nog biedt voor zichtbare politieke interventie. Welke vormen deze interventies kunnen aannemen (akties, verkiezingsboykot, stemadvies of kandidatuur) zou van geval tot geval rustig bekeken moeten worden, zonder de fundamentele kritiek op het parlementarisme uit het oog te verliezen.

Radikaal-links komt niet zonder argwaan t.o.v. elkaar bijeen. Niemand kan zich met zijn/haar groep beroepen op grote politieke suksessen, wat het voor hen makkelijker zou moeten maken om van elkaar te leren en bij belangrijke gelegenheden met gemeenschappelijk gemaakte analyses en stellingnames in openbare debatten in te grijpen.

M.n. de linkse feministen benaderen de groep "radikaal-links" met grote skepsis omdat ze ervaren hebben dat ook links politiek bedrijft op basis van mannen-bondgenootschappen en zich t.o.v. de inhouden van de vrouwenbeweging onwetendheid en veronachtzaming veroorlooft. Feministiese visies en eisen worden, als dat überhaupt al gebeurt, aan de politiek van links meestal slechts uit macht-taktiese overwegingen toegevoegd en naar een minder belangrijke plaats verwezen. Ook de arbeidersbeweging heeft een machtige patriarchale traditie die vrouwen steeds weer van de markt van betaalde arbeidskrachten heeft verdrongen

en naar 't domein van het onbetaalde "liefde-werk" heeft teruggewezen. Het wordt tijd dat radikaal-links het sexe-konflikt niet langer met de klassenkwestie tracht te verdoezelen maar de dialektiek tussen beide als centrale vraag leert begrijpen.

We hebben niet met een -door de moderniseerders gesuggereerd- einde van de klassen en de klassenstrijd of een egaliseren van de sexe-hiërarchie te maken. Veel meer beleven we een fase van permanente omwentelingen, regionale verschuiving en versplintering van de arbeidersklasse, die tot haar verzwakking bijdraagt. Het wereldwijd geprezen BRD-model voor 't beslechten van sociale konflikten speelt daarbij een belangrijke rol.

Het kapitalisme akkumuleert sinds midden jaren '70 in toenemende mate d.m.v. rationaliserende en de produktie automatiserende technieken. De winsten ontwikkelen zich sneller dan de investeringen, de arbeidsproductiviteit stijgt sneller dan het sociaalprodukt, het reële loon maakt een vrije val. De financiële markten worden onafhankelijker van de produktie. Dit nieuwe type van ontwikkeling onderscheidt zich duidelijk van een tot dusver overwegend door de konsumptie voortgestuwde groeiproduktie.

De moderne arbeidsorganisatie isoleert de werknemers bij de machines en belast hen zwaar doordat ze een grote verantwoordelijkheid krijgen voor het kapitaal. Het uitvallen van één plaats brengt gelijk de hele produktie in gevaar. Deze ontwikkeling vereist de ontwikkeling van - deels (overwegend voor mannen) zeer goed betaalde - geïndividualiseerde arbeidsplaatsen. De kwetsbaarheid van dit proces maakt de invoering van "koude" bewakingsmethodes noodzakelijk: het aantal risikoplaatsen groeit en ze zijn vaak nog slechts met persoonlijke codes te bereiken, een voortdurende aanspreekbaarheid en bereikbaarheid tot in de privésfeer, middels het "oppiepen" wordt vereist. De samenleving begint al te wennen aan kamera-bewaking en aan Informatie-systemen over personen. De overdracht van kennis op computers vereenvoudigt de inwisselbaarheid van werknemers op arbeidsplaatsen. De arbeidskrachten staan zo dubbel onder druk: door de aanhoudende werkloosheid en de eenvoudige uitwisselbaarheid.

Het kapitaal heeft deze verzwakking van de positie van de werknemers nodig om zo werktijden te kunnen flexibiliseren en machines optimaler te kunnen gebruiken, door een intensiever gebruik en de wisseling van arbeiders/sters. Twee miljoen gerigistreeerde werkelozen (in de BRD) zegt niets over hoeveel mensen er jaarlijks werkeloos worden en onder slechtere werkomstandigheden weer te werk gesteld worden. Weliswaar geldt de "normale" werkdag nog voor de meeste mannelijke werknemers, maar ook zij ondervinden de steeds grotere druk van de arbeidsmarkt, om voortdurend beschikbaar te moeten zijn, zoals vrouwen

dat door hun reproductie-arbeid en door hun positie in het vrouwelijke "industriële reserve-leger" al veel langer kenden. Vrouwen worden niet als werkelozen geregistreerd, maar zijn aangewezen op het loon van hun man, of later naar de Sociale Dienst doorgestuurd. Ze krijgen, als ze er al in slagen een baan te vinden, de slechtste plaatsen. De 2,5 miljoen nieuwe arbeidsplaatsen, die door de toepassing van de nieuwe informatie- en communicatie-technieken in de BRD dreigen te verdwijnen, worden nu nog voor 2/3 door vrouwen vervuld.

De afbrokkeling van het aantal vaste arbeidsplaatsen in afroepbanen, in seizoenwerk (in het kader van de Europese eenwording) en het groeiend aantal 'uitgestotenen' die in armoede leven (naast vrouwen en bejaarden, zijn dat ook veel jongeren) verzwakt ook de vakbonden, die in de BRD toch al een beperking van het stakingsrecht moesten aksepteren en die in Engeland op de rand van de ineensorting staan.

Maar ook de beweging, die begonnen was om de stopzetting van de produktie en het uitsluiten van onbeheersbare technische risico's te eisen en pleitte voor een "ekologische produktie", wordt zwakker. Hoe meer zorgen mensen zich maken over het behoud van hun banen en hun inkomen, hoe kleiner hun bewustzijn wordt om de "tegenstelling" tussen arbeidsplaatsen en ekologie te zien en hoe vlugger ze maar gaan zoeken naar individuele oplossingen als werknemer, met steeds minder rechten.

Het besef dat de kritiek op het uitbuitende karakter van de loonarbeid, ook een kritiek moet zijn op de arbeids-inhoud en op de produktie, is kleiner geworden. De eis om produkten te maken die maatschappelijk nut hebben (bijv. door de ombouw van de bewapeningsindustrie en van de scheepswerven) is verstomd, net als de kritiek over de voorwaarden waaronder mensen moeten werken (de intensivering en komputersering, de arbeidsdeling en de zinloosheid).

De aantasting van de gezondheid (ook op de arbeidsplaats) door gifstoffen en de intensivering, dwingt het kapitaal ertoe om een strategie te ontwikkelen, waarvan het doel is om de gezondheidsrisiko's op de arbeidsplek (en van de produkten zelf) te verkleinen door de betrokkenen "resistenter" te maken tegen de werkbelasting (ook psychies). De genen- en reproductietechnieken moeten een middel worden, waarmee de werknemers door controle over de voortplanting aangepast kunnen worden aan de ongezonde werkomstandigheden. Achter het onderzoek naar "erfelijke ziektes", zit een politiek die "nutteloze" mensen wil uitsluiten. Met name vrouwen worden, door de verdere uitbreiding van pre-natale diagnoses, steeds meer onder druk gezet, om individueel te beslissen over "waardevol" en "waardeloos" leven.

Een radikaal-linkse politiek moet beginnen bij de produktie en de positie van de mensen daarin. "Als we van de produktie uitgaan, moeten we ons ook bezig houden met de werkelijke produktievoorwaarden en de be-

trokkenheid van de mensen daarbij. Als echter van de konsumptie wordt uitgegaan, kunnen we ons met de konklusie dat er nu niet menselijk wordt gekonsumeerd en bij de stelling over menselijke konsumptie onszelf gerust stellen met opmerkingen over opvoeding tot juiste konsumptie en dergelijke frases, zonder je in te hoeven laten met de werkelijke levensverhoudingen van de mensen." (Marx). Het bagatelliseren van milieuproblemen door een beroep te doen op de gebruikers (minder auto rijden, fosfaatvrije wasmiddelen kopen, in bio-winkels kopen) moet ons af laten zien van het aanpakken van de industrie en van het doorbreken van de kapitaals-logica.

De stelling, dat alle mensen op een "gelijke" manier door de milieuproblemen worden getroffen, ontkent de oude-dags-problemen van de werken in de industrie. De sterke stijging van het aantal beroepsziekten en het groeiende aantal werknemers, die om gezondheidsredenen al jaren voordat ze de pensioengerechtigde leeftijd bereiken, moeten stoppen, toont aan dat de gevolgen eerst in de fabrieken en in de binnensteden zijn te merken en pas later ook de beterverdienenden raakt.

Aan de andere kant overschrijdt de vernietiging van het milieu de klasse- en landsgrenzen. Weliswaar heeft de vernietiging van het milieu van de mensen te maken met de wetmatigheden van het kapitaal (de noodzakelijke groei, de kapitaals-akkumulatie, het meedogenloze winst-principe, de konkurrentie), maar het aanpakken van het kapitaal, door de afschaffing van het privé-eigendom, betekent niet dat dan ook de crisis in het milieu wordt opgelost. En omdat de traditionele organisaties hierop geen of slechts een hulpeloos antwoord hebben, zijn er nieuwe organisatievormen, met nieuwe (sociale) structuren ontstaan. Het "klassenbegrip" (iedereen wordt door de milieuvernietiging geraakt) wordt bij eko-diktatoriale oplossingen en zgn. "gemeenschappelijke" strategieën misbruikt en de milieuproblemen worden dan ook steeds meer een mogelijkheid voor rechts-radikale groepen om op te kunnen rekruteren en de overgang naar het groene spektrum is vaak zeer vloeiend (verg. de ekologische beweging). Door de manier waarop radikale ekologische eisen (de ombouw van het industriële systeem) worden vervangen door milieutechniek en eko-kapitalistische strategieën, wordt het ekologie-begrip berooft van zijn politieke inhoud en kan het gebruikt worden als marketing-strategie of als Bloed-en-Bodem ideologie.

Radikaal-links moet ervan uitgaan dat het kapitaal de komende jaren de klassen-tegenstellingen zal verscherpen en dat een groeiend deel van de bevolking een afnemend verzorgingsperspektief zal hebben. Het is niet te voorspellen, wat daar voor bewegingen en wat voor politieke doelen, uit zullen groeien. De lijst met

vragen, waarmee radikaal-links te maken zal krijgen, zonder ook direkt met antwoorden te kunnen komen, is groot. Zo zal bijv. de vraag open blijven:

* of de vakbonden zich nog verder zullen gaan beperken tot de belangen behartiging van alleen die mensen, die een vaste baan hebben, en of mensen met afroepbanen andere vormen van belangenbehartiging zullen vinden. De veranderde, en kleiner wordende vakbonden zullen ook onderling verschillende wegen in gaan slaan. De één kondigt bijv. een nieuwe strijd aan voor arbeidstijdverkorting (IG Metall) of verzet zich tegen de verlengde arbeidstijden (HBV), of richt zich meer op de organisatie van het werk (IG Medien). Anderen, zoals IG Chemie, scharen zich aan de kant van het kapitaal in hun strijd tegen buitenlandse konkurrenten - ook ten aanzien van arbeidstijdverkorting en de vergiftiging; * of de groeiende stroom vrouwen in de vakbonden en met hun de nieuwe diskussies (kritiek op de arbeidsdeling tussen de geslachten, de verkorting van de werkdag, een rechtvaardiger verdeling van het werk, zoals de plaats "aan het fornuis") een tegenwicht kan bieden aan de vakbondspolitiek ten aanzien van de patriarchen, die zgn. hun gezinnen onderhouden;

* of de mensen, die uitgestoten zijn en de groep die - in toenemende mate - rechteloos wordt, voor hun rechten zullen gaan opkomen en zich daarbij links zullen gaan oriënteren, of door rechts-radikale leuzen aangetrokken zullen worden.

Het verscherpen van de tegenstellingen toont aan hoe belangrijk het versterken van een linkse oppositie wordt, vooral omdat de Groene Partij van de middenklasse (van de "konsumptiebewuste burgers") deze uitgestoten hoofdzakelijk als een ordeprobleem beschouwt, zoals in Berlijn blijkt het het Kreuzberger-voorbeeld (noot van de vert: sinds de Groenen in Berlijn "meeregeren" worden de problemen in Kreuzberg niet meer politiek benaderd).

De herstructurering van de verhoudingen van bovenaf zal met het Europese derugulerings-offensief (de plannen voor Europa '92) een nieuwe dimensie krijgen. De Britse minister Lord Young gebruikte daarvoor de volgende formulering: "de Thatcherisering van heel Europa komt eraan". De directeur van het VEBA-concern, Benningsen-Foerder, verklaarde deze uitspraak economie-theoreties: "we hebben tegenwoordig een opmerkelijke bewegingsvrijheid voor het kapitaal.... de beweging geld-kapitaal is bijna grenzeloos geworden ... was een groots staatsaandeel bij de opbouw vroeger vaak zinvol, om op verzoek een groei te ondersteunen (Keynes), de groei van de staatschulden (een opeenhoping van onproductief kapitaal) maakte een ommekeer noodzakelijk. Waren voor de lage inkomens overheidsmaatregelen tegen werkloosheid, ziekte en armoede bij gepensioneerden volledig gerechtvaardigd, dat is nu geen dwingende over-

heidstaak meer ...".

Als konkrete taken voor de komende tijd noemt de minister van economische zaken van de BRD, Haussmann, het verlagen van de lonen in de zwakkere regio's, lagere minimumlonen voor werkelozen die weer een baan krijgen, het verlagen van de loonkosten (de verlaging dus van de daaruit gefinancierde kosten voor werkelozen, de gezondheidszorg en de rente)."

Er wordt dus nu meer armoede gepland, net als de toename van onbetaald vrouwenwerk. Er moet geen steen meer op de andere blijven. Overheids-subsidies zullen zonder problemen worden ingetrokken, de (nu al te lage) grenzen voor de toegestane gifuitstoot van de chemie en van kolencentrales moeten verder worden verlaagd, net als de veiligheidsvoorschriften voor kerncentrales; verzorgingstehuizen van de overheid moeten worden geprivatiseerd en veiligheidsvoorschriften voor het werk moeten worden afgeschaft.

Deze "modernisering" moet worden afgedwongen door concurrentie tussen steden, een flexiblere verplaatsing van de produktie, en door goedkopere arbeidskrachten, die in heel Europa op de "arbeidsvoorwaarden van het eigen land" te werk gesteld moeten kunnen worden. "We moeten afscheid nemen van de illusie ..., dat we met onze massaproductie kunnen concurreren met de Lage-Lonen-Landen. In een "binnenmarkt" zonder grenzen moeten de ondernemers ... hun produktie daar kunnen plannen, waar het het goedkoopst is" (Lothar Späth).

De deregulering zal de grootste aanval zijn, sinds 40 jaar, op de histories bevochten of preventief toegestane "kompromissen" (hervormingen). Overheidsgelden worden alleen maar naar economies rendabele sectoren geleid, de Keynesiaanse politiek is voorbij. Met de derugulering wordt afscheid genomen van het geïntegreerde consumptiemodel. Met de voorbereiding van de nieuwe verdeling in de wereld, wordt de "verelendung" van de Derde Wereld nog verder versterkt en tegelijkertijd ook weer in de metropolen ingevoerd.

Politiek gaat het om de versterking van het imperialistische Europese machtsblok, dat de erfenis zal krijgen van het machtsblok USA/Canada, dat in het Verre Oosten meer greep wil krijgen en bij de economiese greep op het Oostblok voorop wil staan. Het Europese kapitaal, waarvan de monopolisering razend snel gaat, heeft een ontwikkelings-nivo bereikt waarbij de duizenden eigenaardigheden en regeltjes van de afzonderlijke staten, te beperkend zijn geworden en te duur.

Een radikaal-linkse politiek zal moeten proberen om een strategie te ontwikkelen, die de slachtoffers van dit moderniserings-offensief samenbrengt en hun het bewustzijn geeft, om te breken met de wetmatigheden van het kapitaal en het patriarchaat. We zullen daarbij te maken krijgen met een nieuwe vorm van Europees chauvinisme, dat hier een "gemeenschappelijk huis" bouwt, dat zich afsluit voor de

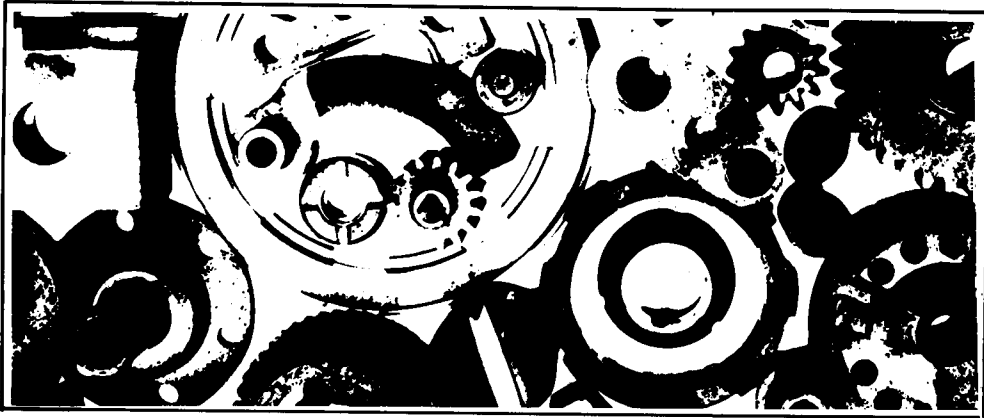
Derde Wereld en de vluchtelingen die er vandaan komen, maar die hen aan de andere kant wel zal behandelen als een massa die continue ter beschikking staat. En tenslotte zal ze zich ook afsluiten voor de grootste konkurrenten de USA en Japan. De te veroveren "Russen" krijgen een bijzondere status, zolang ze hun zaken maar met name doen met de EG, de westelijke waarden prijst en zegt dat ze na zullen denken over de hereniging van de Duitslanden.

De economiese superioriteit van de BRD (een mengeling van hoge produktiviteit en politieke stabiliteit) dwingt de konkurrenten tot het nemen van aanpassingsmaatregelen (zie bijv. Groot Britannië). De BRD is daardoor ook een schakel voor bedrijven uit het Oostblok. "Bonn rukt op als leidende partner voor Washington en Moskou" (de Frankfurter Allgemeine).

Terwijl de CDU/CSU last heeft van de nationalisten in de partij en met het terugwinnen op de "Republikaner", richt de SPD zich modern op "Grootmacht Europa". Er mag nu zelfs met hart en ziel tegen de Amerikanen worden aangetrapt. Peter Glotz (SPD): "de nivellerende massakultuur, die door de grote bedrijven in de Verenigde Staten is opgezet, vernietigt de Europese identiteit"; Helmut Schmidt: "wij hebben de Amerikanen niet nodig, de Fransen hebben ook korte-afstands-raketten"; Oskar Lafontaine: "De belangen van Europa zijn globaal. Europa moet op ieder tijdstip, zowel politiek als (militair) strategies kunnen functioneren!"

Het traditionele nationalistiese chauvinisme van de sociaal-demokratie die de Duitse greep naar de wereldmacht in 1914/18, niet alleen door het goedkeuren van kredieten heeft bevorderd, bloeit nu weer op in de vorm van Euro-chauvinisme. De Groene "real-politiker" doen al mee; anderen krijgen er nog buikpijn van. Men herinnert zich nog de konservatieve nostalgia over het "Europese avondland", en daarbij spelen nog steeds anti-semitiese en racistiese elementen een rol.

Tegelijk met de voltooiing van de Europese grootmacht begint ook het terughalen van het door revoluties of door oorlogen verloren gegane Oosten. Het decennium van de Koude Oorlog, de economiese en militaire superioriteit van het kapitalisme en haar chantage-praktijken hebben, samen met de grote economiese crisis en de crisis in de politieke legitimatie van het "reëel bestaande socialisme", leidde tot wat eerder niet militair was gelukt: de integratie in de kapitalistiese wereldmarkt en een omschakeling naar de wetten van het kapitaal. Polen, Hongarije en Joegoslavië staan al voor een politieke overname (noot: dit stuk dateert uit okt '89, dus voor de val van de Muur, en de wisselingen in Tsjecho-Slowakije en Roemenië), de andere landen maken ook al een proces van economiese inmenging door, dat herinnert aan de politiek van de "Informal Empire" van de USA in de 19e eeuw, toen de formeel nog soevereine staten in Latijns-Amerika ekonomies aandeel USA werden gebonden.

Het systeem, dat zich het 'reële socialisme' noemt, loopt op zijn einde. Het heeft de arbeidersters niet de opheffing van de scheiding tussen hoofd- en handarbeid en de sexe-specifieke arbeidsdeling gebracht, maar ze met dezelfde zenuwslopende en geestdodende technologieën en arbeidsprocessen opgezadeld die de mensen in het kapitalisme misvormen. Een hogere produktiviteit moest de superioriteit van het 'reële socialisme' boven de kapitalistische produktiewijze bewijzen, niet een andere, creatieve manier van werken, niet de zelfbepaling van producenten over het wat en waarom van hun produktie, en al helemaal niet een ander

helemaal niet een andere omgang met het milieu. De verwerkelijking van de formele gelijke behandeling van mannen en vrouwen heeft niet verhindert dat de sexe-specifieke arbeidsdeling en het geweld tegen vrouwen doorgaan: ook de 'reëel socialistische' afschaffing van het kapitalisme heeft het patriërchaat ongemoeid gelaten. De gehoorzame, in het kader van een prestatieaanspraak functionerende arbeider is tot het gemeenschappelijk ideaal van zowel kapitalisme als 'reëel socialisme' geworden.

In het 'reële socialisme' ontbrak weliswaar lange tijd de prikkel van de permanente concurrentie, die in 'et kapitalisme tot werkloosheid en een onderklasse leidden, en dat verzachte het lot van de arbeiders (dat zal nu anders worden). Maar de doktrine van de staat van het hele volk, waarin geen klassenstrijd meer bestaat, en van de staatsgeworden-partij, die onophoudelijk de objectieve belangen van de klasse 'verwerkelijkt', betekent het verbod van zelfstandige organisatie rondom subjectieve belangen, of onafhankelijke vakbonden met stakingsrecht, politieke partijen, onafhankelijke vrouwenorganisaties of andere verenigingen. Rekening houden met ecologische vereisten zagen de heersenden slechts als een hindernis voor de systeemconcurrentie, iets wat je dus kon negeren. Een rationale, politieke discussie, die alleen denkbaar is als er sprake is van vrijheid van meningsuiting, werd als propaganda van de buitenlandse vijand vervolgd. Dat er nu, nu de actuele politiek en geschiedenis van de Sovjet-Unie na decennia van verbodsbepalingen en strafvervolgingen open en controversieel besproken kan worden, zo vele uitingen van rassistische en religieuze geborneerdheid te bespeuren zijn,

laat zien, hoe 'ongeschikt' censuur is om een reaktionair bewustzijn te bestrijden.

De terugwinning van het oosten is niet simpel alleen een herintreding van het kapitalisme. Grote gebieden worden voor het eerst voor meerwaardeproductie ontsloten. Het betekent niet dat de Radikale Linke de oude verhoudingen onder het 'reële socialisme' verdedigen, als ze stellen, dat de economische zegetocht van het kapitalisme nieuwe slachtoffers zal maken: als eerste degenen die niet kunnen voldoen aan de scherpe prestatie-kriteria, en daarmee worden uitgeleverd aan werkloosheid en verelendung. Een indicatie voor hoe de ontwikkelingen in de Sovjet-Unie voor vrouwen zal uitwerken, is de toenemende propagering van hun terugkeer naar 'huis en haard': ze moeten de markt van betaalde arbeidskrachten 'verlichten' en de onbetaalde reproductie-arbeid weer alleen verrichten. Kapitaaltransfers, kredieten van een relevante omvang, en schuldsanering (Polen is failliet, de Sovjet-unie moet al krediet opnemen om kredieten te kunnen aflossen) zijn aan economische en politieke voorwaarden verbonden.

Toen de Poolse president Thatcher als zijn grote voorbeeld noemde, door de manier waarop zij onrendabele industriën heeft geliquideerd, was dat de noodzakelijke kniebuiging van iemand die om kredieten en schuldsanering bedelt; daarnaast kan ook de oprechte wens hebben meegespeeld met de Poolse arbeidersbeweging naar Brits voorbeeld om te willen springen.

De lof van Gorbatsjov voor westerse waarden, de markteconomie en hun managiers, de vredenlievendheid van de CDU-regeringspolitiek, de capaciteit van het kapitalisme om wereldwijde ecologische crises aan te kunnen dat alles is, gedwongen of vrijwillig, een ideologische opwaardering van het kapitalisme. Het is bijzonder waardevol voor de heersenden hier, omdat het uit de mond komt van de chef van de ooit uit alle macht bestreden en gedemoniseerde macht.

De staatsvijandige en systeemkritische linkse krachten in de BRD zijn de laatste jaren zwakker geworden. Strijdende sociale bewegingen als de AKB en delen van de vredesbeweging zijn sterk geslonken en hebben het beduidend moeilijker met het mobiliseren van de massa's. Het aantal gekraakte huizen is ondanks de groeiende woningnood drasties gedaald. Waar tegengestelde, en in het bi-

zonder militante tendenzen zichtbaar worden, zoals b.v. in Kreuzberg of de Hafenstrasse, zijn deze meer als voorheen maatschappelijk, maar ook van het links-liberale en parlementair-linkse spektrum geïsoleerd.

Deze overwinning van de staatsdragende krachten is gebaseerd op geslaagde integratiemaatregelen, die de burgerlijke politiek tot diep in links een nieuw aanzien heeft gegeven, op hardnekkige weigering, die de nederlagen veroorzaakten, die de oppositie ondanks massale mobilisatie heeft geleden, en op dreiging of toepassing van een alles omvattende repressie tegen elke vorm van vastberaden verzet.

De regerende CDU heeft, het recept van haar voormalige sekretaris-generaal volgend, haar manier van presenteren gemoderniseerd. Zo lukte het de 'vrouwenminister' en huidige bondsdagpresident, het clericaal-reactionaire vrouwbeeld van haar partij met 'progressieve' praatjes zo te verhullen, dat ze zelfs binnen links respect kreeg, terwijl haar dagelijkse politiek tegelijkertijd aan een sterke kriminalisatie van abortus heeft bijgedragen en daarmee aan de verdere onmondigheid van vrouwen. Kurt Biedenkopf en Lothar Späth kregen ook van links lof toegezwaaid, omdat ze zowel op de thuismarkt als op de wereldmarkt mogelijkheden ontdekten voor milieutechnologieën; dat ze daarbij de produktiestructuur onaangetast laten en de sociaal zwakkeren met allerlei 'milieu-offers' willen opzadelen, wordt (graag ?) over het hoofd gezien. Norbert Blüm krijgt bijval als vertegenwoordiger in mensenrechten, terwijl zijn optreden alleen tot doel had te versluieren, dat de door zijn partij geregeerde BRD economies een steunpilaar is van de Chileense junta, en de belangrijkste handelspartner van Zuid-afrika-

Hoe diep het verlangen van parlementair links zit om eindelijk eens 'JA' te kunnen zeggen en erbij te horen, laat zich misschien het duidelijkste aflezen aan de bewondering voor bondspresident von Weizsäcker. Een doodnormale CDU-politicus, die in Berlijn geregeerde zoals Barschel in Schleswig-Holstein of Albrecht in Nedersachsen, wordt plotseling 'ons aller' president, omdat hij de imperialistische politiek van de BRD in ingetogenere zinnen formuleert en begeleidt als zijn in plat SA-duits gestaalde voorganger.

Ook al heeft de SPD tot nu toe niet haar doel bereikt, de Grünen als parlementaire kracht uit te schakelen, het is ze wel gelukt haar reputatie binnen links behoorlijk op te vijzelen. Voor velen is de SPD niet meer de atoompartij, maar de partij van een bezonnen, langzame en vooral konflikt-vrije stopzetting van het atoomprogramma. De politiek van sociaal-democratische deelstaatsregeringen, zoals b.v. in Schleswig-Holstein en NordRhein Westfalen, biedt echter geen enkele grond voor die hoop, en het SPD-programma al helemaal niet: stoppen met het atoomprogramma binnen 12 jaar, maar alleen in overeenstemming met het bedrijfsleven en de andere politieke

partijen. De SPD heeft de verder naar wens functionerende coalitie in Hessen laten springen op het plutonium in Hanau. Feitelijk is de SPD er in geslaagd, zonder al te veel concessies een ooit sterke sociale beweging van haar gemeenschappelijke doel 'onmiddellijke sluiting van alle atoomprojecten' te beroven en ze in de discussie te betrekken, of deze eis wel 'realistischer', 'haalbaar' of 'een illusie' is.

Op het gebied van de vredespolitiek heeft de SPD het terrein, dat ze als bewapeningspartij onder Helmut Schmidt verloren had, grotendeels terug gewonnen. De sociaal-democratische parlementaire optie van wapenbeheersing heeft vergeleken met de pacifistische eisen van onvoorwaardelijke eenzijdige ontwapening aan populariteit gewonnen, zonder dat de SPD zich ook maar heeft hoeven vast te leggen op substantiële verlagings van de defensie-uitgaven. Niet eens het eenstemmige JA van de SPD-bondsfractie voor de aanhangsels van het Elysée-verdrag, dus de vastlegging op 'atomaire afschrikking' als belangrijk onderdeel van de Duits-Franse defensiepolitiek, heeft het 'vredes-*imago*' van de SPD noemenswaardige schade berokkent. Dat het de heersende momenteel zo eenvoudig lukt, Europese bewapeningspolitiek als vredesstichtend, want de VS-hegemonie doorbrekend, te verkopen, is zeker niet in de laatste plaats ook het resultaat van de nationale leuzen van de vredesbeweging, die suggereerde dat 'de Duitsers' het eigenlijke slachtoffer waren van de Amerikaanse oorlogsplannen.

In wat voor moeilijke positie tegenwoordig de vakbonden, en zeker linkse vakbonden zich bevinden, en hoe vrij van concurrentie de sociaaldemocraten zich op dit gebied voelen, wordt geïllustreerd door Lafontaine's demonstratieve omhelzing van arbeidstijdverkorting zonder looncompensatie en voor het langer laten doorgaan van het productieproces, 's nachts en in het weekend. Dat is niet alleen een boodschap aan de kapitaalbezitters, dat de sociaaldemocratie hun gediensig ter beschikking staat voor elke slacht op de wereldmarkt, het is ook niet alleen een koalitiesignaal aan de FPD. De onbeschaamdheid, waarmee Lafontaine zijn aanval op de rechten van de arbeiders heeft gelanceerd, getuigt van de wetenschap, hoe vatbaar het 'alternatieve milieu' is voor pleidooien voor matiging en het afstand doen van verworvenheden (vooropgezet dat het hen zelf niet treft), en dat vele 'alternatieven' de 'sociale vraag' naast zich neer hebben gelegd.

De gerechtvaardigde en noodzakelijke strijd van vrouwen om gelijke behandeling, b.v. de 50 % quotering van betaalde arbeidsplaatsen en politieke mandaten, verliest haar emancipatoire kracht en verwordt tot het eisen van een burgerlijke carrière, als het vrouwen daarbij alleen gaat om een plaatsje onder de zon bij de deelname aan de huidige uitbuitings- en machtsstructuren.

Niet onbeduidende stromingen binnen de vrouwenbeweging, die alleen het

'vrouw op zich' thematiseren, zonder de uitwerking van klassenkonflikten en rassisme ook onder vrouwen erbij te betrekken, komen in de buurt van populistische en conservatieve denk- en handelingsmodellen.

De Grünen hebben in een lang proces meer en meer hun rebelse, oppositionele en anti-kapitalistische momenten verloren. Hun weg is wel de belangrijkste integratie-prestatie van deze staat en maatschappij. Het was slechts mogelijk op de achtergrond van een relatieve maatschappelijke rust en zwakker wordende sociale bewegingen, die een tegenwicht hadden kunnen bieden tegen de aanpassingsdruk die op elke parlementaire partij wordt uitgeoefend. De belangrijkste vertegenwoordigers van de Grünen, voor de meerderheid nog steeds mensen die zich jarenlang als links, socialist, kommunist of feminist betitelde, werven op dit moment voor een zogenaamd ekologisches kapitalisme. Ze zijn een voorstander van het staatsmonopolie op geweld, het lidmaatschap van de NAVO en deelname aan de regering in een ondergeschikte positie aan de senior-partner SPD. De Grünen inde regering van Frankfurt onderschreven: 'We willen Frankfurt weer als internationaal financieel- en handelscentrum ontwikkelen', de Grünen in de Berlijnse regering zien de daar gestationeerde troepen als een garantie voor de democratie en het staatsmonopolie op geweld als bescherming voor de sociaal zwakkeren en minderheden. Dat de belangen van de privé-ekonomie niet negatief geraakt mogen worden, staat daar, net als hier, niet eens ter discussie. Alleen een zekere onbetrouwbaarheid op het gebied van de binnenlandse veiligheid doet de heersenden nog twifelen om zich principieel positief uit te spreken over de koalitieschiktheid van de Grünen op bondsnivo. Na hun lovenswaardige houding t.o.v. de hongerstaking van de politieke gevangenen en de 1 mei demo in Kreuzberg, worden van de Grünen voordat ze kunnen deelnemen aan de formatie van een nieuwe burgerlijke regering in Bonn verdere bewijzen verwacht voor hun bereidheid, sociale en politieke militantie te isoleren en te marginaliseren.

Ondanks deze ontwikkeling wordt er nog steeds grote hoop op de Grünen gesteld voor een sociale en ekologiese betuugeling, van het kapitalisme in het kader van een roze-groene regeringskoalitie. Deze verwachtingen zijn ook een reflex op geleden nederlagen. Veel mensen staat voor ogen, dat ondanks enorme inspanningen en massale mobilatie niets valt uit te richten tegen de staats- en ekonomiese macht, die haar projecten wil doorzetten. Ondanks heftige demonstraties en het ongeluk in Tsjernobyl gaat het atoomprogramma verder.; tienduizenden demonstreren tegen startbaan west, honderdduizenden ondertekenen protestverklaringen en toch wordt er gebouwd. Het massale engagement tegen de volkstelling heeft de observatiestaat minder gehinderd dan opgeleverd waar ze op hoopte. Ondanks alle vonnissen

en protesten drijft de chemische industrie van de BRD, als wereldwijd leidende exportmacht, haar milieuverwoestende produktie en daarmee fabelachtige winsten verder omhoog. Ook daar, waar arbeiders uitzonderlijk verbeterd strijden tegen kapitaalstrategieën van het stuksaneren, b.v. in de staalindustrie of op enige noordduitse werven, kon zelfs de bezetting van een grote werf haar geplande sluiting niet verhinderen. Eens strijdbare delen van de vrouwenbeweging, die ter leniging van de dringende nood de vrouwen-zelfhulp-projecten opbouwden, worden door hun afhankelijkheid van de staatsruif zelf tot het modernste onderdeel van de sociale staat, en hebben problemen de door hen geholpen vrouwen niet als een sociale burokratie tegemoet te treden. Aan het begin van de op vele manieren te bespeuren aanpassing aan burgerlijke normen en de kapitalistische ideologie staat dikwijls de politieke nederlaag, het gevoel niet opgewassen te zijn tegen een oppermachtige tegenstander. Tussen 'opstand is gerechtvaardigd' en 'respect voor Weizsäcker' ligt een honderdvoudig 'opstand loont niet'. Zo ontstaat de zelfreductie tot kiezer, die hun politieke verwachtingen terugbrengen tot een beetje beter geregeerd te willen worden- en sommige van hun wensen zullen zeker door een roze-groene regering vervuld worden. De burgerlijke staat blijkt rijk en slim genoeg te zijn om degenen, die de politieke en intellectuele aanvoerders zijn van de terugkeer in haar armen, een comfortabele positie aan te bieden. De BRD metropool leeft zo goed van de 'overschotten' uit de hele wereld, dat ze lucratieve aanbiedingen kan doen. Zelfs vormen van alternatieve ekonomie hebben hun plaatsje, wanneer ze zich op de markt handhaven kunnen. Wie echter deze ruimhartige aanbiedingen weigert, wordt steeds harder bestraft. Daarvan getuigen ook de talrijke art. 129a vervolgingen en veroordelingen en het grote aantal mensen die bestraft worden voor hun verzet tegen Wackersdorf. Soms worden complete politieke siens zoals de startbaanbeweging of het feministische netwerk van initiatieven tegen genen- en reproductietechnologieën kontinu vervolgd. De hardheid van de repressie is de keerzijde van de aanpassingsmedaille. Haar werking laat zich afleiden aan het feit, hoe weinig protesten en legitimatieverlies het de staat gekost heeft, toen Ingrid Strobl zonder bewijs veroordeeld werd. Ook bij de hongerstaking van de RAF-gevangenen tegen de moderne methoden van isolatiefolter nam de staat een keiharde positie in en stelde de gevangenen prakties voor de keuze te verhongeren, of de ondragelijke omstandigheden verder te dulden. Zelfs in deze situatie hebben de Grünen en liberalen niet b.v. van de staat geëist dat de bajesomstandigheden menselijk moesten worden, maar geprobeerd de gevangenen over te halen zich te onderwerpen. Vele schijnen deze kant van de staat niet te willen zien

omdat de aanblik de verzoening zou kunnen verstoren.

De oriëntatie op de rood-groene regeringsdeelname en het verzoeningsproject met de staat zal voor de minderheid, die niet in deze richting meegaat, aanvankelijk een groter isolement dan voorheen tot gevolg hebben; maar bovendien zal ze vermeerdert blootgesteld staan aan de staatsrepressie. Om de gevolgen hiervan zo klein mogelijk te houden zullen de groepen die tot militante acties bereid zijn, veel moeten investeren in het politiek overbrengen van hun beweegredenen en doelstellingen. Alleen maar wijzen op de politieke repressie waaraan je bent blootgesteld levert (zeker in dit land) politiek niets op.

De tegelijkertijd intimiderende en integrerende functie van repressie wordt niet alleen maar door justitie en een steeds perfekter uitgevoerd politie-apparaat uitgeoefend. Een belangrijk onderdeel ervan wordt op een onopvallende manier uitgeoefend. In vergelijking met 10, 15 jaar geleden zijn tegenwoordig de konsekwenties heel wat zwaarder, wanneer je je eindexamen niet haalt, van school wordt getrapt, je stageplaats verliest, niet aan een baan komt of vanwege linkse of vakbondsactiviteiten op straat komt te staan. In de jaren 70 gold dit als een soort jeugdzonde en werd het geaksepteerde - bijv. wanneer je van school werd getrapt vanwege een brutaal stukje in de schoolkrant; tegenwoordig wordt het als een schande beschouwd waarmee je kan sen op een diploma of beroepsopleiding zijn verkeken. De maatschappelijke bestraffing is veel harder geworden. Des te meer voor al die mensen, die niet opgewassen zijn of willen zijn tegen de tyrannieke prestatie eisen van deze maatschappij. Door geleden of ondervonden nederlagen, de toegenomen repressie van de overheid en de verlokkingen van met namen de sociaaldemocratische modernisering worden de Grünen naar rechts getrokken en daarmee ontstaat het beeld, dat roze-groen op dit moment de hoop op de toekomst in het progressieve kamp van de maatschappij belichaamt.

Tegen de achtergrond van de konstatering dat links overal aan haar aftocht bezig is, is er een fundamentele verandering gekomen in het sociale gedrag en de sociale omgeving. Tijdens de maatschappelijke en politieke omwentelingen van de 60er en 70 er jaren ontstonden er nieuwe sociaal-kulturele normen, die gebaseerd waren op gelijkheid, sociale zelfbeschikking, op kollektief denken en doen, en op de afbraak van sexe-gebonden onderdrukingsmechanismen en die in verband stonden met massaal verzet tegen de heersende prestatienormen op school, bedrijven en in de samenleving als geheel. Het was 'nieuw links' gelukt om de kulturele alleenheerschappij van het post-nazistische prestatie-type terug te dringen.

In de afgelopen jaren is de situatie drasties veranderd. Door het innerlijk verval van de linkse tegenkultuur, de groeiende onzekerheid van je arbeidsplaats en de promotie van

nieuwe ideaal-typen, met name via de geherprivatiseerde media is er een nieuw maatschappelijk ideaalbeeld ontstaan: in plaats van gedragsnormen die niet prestatie-gericht maar emancipatie-bevorderend waren, staat nu het botte egoïsme, demonstratieve ellebogenmentaliteit en grenzeloze jacht naar rijkdom op kosten van anderen hoog in het vaandel. Een nieuw maatschappelijk leaderstype doet haar intrede; eentje die niet door fanatiek eigenprestatie de top wil bereiken, zoals in de 50er jaren, maar eentje die de prestatie van anderen weet uit te buiten en alles wat dwars ligt of niet gemakkelijk te gebruiken is, de grond in stamp. Er wordt propaganda gemaakt voor onverbloemde vernietigingskampanjes tegen bejaarden, voor een nieuw sexisme, voor het buitensluiten van alle onaangepaste sociale en nationale minderheden. Als iemand in het nieuwe kapitalisme aan de verkeerde kant staat is dat z'n eigen schuld en hoeft er niet op solidariteit te worden gerekend. In zo'n klimaat is het voor radikaal links bijzonder moeilijk om te blijven vasthouden aan een maatschappij-krities bewustzijn en aan emancipatie-utopiën. Wanneer het (ons) niet lukt om de gemarginaliseerde structuren van een tegenkultuur, die prestatie en integratie afwijst, te verdedigen en te vernieuwen, zal dit sociaal-kulturele milieu al snel helemaal verdwijnen. Dan zullen de plaatsen en gebieden waar de afgelopen 20 jaar radikaal-links leefde en strijd voerde, vervreemden. Het gaat er dus om, de nog bestaande initiatieven voor sociale zelfbeschikking te bundelen en ze in verband te brengen met politieke initiatieven, die een nieuwe opbouw van een radicale tegenmacht tot doel hebben.

De modernisering van alle partijen, en zeker de roze-groene, draagt de belofte in zich, om het kapitalisme

wat milieuvriendelijker, wat sociaal gestroomlijnder, wat vreedzamer en wat vrouwvriendelijker te maken. Dit is een schijnbelofte. Werkloosheid en sociale deprivatie zullen toenemen. De milieurampen en milieuvernietiging zullen toenemen, ook hier bij ons en zelfs wanneer de tendens zich aftekent, dat in toenemende mate vernietigende produktieprocessen en hooggiftig afval naar de 3e wereld worden verschoven en naar het 'reëel socialistische' oosten. Wapenwedloop en oorlogsdreiging zullen blijven bestaan, meer 'beheersbare' en meer potentiële wapensystemen zullen de 'vrede' volgens het imperialistische diktaat afdwingen; het gebruik van wapens dreigt dan, wanneer het nodig wordt geacht om de kapitalistische wetten van de wereld-economie militair veilig te stellen. Een patriarchaat, dat 'hervormd' is door een paar karrièrepasten voor vrouwen, zal niets veranderen in zijn specifieke hoedanigheid van gewelddadige uitbuitingsstructuur, gericht tegen de massa van vrouwen.

Tegen wie zeggen we dit alles? Het groeiend vertrouwen in het innovatievermogen van de kapitalistische

produktieverhoudingen stoelt tenslotte niet in de laatste plaats op de teleurgestelde houding, dat iedere poging om dit te doorbreken geen zoden aan de dijk zet. Eigenlijk is roze-groen als zinbeeld van hoop uiterst vreemd; is in ieder geval heel wat minder dan de Grünen zelf ervan verwachten. Roze-groen straalt nog minder dan de sociaaldemocratische coalitie onder Willy Brand aan het begin van de jaren 70 de overtuiging uit, dat alles of in ieder geval heel veel dingen beter kunnen worden; roze-groen staat veel meer voor een (bedriegelijke) verwachting, dat alles even zeer uit te houden zal blijven als nu het geval is. Er zullen heel veel mensen zijn, die hun verwachtingen in roze-groen tot nul willen reduceren zolang ze daarmee kunnen verhinderen dat een rechtse regering aan de macht komt. Deze houding zal de verkiezingsuccessen van extreem-rechts alleen maar toenemen. Natuurlijk zal kort voor de verkiezingen, die getalsmatig spannend zullen worden, - en dat staat bij de komende parlementsverkiezingen te gebeurende hoop, dat roze-groen de meerderheid haalt, alles overheersen. Iedereen binnen links die niet diezelfde hoop koestert, zal dan in een niet zo prettige situatie verzeild raken. En toch zal die doorstaan moeten worden, totdat de overwinningsroes van de avond na de verkiezingen is weggetrokken en de overwinnaars tegen over de werkelijkheid van roze-groene politiek uiteindelijk eens rover beginnen na te denken dat er tenslotte geen al te grote verwachtingen moeten worden gemaakt. De opkomst van de Republikaner is voor het partijstelsel een aanvulling ter rechterzijde. Ze vullen daarmee een leemte op, die 40 jaar lang van de duitse staat werd afgedwongen. Na de kapitulaties van het 'reële socialisme' en met in het verschiet een duidelijke toename van de west-duitse dominantie in west-europa kan de claim van deze staat op een leidende rol voor het hele kontinent eindelijk weer eens uit het rijk van de schimmen naar buiten treden. De eis om de grenzen van vóór '37 weer te herstellen hadden tot voor kort ook de partijen van het oude 3-partijen stelsel niet laten vallen. Ze hebben een nationalistische industriepolitiek geforceerd, waarin buitenlandse vrouwen en mannen als massa ter beschikking van het kapitaal worden behandeld. De gevolgen van hun politiek zijn door hen zelf meestal heel terughoudend gedefinieerd: nu worden die gevolgen door de Republikeinen luidkeels verkondigd. Ze kompletteren het europees chauvinisme met hun Duits chauvinisme. En zelfs van deze op expansie beluste, op economische en politiek leiderschap gerichte staatspolitiek van de BRD door een openlijk extreem-rechtse partij zonder veel omhaal wordt weergegeven. Willen de SPD en de CDU/CSU zich helemaal van deze tendensen ontdoen, bij wijze van zuivering? Integendeel: de CSU maakt handig gebruik van de concurrentie van de Republikeinen om nu nog harder dan daarvoor het herstel van de grenzen van '37 te

eisen; de CDU schuift naar rechts op; en de SPD- bezorgd om het verlies van haar electoraat- probeert met alle macht de aandacht voor de 'volksgemeenschap' te kultiveren. De 'volksgemeenschap' die de klassen te boven gaat, en die de SPD al jarenlang binnen de eigen kring heeft gestimuleerd, maar die de Republikeinen met heel wat meer overtuiging weten toe te juichen.

De Grünen willen niet achterblijven bij deze pogingen om het rechts-extremisme te bestrijden door een kern van waarheid in hun verhaal te erkennen, die dan onmiddellijk tot ieders eigen doelstelling wordt omgebogen. Sommige vertegenwoordigersters van de Grünen doen de volgende aanbeveling: vooral jongere aanhangers van de rechtse partijen kunnen herwonnen worden voor de Grünen door de aantrekkelijkheid die uitgaat van een identificerende werking en wel door een enthousiast 'wij-gevoel' te organiseren. Iedereen wil trots kunnen zijn op ons land en op zijn geboortestreek. Daarbij zien ze over het hoofd, dat het rechtsextremisme zijn kracht niet put uit de mogelijkheid tot identifikatie, maar uit de gelegenheid tot agressieve afweer en uitsluiting naar beneden toe en naar buiten.

De opkomst van de Republikeinen is veroorzaakt door de verandering niet alleen in de buitenlandse politiek maar ook in de binnenlandse, de sociale en ideologische politiek. Wanneer de concurrentie van allen tegen allen tot gedragsnorm wordt verheven, op de arbeidsmarkt en in het geflexibiliseerde productieproces voor de flinken en vlijtigen ruim baan moet worden gemaakt, 'zwakelingen' en 'prestatie-weigeraars' echter wel verdiend het loodje leggen, daar bloeit het theoretische en praktische sociaal-darwinisme. Zij die het meeste succes hebben vormen de elite. Zij moeten hun positie naar beneden toe verdedigen. Dit beeld van een hiërarchische samenleving, dat grofweg de realiteit van de BRD is, komt overeen met de belangen van de kapitalistische heerschappij. Zijn positieve waardering het in de meest extreme vorm, als ideologie van het rechts-extremisme.

Voor hen, die bij dit ellebogenwerk weggedrukt worden (of bang zijn weg te worden gedrukt) is in dit beeld van de maatschappij toch nog een plaatsje. Ze moeten er mee leren leven, dat ze onrechtvaardig zijn behandeld en dat hun plaats aan de onderste trede van de sociale ladder eigenlijk door andere mensen zou moeten zijn ingenomen: door buitenlandse vrouwen en mannen, door etnische en seksuele minderheidsgroepen. De Republikeinen geven de benadeelde Duitse volksgenoten de kans om door middel van hun stemformulieren ervoor te zorgen, dat de juiste mensen op de juiste plek onder aan de ladder worden neergezet- en niet zichzelf dus.

Daarom is de opkomst van het partijpolitieke rechtsextremisme het logische gevolg van de maatschappelijke omwenteling van de afgelopen 10-15 jaar, waarvoor de CDU/CSU, de SPD

en FDP verantwoordelijk zijn. Maar het is natuurlijk volslagen idioot om juist met hen 'samen tegen rechts' de strijd aan te binden. Zo'n strijd zou niet alleen tegen de 'Republikeinen', de DVU en de NPD gericht moeten zijn, maar ook tegen diegenen die de weg voor deze partij gebaad hebben.

Sommigen- onder wie sinds kort ook steeds uitgesprokener het groene parlamentslid Antje Vollmer- huldigen de visie, dat de Republikeinen de democratische normaliteit tot uitdrukking brengen. Want zulke tendenzen leven ook in Frankrijk, Italië en Oostenrijk. In Zwitserland zie je ook steeds weer terugkerende kampanjes van buitenlanderhaat. Ook Powell in het Engeland van de 70er jaren en Wallace- daarna Reagan- zitten in die hoek, wanneer je een vergelijking maakt met de 'oude' democratiën.

Maar eerst: De normaliteit van burgerlijke samenlevingen, die telkens weer rassisme en buitenlandershaat nodig hebben voor hun interne balans is alleen normaal op grond van een verkeerde norm. Onze norm is dat niet. Ten tweede: deze vergelijking bagatelliseert de expansieve buitenlandse component, die bij het rechtsextremisme openlijk, en bij de gevestigde partijen meestal latent aanwezig is. Het rechtsextremisme in de BRD is het rechtsextremisme van een staat, die door haar leiderschap in Europa een wereldmacht wil worden en gebiedsaanspraken in het oosten maakt. Ten derde: uitgerend in de BRD rechtsextremisme tot een 'democratische normaliteit' te verheffen, ontkent de speciale schuld van de Duitse samenleving aan Auschwitz en haar historische continuïteit. Ook het rassisme is in de BRD niet 'gewoon' rassisme, maar staat in de traditie van het Duitse anti-semitisme.

Het is een ongehoorde zelfoverschatting, als realo-Grünen en ekolibertairen de opkomst van de Republikeinen als bewijs zien van hun eigen succes in het streven naar liberalisering, democratisering, zelfs feminisering van de maatschappij. Het zou slechts het protest zijn tegen progressieve veranderingen, die ondertussen ingevoerd zijn. Hoe hou je jezelf voor de gek. De breuk, die de Republikeinen naar boven heeft doen komen, bestaat niet uit een eindelijk doorgevoerde egalise-

ring, maar in sociale segmentatie en hiërarchie, en in nieuwe sociale nood. Liberalisering en zogenaamde feminisering zijn op z'n hoogst deelsuccessen, onderdelen van een segmenteringsproces, die de genotszuchtige burger zo heeft ingepakt, dat hij zich- net als de ellenbogen-yuppie-representant waant van een heel goede orde. Op dat punt onderscheidt hij zich nauwelijks van de agressieve Republikeinen.

De Radikale Linke is er erg voor, de fascistische aanpak te pakken. Maar dat zal niet gezamenlijk gebeuren met degenen die een orde, die rechts-extremisme bevordert voor goed en 'normaal' houdt.

De Radikale Linke in de BRD bestaat, maar ze is niet in een partij georganiseerd. Haar gemeenschappelijkheid bestaat voornamelijk in het afwijzen van de aanpassing van voormalig links, en de verhoudingen, die tot die aanpassing hebben geleid. Wat dat betreft is de Radikale Linke een richting van de ontkenning. Links in de BRD heeft zich 40 jaar lang altijd als tegenbeweging gevormd: anti-militaristisch, anti-autoritair, anti-kapitalistisch en anti-patriarchaal. Uit deze anti-begrippen haalden we altijd meer als uit positieve voorstellingen. Anti-militarisme is beter als het bejubelen van een imperialistische vrede, anti-kapitalisme aktiever als halfbakken socialisme. De totale negatie is de voorwaarde voor politieke utopiën.

Wanneer positieve reformistische politiek zich bij zulke anti-bewegingen aansloot, bleef ze toch gedwongen onderdeel van het heerschappijstelsel, dat radikaal links steeds weer buitensloot. Mocht de sociaaldemocratische leuze 'we willen het wagen met meer democratie' het retorische antwoord zijn op de anti-autoritaire beweging, de praktische gevolgen waren de beroepsverboden en de repressiewetten. Deze functie, de kracht van de ontkenning te blijven, moet radikaal links op zich nemen. Ze zal de oppositie zijn in het tijdperk van -zij het triomferend, zij het zuchtend en steunend, zij het gefrustreerd- roze-groene verwaasheid. Hiertegen, en tegen alles wat rechts is, intervenueert radikaal links voorlopig propagandistisch, hopelijk al snel in toenemende mate georganiseerd, en in concrete, lokale confrontaties ■

IN GEVAAR EN HOOGSTE NOOD BRENGT DE MIDDENWEG DE DOOD

Ondanks dat het valt toe te jui-
chen, dat een groep die zich Re-
volutionaire Cellen noemt, zich de
opgave heeft gesteld, een militant
(cellen) perspectief te ontwikke-
len, is het een zwaar te bekriti-
seren stuk door de patriarchale en
chauvinistische toonzetting ervan.
De aanvankelijk vreugde over een
zo lang gemiste discussiebijdrage
aan de organisatie- en handelings-
perspektieven van revolutionair
links, verdwijnt al na het lezen
van de eerste alinea's.

"De sexistiese arbeidsdeling en
uitbuiting en het geweld tegen
vrouwen is voor ons bestanddeel
van het patriarchale heerschappij-
systeem, zonder welke het imperia-
lisme in de derde wereld en hier
niet begrepen kan worden.

In de strijd tegen bio- en genen-
technologie zien we een aangrijpings-
punt om ons verzet tegen dit sys-
teem, tegen elke vorm van onder-
drukking, en vóór vrouwenbevrijding
wereldwijd te ontwikkelen. We zien
onze strijd hier niet als los staand
van de verhoudingen, die het impe-
rialisme in de derde wereld bewerk-
stelligt, maar als konkreet, prak-
ties anti-imperialisme, daar wij
proberen het rimpelloze verloop

van de kapitaalstrategieën en hun
ingrepen in de structuren van de
derde wereld, hier te verhinderen"
Rote Zora, januari 1987

"Ook al worden de levensomstandig-
heden in de metropolen ook slech-
ter, het beslissende punt mogen
we niet uit het oog verliezen: on-
ze privileges, waarvan het konsu-
meren er één is, berusten op de
uitbuiting, het ten gelde maken en
de vernietiging van de mensen in
derde wereld"

Rote Zora, in de Adler-verklaring-
en, zomer 1987.

Deze twee citaten geven de funda-
mentele fouten aan van het stuk
'200 jaar is niet genoeg'. Waar
blijft de uiteenzetting met de teks-
ten en praktijk van Rote Zora, waar
blijft de stellingname inzake de
vraag 'wat is het patriarchaat?'.
Juist een verwerking van de links-
radikale discussies van de 'laat-
ste 10-15 jaar' moet de geschie-
denis als sexestrijd begrijpen, moet
zich oriënteren op vrouwenstrijd
hier en in de drie continenten.
Maar deze groep, die zich RZ noemt,
noemt de anti-patriarchale, anti-
imperialistische strijd van vrouwen

niet, en ontkent daarmee tevens,
dat patriarchale structuren het
fundament van het imperialisme
zijn. Ze gebruiken feminisme als
pure formaliteit, en laat de anti-
patriarchale theorie tot een leeg
hulsel verworden. Daar zijn talloze
voorbeelden van te geven: zoals
het 'reproduktiegebied' gelijkge-
steld wordt aan stadswijken, dat
de akties van Rote Zora tegen Ad-
ler naast de Kübel-aktie worden
geplaatst, met als enige onder-
scheid dat de eerste 'beter gelukt'
zijn, of dat over genetechnologie
geschreven wordt, zonder de kon-
krete aanval op vrouwen- en de
strijd van vrouwen ertegen- daarbij
te noemen, affijn, zoals gezegd is
de opsomming eindeloos.

Ook de ontbrekende anti-imperia-
listiese oriëntatie kan aan de
hand van talloze voorbeelden aan-
getoond worden. Onnauwkeurigheid,
die tot onverantwoordelijkheid
leidt, staat een strijd in de weg,
die een prakties anti-imperialisme
tot uitdrukking brengt. Het niet
noemen- en daarmee wederom het ont-
kennen- van de strijd in de drie
continenten, en het ontbreken van
de noodzakelijke anti-imperialis-
tische referentie van elke links-
radikale politiek hier, leidt tot
metropolenchauvinisme.

De oppervlakkige kritiek op de
vluchtelingenkampanje van - niet
alleen- de RZ, is niet meer dan
een beoordeling aan de hand van
prestatie- en succescriteria,
omdat de 'cel' niet een eigen po-
sitie inneemt, en zo de inhoud van
de vluchtelingenkampanje niet so-
lidair bekritisieren kan.

Het stuk in zijn geheel laat een
onverantwoorde onnauwkeurigheid
in de omgang met begrippen zien.
'Klandestiene' akties worden ge-
lijkgesteld met militante, ille-
gale, gewapende akties; maar voor
alles echter met links, revolutio-
nair. Alles is uitwisselbaar. Aan
de inhoud wordt geen waarde gehecht,
des te meer aan de vorm; en daar-
over zijn we het toch met elkaar
eens: 'Tegen de mythes van de ge-
wapende strijd', of.....?

'Revolutionaire tederheid bestaat
niet uit het likken van elkaars
wonden, maar juist in het akti-
veren van de overgebleven afweer-
kracht, in het gedrag tegenover
elkaar niet royaal, zeg slordig te
zijn, maar liefdevol precies en met
verantwoording voor elkaar. Want
er kan geen revolutionair bewust-
zijn of gedrag buiten de strijd zijn'
RZ, Revoltionäre Zorn 3, 1977

Om te lezen:

Alle teksten van Rote Zora
RZ: 'Wat is het patriarchaat'
(te vinden in Zwarte 127)

de jaren '80

Molly Geertsema, commissaris van de koningin in Gelderland, staat er niet om bekend dat hij ooit een blad voor de mond neemt. In tegenwoordig had Geertsema het bij het rechte eind. Het geld kwam met scheppen, via de diplomatieke post. Roebels, die wij tegen een voordelige koers stiekem konden wisselen bij de Slavenburg Bank (tegenwoordig: Credit Lyonnais).

En daarmee is meteen verklaard waarom het tegenwoordig wat rustiger is rond, bijvoorbeeld, die kraakbeweging. Gorbatsjov, Burgerforum, Havel; allemaal leuk en aardig, vooral ook voor de mensen daar, maar wij kunnen fluiten naar onze centen (kopekes.)

Nu de tachtiger jaren voorbij zijn duik ik, in a sentimentale mood, in mijn eigen geschriften. Een glimlach is daarbij vaak moeilijk te onderdrukken.

Ik ben gaan bladeren in mijn dagboek. Daar blijkt zo nu en dan iets meer in te staan dan de perikelen rond verloren gegane en misgelopen liefdes. Bijvoorbeeld op 3 maart 1980:

'Afgelopen weekend zijn de tachtiger jaren dan echt begonnen. Nadat al enige tijd Ogem-panden aan de Keizersgracht zijn gekraakt (De Groote Keijser) en Ingericht als vesting, werd er vorige week een pand in de Vondelstraat gekraakt. En meteen weer leeggeruimd door de kit.

Vrijdagavond, na een afleidingsmanoeuvre tegen de woning van burgervaar Polak, werd het pand opnieuw bezet en werd de ME ingezet. Wat gebeurt? De ME wordt verslagen!

Meteen daarna verandert de buurt in een vesting. Veel barricades, soms metershoog, worden opgericht. Het slot kwam vanmorgen vroeg. Zes centuriontanks werden gebruikt als bulldozer om de barricades te slechten. De krakers konden blijven zitten, maar in de stad braken gevechten uit. Na de 25 gewonden van vrijdag, vandaag zo'n 40.'

Het valt me van mezelf mee dat ik alleen maar schrijf: de tachtiger jaren zijn begonnen. Ik was in die tijd nog naïef genoeg om te denken: nu gaan er dingen veranderen.

Gelukkig ben ik tegenwoordig een stuk cynischer.

Nog een stukje eigen werk, over de pers. Geschreven eind '82:

'De redenen om een bepaald pand te kraken worden in een krant vaak niet ter discussie gesteld. De berichtgeving komt meestal pas los als het perceel wordt ontruimd. En dan nog slechts over de eventuele "rellen" die ermee gepaard gaan. Met elke steen die er door de lucht gaat verspeelt de kraakbeweging haar laatste greintje sympathie bij de bevolking. Als we het journaal mogen geloven. Maar er zijn steeds weer stenen en zichtbaar even zoveel greintjes.

De belangstelling, vooral van de pers, is immer gericht op het geweld. Zonder daarbij voldoende de achtergronden uit de doeken te doen. Dat is niet iets van de laatste tijd. Menno ter Braak schreef over het Jordaan-oproer in 1934: "Er is iets in de toon van een krant, die een oproer beschrijft, iets aanmatigends en zelfvoldans, dat men onwillekeurig iedere poging tot zuivere afrekening met sociale problemen met een ander oog gaat waarnemen. Zonder dat men zelfs een spoor van

twijfel aan de gemotiveerdheid dier termen kan ontdekken, hoort men de heren verslaggevers (soms met het accent van dierbare ernst, dan weer in de stijl van het kalme divertissement) met de blanke vulpen inhakken op het "Gepeupel" de "oproerkraaiers" en de "rad-draaiers". Ook over de tot een scholastiek begrip zonder enige aanschouwelijkheid verworpen "opgeschoten jongens" en De herriemakers". Dat ik ditmaal tevergeefs gezocht heb naar het klas-sieke "janhagel" en het oud-Hollandse "grauw" is waarschijnlijk te wijten aan mijn onvolledige documentatie.'

48 Jaar later (11 oktober 1982) wordt in Amsterdam de 'Lucky Luyk' ontruimd. Onder andere door knokploegpraktijken 'speerpunt' van de kraakbeweging. Victor Lebesque doet een verslag in de Volkskrant. Over de achtergronden en de daaruit voortvloeiende woede? Welnee, gekkie!

'In een regen van stenen moet de politie de vlucht nemen voor een opstormend legertje jongelui. Zijn dat krakers? Jongens in leren jekies, sjaaltjes voor de mond gebonden, gehelmd vaak, op hoge schoenen met loden punten. Krakers of gepeupel?'

En 'Geparkeerde auto's worden weggesleept en in brand gestoken. Honderden autobanden worden op een hoop gegooid en een molotovcocktailtje zorgt voor de rest. De provocatie van de reischoppers blijft niet zonder resultaat.'

En 'De ME-ers en de marrechaussee verorberen het doosje aange-reikt voedsel en de krakers begeven zich naar de patatwinkel.'

Het taalgebruik is er in een kleine vijftig jaar niet bloemrijker op geworden. Rücksichtlose 'gevolg' journalistiek die volkomen over de oorzaken heen-walst

1980

Kraken (en ontruimen) is al zo oud als de weg naar Jeruzalem. In het nieuwe testament staat het sprookje over de tempel.

En aantal kleine zelfstandigen had deze ruimte in gebruik genomen voor het uitoefenen van hun ambacht en nering. De ME avant la lettre was snel ter plaatse. 'En hij maakte een zweep van koorden dreef ze allen met schapen en runderen de tempel uit, en smet het geld der wisselaars op de grond en de tafels omver.' (Joh. 2:15)

In Nederland is het kraken aan het eind van de zestiger en in de zeventiger jaren pas echt goed op gang gekomen. Alles op een zeer pacifistische leest geschoeid, zoals dat hoorde in die tijd. Love & Peace, weetjewel.

Er werd door de overheid ge-
doogd, gelegaliseerd en vervangen-
de woonruimte aangeboden, maar
vooral ook: ontruimd. Aan de ande-
re kant werd er gelobbied, ge-
sprekken gevoerd met autoriteiten/
eigenaren, processen gevoerd. (In
Den Haag hadden we onze eigen
kraakrechter: De Blauw. Er werd
een blad naar hem vernoemd 'De
Blauwe Kraker', hetgeen de voor-
loper werd van De Zwarte.)

Sluipenderwijs is er in de
loop der jaren de klad gekomen in
het pacifisme. Als je keer op keer
in het ongelijk bent gesteld, als
je tig keren voor je kop bent ge-
ramd, dan moet je wel geitenwol
in plaats van hersenen hebben als
je niet terug gaat rammen, niet-
waar?

Tegen 1980, het kroningsjaar,
maakte de leus opgang 'Jullie
rechtsstaat is de onze niet'.

Hier volgen de grootste evene-
menten van dat kroningsjaar, in
zeer kort bestek. Opa vertelt.

Ik beperk me voornamelijk tot Am-
sterdam. Hoewel er in andere ste-
den ook het een en ander gebeurde.

De heersende mening onder Am-
sterdammers is al jarenlang 'alles
gebeurt in Amsterdam'. Let wel:

Amsterdammers zijn lieden uit Weeps
en Zuphten, zoals Deelder eens
treffend zei. Vanuit alle hoeken
en gaten trekt het volk naar de
hoofdstad. In werkelijkheid ge-
beurt er dan ook veel, maar dit
is een typisch voorbeeld van een
selffullfilling prophecy

Na enige jaren zijn die Weep-
senaren en Zuphters afgestudeerd
en kan de volgende golf uit de
provincie het overnemen.

Amsterdammers zijn een soort
Amerikanen. Ieren, Polen, Itali-
anen, Hollanders: allemaal zijn ze
er trots op Amerikaan te zijn en
er bestaat geen beter land.

Tot zover mijn frustraties.
Laat ik met het overzicht begin-
nen.

In januari begint reeds het gekra-

keel rond De Groote Keijser. Het
is een complex van zes gekraakte
panden aan de Keizersgracht, die
op dat moment in handen zijn van
de Ogem. ('Wij eisen ontOgeming')
Ontruiming dreigt.

Telkens zijn er geruchten dat
de politie tot ontruiming zal
overgaan, en telkens blijkt het
vals alarm te zijn. Grappig is het
om te weten dat de politiebonden
zeer geïrriteerd waren over het
feit dat de akties steeds maar
uitgesteld werden.

Tijdens het politieke en juri-
dische gekrakeel rond deze panden
kondigt de regering aan (in febru-
ari) dat Juliana zal aftreden en
dat Beatrix op 30 april in de
hoofdstad gekroond zal worden. Men
kan op de vingers natellen dat dit
niet zonder slag of stoot zal ge-
beuren (een royalistische feestje
in een stad met veel problemen),
maar vooral de minister van Bin-
nanlandse zaken heeft er wel zin
in. Dat was op dat moment Wiegel,
de huidige commissaris van de kon-
ningin in Friesland.

Nog geen week later verschenen
de eerste kreten op de muren. Trix
is ook nix.

Mede door het geharrewar rond
de Groote Keijser laait de discus-
sie rond de leegstandswet, gekop-
peld aan een anti-kraakwet, weer
op. Voorlopig gebeurt er niets.

Begin februari wordt bekend dat de
Ogem sinds 21.12.79 al geen eigen-
aar meer is van de Groote Keij-
ser. Op die datum is het hele com-
plex gekocht door Beerents Vast-
goed BV voor het bedrag van 3.15
miljoen gulden. Lekker ventje, die
Beerents. Hij zei:

'Wethouder Schaefer wilde de
panden van me kopen voor jongeren-
huisvesting, maar ik heb hem ge-
zegd dat ik dat om principiële re-
denen niet wil. Waar blijft de
rechtsorde als een groep krakers
een arrest van het Hof naast zich
neer kan leggen en dan nog van de
gemeente gelijk zou krijgen ook?
Ik wil niet dat de overheid zwicht
voor pressiegroepen.' Zou hij in
de tussentijd zijn hartaanval al
hebben gehad?

Eind februari begint één van
de twee allerbeste evenementen
van dit kroningsjaar: de Vondel-
straat.

Op 25 februari ontruimd de po-
litie (zonder, zoals hij zegt, me-
deweten van burgemeester Polak)
een pand aan de Vondelstraat. Het
was twee dagen daarvoor gekraakt.

Enkele dagen later wordt het
pand (hoek Constantijn Huygens-
straat) opnieuw gekraakt. De poli-
tie had er lucht van, maar heeft
zich in de maling laten nemen: een
grote groep mensen trok naar de
woning van Polak om deze in een
nieuw verfje te zetten.

Als de politie het pand weer
wil ontruimen breekt de pleuris
uit. (Polak wist nog steeds van
niets, zei-ie.) De ME wordt ver-
slagen. Negentien agenten raken
gewond, waarvan enkelen ernstig.

Gedurende enkele dagen beleven
we de Vondel-vrijstaat. 'De Victo-

rie begint bij Vondel'. De omge-
ving van het pand is afgesloten
met een aantal stevige barricades.
Maar de macht kan heel slecht te-
gen onmacht.

Maandagochtend 3 maart in alle
vroegte grijpt de overheid in. Met
ME, marrechausse, centuriontanks,
waterkanonnen, pantserwagens, he-
licopters. De securitate van Po-
lak en Wiegel sloeg toe. De acht
hectare grote mini-staat wordt
onder de voet en rupsbanden gelou-
pen.

'De verklaring van burgemees-
ter Polak, dat hij tot het uiter-
ste is gegaan in zijn voorstellen,
is een leugen,' aldus een woord-
voerder van de krakers. 'Terwijl
raadsleden en wethouders over het
algemeen de indruk wecten voor
een geweldloze oplossing te kiezen
was het de burgemeester die de on-
derhandelingen torpedeerde. Hij
kwam met een ultimatum om kwart
voor drie. Het antwoord moest om
half vier binnen zijn.'

Opvallend bij het hele gebeu-
ren in en rond de Vondelstraat is
de rol van radio Stad geweest. De
mensen van Stad hebben constant,
in marathon-uitzendingen, iedereen
op de hoogte gehouden van wat er
gebeurde. De autoriteiten waren
daar erg ongelukkig mee: dreigde
er iets te gebeuren, dan hoorde
iedereen het op de radio en kon
zich vervolgens meteen naar de
Vondelstraat spoeden.

Maar de dertigste april komt
naderbij. Er verschijnen affiches
van 'de autonomen'. De leus wordt
'Geen woning geen kroning'. Er
hangt van alles in de lucht, maar
Wiegel zet door.

Die dertigste april zal ik
nooit meer vergeten. Ik heb de
hele dag als een wezenloze door
de stad gehobbeld met maar één
gedachte: wat gebeurt hier???

De strijd was massaal, de tak-
tiek van de politie vreselijk dom.
(Om een beetje beeld te krijgen
zou je 'De Slag om de Blauwbrug'
van A.F.Th. van der Heijden moe-
ten lezen, de proloog van zijn
trilogie.)

Nadat er al in verschillende
delen van de stad vechtpartijtjes
met de kit waren uitgebroken, be-
gon aan het eind van de ochtend
een grote demonstratie vanaf het
Jonas Daniël Meijerplein, schuin
achter het Waterlooplein. Bij de
Blauwbrug, die mooie brug bij de
Stopera, sloeg de vlam pas goed
in de pan. We wilden naar de Dam,
maar de kit had de brug afgeslo-
ten. Terwijl er overleg gaande was
tussen mensen aan de kop van de
stoet en leden, van de kit, vond
de rest van de kit dat er maar
eens tegenaan gegaan moest worden.
Vanaf dat moment dansten de pop-
pen.

Er heeft op het Waterlooplein
een ware veldslag gewoed. Beroemd
geworden is het incident, waarbij
een kit zo onhandig was om van
zijn paard te pletteren. Door om-
(tegen)standers werd hij er weer
bovenop geholpen. Een scene die
rechtstreeks komt uit 'Leerschool

der Liefde' van Flaubert.

Achteraf schreef de Haagse krant 'Het Vaderland' (die bestond toen nog) over zo'n 200 gewonden: rond de negentig uit de gelederen van de politie en meer dan honderd burgers.

Maar het leven begon of eindigde niet op die dertigste april. De wonden worden gelikt en de strijd gaat door.

Tot driemaal toe wordt Herengracht 329 (bekend onder de naam Vogelstruys) gekraakt en weer ontruimd. In juli, augustus en september.

De onderhandelingen (en dreigementen) rond de Groote Keijser gaan door. Begin september besluit de gemeente het pand te vorderen. Een maand later koopt zij het voor een bedrag van 1,8 miljoen gulden en weer een maand later komt er overeenstemming met de bewoners.

Maar de evenementen gaan door. Op 19 augustus worden de luxe appartementen aan de Prins Hendrikade ontruimd. De overheid blijkt meer ijzers in het vuur te hebben dan met de ontruiming van de Vondelstraat werd vertoond. Nu worden er met hoogwerkers laadbakken omhoog gehesen met daarin scherp-schutters (!).

Twee dagen daarvoor hadden werkelijk duizenden mensen voor het pand gedemonstreerd, tegen de eventuele ontruiming. Ja mensen, dat waren nog eens tijden.

De kit houdt bij de ontruiming op straat heftig huis. Met motoren met zijspan wordt er op de menigte ingereden. Eenmaal in het pand vist men achter het net. Er is niemand meer aanwezig. Men is gevluht via de ernaast gelegen kerk.

In oktober zijn er hevige gevechten rond de opening van de metro. Daarbij moet je weten dat er flink wat panden zijn afgebroken in de jaren ervoor om de aanleg van die metro mogelijk te maken. Vooral in de Nieuwmarktbuurt hebben de slopers flink hun gang kunnen gaan.

En tenslotte wordt begin december de Grote Wetering tegenover het Rijksmuseum, ontruimd.

Maar Den Haag is in 1980 niet apatisch geweest. Ook daar was een sterke kraakbeweging.

Enkele punten uit het nieuws: op 17 maart wordt er een woning in de Jacob Catsstraat ontruimd. De beruchte foto van een kit die met een overmaat bij de voordeur probeert in te rammen siert de hoes van de LP 'Disturbing domestic peace' van de EX.

Ook op dertig april zijn er festiviteiten in de stad. Zo wordt de (leegstaande) blindenbibliotheek gekraakt en dezelfde dag nog ontruimd. (Op de Noordwal, tegenover de openbare bibliotheek; er staan inmiddels nieuwe kantoren.) Ook wordt er een (mislukte) poging ondernomen om de voordeur van de Ridderzaal in te rammen.

Begin december wordt het voor-malige belastingkantoor aan het

Buitenom gekraakt: de Blauwe Aanslag. De geheime en geslaagde voorkraak op donderdag 11, en de massale demonstratieve kraak op zaterdag 13 december. Er deden die zaterdag 300 (!) mensen mee.

Maar ook op andere fronten werd er fel gestreden in 1980. Zo was er in oktober een blokkade van de kerncentrale in Dodewaard. In het weekend blokkeerden tienduizenden mensen de toegangswegen naar de centrale, die door de politie tevorens al onbereikbaar was gemaakt met prikkeldraad.

Ook de anti-militaristen van Onkruid zorgden met enkele acties voor een heftig jaar.

Niet alleen Nederland was in 1980 toneel van de strijd.

Jongeren in het Zwitserse Zürich zijn het hele jaar actief. Zij openen hun autonome jongeren-centrum en zij komen met sterke eisen als: 'Weg met het pakijds, Groenland ijsvrij'. Regelmatig komt het tot heftige confrontaties tussen de Zwitserse kraakbeweging en de politie.

Ook in Duitsland is het raak. Met groot machtsvertoon probeert de Berlijnse kit in december de wijk Kreuzberg leeg te slaan. Het is een snikhete december in Berlijn dat jaar. Ook in Hamburg komt het regelmatig tot zware gevechten.

Dit artikel is kort, veel te kort. Er is in dat roemruchte jaar 1980 zoveel gebeurd, dat er tachtig Zwartes voor nodig zijn om het goed te beschrijven. Dit stuk is dan ook alleen maar bedoeld om de mensen die het niet bewust hebben meegemaakt enigzins een idee te geven.

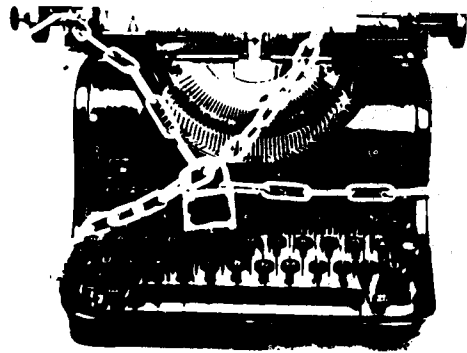
Dit was het eerste van de 10 tachtiger jaren. Maar wel het heftigste.

ADRIAAN BONTEBAL

DE JAREN TACHTIG EN DE BEWEGING

De jaren tachtig zijn voorbij. De kraakbeweging, de anti-kernenergiebeweging, de vredesbeweging, de radikale vrouwenbeweging, Onkruid, de inbraken, RARA, allemaal begrippen die nauw verbonden zijn met de jaren tachtig. We hebben tien jaar lang discussie gevoerd over de ontwikkeling van de "beweging". Sla er oude Bluf's of Zwartes op na en sta verbaasd.

De komende Zwartes willen we nog één keer ingaan op die jaren '80, en nog eens bekijken hoe zich de (kraak)-beweging en al die andere bewegingen hebben ontwikkeld. En met name eens kijken wat de konklusies zijn voor de komende jaren. Daarbij zullen we o.a. ingaan op de "bewegings-diskussies", de "gewelds-diskussies", de ontwikkeling van de "vrouwenbeweging" en van de "Midden-Amerika-beweging". Daarnaast willen we ook de positie en de ontwikkeling van de Zwarte zelf nog eens herbezien. Is er nog plaats voor bladen als de Zwarte in de jaren '90? Wie weet?

DE MARKTECONOMIE VEROVERT OOST-EUROPA

imperialisme en oost-europa

Aan de andere kant van het gejubel, waarmee de imperialistische machten de burgerlijk-demokratische revolutie in Oost Europa begroeten, staan de vragen over de toekomstige nieuwe orde van Europa, over de hiërarchie van de wereldmacht, over de ondersteuning van de omwentelingen, met het oog op een controleerbaar verloop van de ontwikkelingen aldaar, en over het "duitse vraagstuk". Reeds de NAVO-top bevestigde in mei vorig jaar: "wij willen de pijnlijke splitsing van Europa, die wij nooit voor lief hebben genomen, overwinnen". En hij beloofde vrede op aarde, "daardoor dat het duitse volk in vrije zelfbeschikking haar eenheid terugkrijgt".

Toendertijd kwamen de NAVO-landen een gedifferentieerde politiek overeen, ten aanzien van het Oostblok. De "hervormingsgezinde" landen, zoals Polen en Hongarije zouden steun moeten krijgen, de rest niet. Inmiddels zijn deze uitspraken onzinnig gebleken, want op Polen en Hongarije volgden, als dominostenen, de DDR, Bulgarije, Tsjechoslowakije en -met bloedvergieten en hevig verzet- de Ceaucescu-despotie Roemenië. Waarschijnlijk hebben ook de imperialistische machten niet gerekend op het verval, in hoog tempo, van de oost-europese bufferzone van de Sowjet Unie. Hoe dan ook, de ontwikkelingen kwamen voor de imperialistische staten niet onvoorbereid. Er bestaat reeds een gekompliceerd politiek relatievlechtwerk en een net van verschillende instanties, waarin niet alleen, de onderlinge-imperialistische tegenstellingen geslecht worden, maar ook de hulp- en aanpassingsprogramma's al afgesproken zijn. IMF en wereldbank en de Club van Parijs, spelen een beslissende rol tegenover die oost-europese landen die lid zijn van het IMF. Voor Polen en Hongarije zijn al ingrijpende aanpassingsprogramma's ter sanering van de economie in werking gesteld. Roemenië hangt iets dergelijks boven het hoofd, terwijl Tsjechoslowakije, de DDR en Bulgarije polshoogte nemen van de kansen en de risico's die het toetreden tot het IMF met zich meebrengt.

Slechts wanneer aan de keiharde eisen, die door het IMF opgesteld zijn, voldaan wordt, zijn de imperialistische krediteur-landen bereid om renten en aflossingsbetalingen over een langere termijn te spreiden, en aanvullende kredieten te verlenen, natuurlijk is dit verbonden aan strenge voorwaarden. In de Club van Parijs wordt over deze kredieten, waar de staat zich garant voor moet stellen, met de oost-europese debiteur-landen onderhandeld. Ondertussen worden er tussen IMF en de Club van Parijs, radikale economische aanpassingsprogramma's overeengekomen.

Vorig jaar juli werd er tijdens het economies topperleg van de zeven grootste imperialistische staten (VS, BRD, Japan, Canada, Frankrijk, Groot-Brit-

tannië en Italië), een zeer vergaande beslissing genomen. Sindsdien berust bij de Europese Commissie te Brussel, de taak om de hulp- en steunmaatregelen voor de oost-europese, hervormingsgezinde landen te bundelen en tussen alle andere staten die daarbij betrokken zijn te coördineren. Naast de 12 EG lidstaten nemen ook de zes EFTA-landen (Oostenrijk, Zwitserland, IJsland, Finland, Noorwegen, Zweden) deel, evenals de VS, Canada, Turkije, Australië, Nieuw Zeeland en Japan. Deze "Groep van 24" heeft tot nog toe onder andere voedselhulp voor Polen georganiseerd. Dat de Europese Commissie de functie van sekretaris heeft in deze "Groep van 24", betekent dat de overige imperialistische machten (VS, Japan) de leidende rol van de EG lidstaten, en daarmee die van de BRD, aksepteren. Deze sleutelpositie komt niet alleen voort uit geografische redenen, -de ontwikkeling van de oost-europese staten tot achtertuin van de EG-, maar ook uit een ekonomies evenwicht. De totale omvang van de handel tussen oost en west bedroeg in 1988 rond 97 miljard dollar. Daarvan boekte de EG een aandeel van 64%. In deze rangorde neemt de BRD een eenzame topositie in: hij nam 30% van de totale handel tussen oost en west voor zijn rekening, gevolgd door Italië (9,5%), Frankrijk (8,4%), Japan (7,6%), Finland (8,4%), de VS (6%), Oostenrijk (5,3%) en Groot-Brittannië (5,1%).

De EG en de COMECON

De relatie tussen de EG en de COMECON werd pas vorig jaar met de ondertekening van een "gemeenschappelijke verklaring" geregeld. Daarin werd het voornemen geuit, de ekonomiese, wetenschappelijke en kulturele samenwerking uit te breiden. Een probleem echter hierbij is, dat de EG als institutie alleen bilaterale verdragen met individuele COMECON lidstaten af wil sluiten, en niet met de COMECON, dat momenteel net zo in verval is als de reëel-socialistische regimes. Aan de andere kant, zijn er het afgelopen jaar een aantal van zulke bilaterale verdragen ondertekend, waarin het ging om het gedeeltelijk of volledig afbreken van de invoerbeperkingen.

Met het oog op het tempo waarin de hervormingen plaatsvinden, gelden er voor Polen en Hongarije geen invoerbeperkingen meer, ten opzichte van de 12 EG lidstaten. Nog in de eerste helft van dit jaar zal er een omvangrijk koöperatie- en handelsverdrag met de DDR ondertekend gaan worden. Dat de DDR hier een dringend belang bij heeft werd duidelijk in een memorandum van de regering Modrow aan een speciaal EG topperleg, november vorig jaar. Modrow beschouwde daarin de EG als "uitdaging en kans tegelijkertijd", zegde ingrijpende veranderingen in de DDR toe, en benadrukte dat de opheffing van de europese

tweedeling niet zou betekenen dat "de verschillende sociale ordes uit de weg geruimd worden" (FR 21.11.'89). Er bestaat reeds een EG-handelsovereenkomst met Tsjechoslowakije, die gezien de jongste ontwikkelingen, verbeterd zou moeten worden, naar het nivo van de poolse of hongaarse standaard. Het is te verwachten dat binnenkort soortgelijke verdragen afgesloten zullen worden met Bulgarije en Roemenië, zodat het voor de zes oost-europese staten mogelijk zal zijn om vrij goederen te exporteren naar de EG lidstaten, om op deze manier de nodige deviezen te verkrijgen. Alleen de Sowjet Unie moet in de overeenkomst met de EG van november vorig jaar, genoegen nemen met een etappe gewijze opheffing van de importbeperkingen, tot 1992, en een verdere etappe tot 1995. Al deze hervormingsgezinde oost-europese landen staat een speciale europese investeringsbank ter beschikking, waaraan zowel deze landen, als ook Japan en de VS enz, kunnen deelnemen. Deze bank is uitgerust met zo'n 20 miljard dollar. Het meerderheidsaandeel blijft in handen van de EG, en behoudt zich daarmee het beslissingsrecht over de te verlenen kredieten voor, evenals de wijze van kredietverlening. Omgekeerd gelden evenwel nog steeds voor de oost-europese landen en de Sowjet Unie, de exportbeperkingen voor goederen, die opgetekend staan op de zogenaamde CoCom-lijst (Coördinatie Commissie, Parijs). Nog steeds blokkeren de VS de export van westerse goederen uit zogenaamde veiligheids overwegingen. Niet alleen de hoogwaardige technologieën, maar ook de chip-gestuurde toasters mogen bijvoorbeeld niet uitgevoerd worden, omdat deze toaster-chip zogenaamd in de russiese raketten technologie gebruikt zou kunnen worden.

Een aanvullende impuls krijgt CoCom, met betrekking tot de op stapel staande modernisering van de oost-duitse economie, door het westerse kapitaal. Bijgevolg zou, bijvoorbeeld een Duits-Duitse joint-venture op het gebied van de produktie van moderne, computer gestuurd gereedschap/machines, tegen de regels zijn en zou dus gestraft kunnen worden. In de laatste CoCom onderhandelingen drongen de EG lidstaten er bij de VS op aan, de CoCom-goederenlijst behoorlijk in te krompen. Dit werd door de VS van de hand gewezen. Via de CoCom hebben de VS succesvol geprobeerd de handel tussen EG en het Oostblok te beperken en te controleren. Het is twijfelachtig in hoeverre dat hen dat ook in de toekomst nog zal lukken. Wat niet ter discussie staat is, dat onder het trefwoord "Europa '92" een imperialistische machtscentrum ontstaat, met een prachtig toekomst perspectief.

De gehele EG profiteert niet alleen van de veranderingen in Oost Europa, het biedt hen tevens de mogelijkheid de invloedssfeer binnen West Europa behoorlijk uit te breiden. De zes

EFTA staten zitten nu al in het zog van de ontwikkelingen van de Interne Markt, zodat zij gedwongen zijn om bepaalde normen betreffende het kapitaal- en handelsverkeer, over te nemen. Er is reeds sprake van "EWR" (europäischer Wirtschaftsraum), een europa-ekonomies gebied. De speciale relatie tussen EG en EFTA moet nog dit jaar in een verdrag worden vastgelegd. Volgens dit verdrag moet de EFTA bereid zijn de regels, die opgesteld zijn voor de Interne (EG)markt, over te nemen. En daarmee zijn de funderingen geslagen voor het "gemeenschappelijke europa-ekonomies huis", een europa-ekonomies kolos, dat 18 staten omvat. Met een leidende politiek-ekonomies rol van de BRD en de atoommachten Frankrijk en Groot-Brittannië.

De oost-europese staten, inclusief Joegoslavië en Turkije, staan te trapelen van ongeduld om zich op een of andere manier te kunnen associëren met dit imperialistische centrum. Voorwaarde ook voor hen is, dat zij de spelregels van de EG aksepteren en bepaalde prestaties kunnen aantonen.

Imperialistische hulp voor Polen en Hongarije: te veel om te sterven, te weinig om te leven.

Een voorproefje van wat het volk van Tsjechoslowakije, Roemenië en Bulgarije te wachten staat wanneer ze zich bereidwillig opstellen ten aanzien van het westen en wanneer ze bereid zijn zich tot normale kapitalistische staten te transformeren, bieden de al opgang gekomen saneringsprogramma's van EG, IMF/wereldbank en "Groep van 24".

In Polen heeft de schuldenkrisis zich toegespitst. De buitenlandse schulden stegen vorig jaar van 39,6 naar 43,2 miljard dollar, omdat de uitstaande betalingsverplichtingen simpelweg bij de schuldenberg opgeteld of "gekapitaliseerd" worden. Sinds 1981 is Polen kapitaalexporteur: de verkregen kredieten ter hoogte van 10,6 miljard dollar stonden tegenover het wegvloeiën van kapitaal naar het buitenland, 19,1 miljard. Sinds 1988 heeft Polen bij de krediteuren van de Club van Parijs een betalingsachterstand van 4 miljard dollar. De poolse regering dringt aan op een feitelijk uitstel van betaling tot het jaar 2000, gezien de

precaire situatie waarin het land zich bevindt en de huidige ekonomies crisis. Maar het zijn de imperialistische krediteuren die de voorwaarden kreëren, niet Polen.

En die zijn keihard. Terwijl in openbare bekendmakingen sprake is van onbaatzuchtige hulpverlening en stabilisatie van de poolse verhoudingen, wordt de poolse regering aan het lijntje gehouden door het IMF en de Club van Parijs. Stap voor stap wordt er opgerukt, lange termijn oplossingen worden afgewezen.

Voor een lening van IMF/wereldbank van luizige 700 miljoen dollar, heeft de poolse regering "het herstel van het kapitalisme" (Tribuna Ludu, poolse krant) binnengehaald.

De poolse hervormingen voor dit jaar houden in: loonsverlagingen van 20%, het sluiten van onrendabele bedrijven, privatisering van de ekonomie, en het loslaten van de prijsbepalingen. De prijzen voor kolen en energie stijgen met het vijf- tot zeventvoudige, de inflatie zal vermoedelijk met 80% stijgen. De subsidies die door het rijk verstrekt worden, worden in het verlengde van de prijshervormingen drasties afgebouwd. Terwijl zelfs IMF-president Candessus, tijdens zijn bezoek aan Warschau, in twijfel trok of dit keiharde Austeriteit (versoberings) programma niet zou leiden tot sociale onlusten, sprak Lech Walesa over een "eenmalige kans" om het "verstarde systeem" te overwinnen. Het totale hulp-pakket voor Polen bevat eveneens:

- een levensmiddelenhulp ter waarde van 690 miljoen DM, waar nog eens 400 miljoen op zullen volgen. De inkomsten die voortkomen uit de opbrengsten van deze levensmiddelenhulp, moet de poolse regering aanwenden voor investeringen in de landbouw.

- een stabiliserings fonds voor de poolse valuta, ter hoogte van 2 miljard DM. Hiermee moet de overgang naar vrije konvertibiliteit (wederkerig inwisselbaar) van de Zloty begeleid worden. Dit is overigens aan strikte voorwaarden van het IMF gekoppeld, waaraan Polen bereid is te voldoen. De BRD wil een kwart van dit bedrag beschikbaar stellen.

- een krediet ter hoogte van 3 miljard DM, uitgegeven door de BRD, voor een periode van 3 jaar, verbonden aan projectgebonden voorwaarden. Maar ook verbonden aan de voorwaarde

dat de duitse minderheid in Polen erkend wordt, en hun kulturele ontwikkeling, het gebruik van voormalige duitse stedennamen, enz, enz.

- een krediet van 850 miljoen DM van de VS met een looptijd van 3 jaar
- voor scholingsprojekten en milieubeschermdende maatregelen krijgt Polen 650 miljoen uit de EG-huishoudkas. Datzelfde bedrag stellen de overige 12 staten van de "Groep van 24" ter beschikking. Bovendien betalen de 12 EG lidstaten op persoonlijke titel allen 205 miljoen DM. Hiervan is niet duidelijk of het gaat om kredieten of subsidies.

- Van de "Groep van 24" krijgt Polen een subsidie van 1,8 miljard DM, wat dus niet terug betaald moet worden. Daarvan gaat 250 miljard op rekening van de BRD.

- rond 2,4 miljard DM aan kredieten, met een looptijd van 3 jaar wordt ter beschikking gesteld door de europa-ekonomies investeringsbank en de europa-ekonomies gemeenschap voor kolen en staal (EGKS).
- de wereldbank lonkt met een standby krediet, ter hoogte van 1,7 miljard dollar

- De Club van Parijs heeft Polen voor 1990 een uitstel van betalingsverplichtingen toegestaan.

Polen moet de komende 3 jaar de betalingsverplichtingen aan de wereldbank, ter hoogte van 20 miljard dollar nakomen. Polen kan dat geld echter onmogelijk opbrengen, omdat alleen al 94% van de winst uit export opgaat aan de afbetaling van schulden.

Wat de kredieten betreft, de poolse regering krijgt deze alleen wanneer voldaan wordt aan de voorwaarden van een twee-fasen programma, dat prakties door het IMF gedikteerd werd. Dat programma omvat voorwaarden die meestal aan "derde wereld"landen gesteld worden: inflatiebestrijding, drasties afbouwen van de huishoudelijke schulden en subsidies. Daarbij komen verandering van het prijsbepalingssysteem, konvertibiliteit van de valuta, het scheppen van een bank- en kredietwezen volgens kapitalistische model (vergelijk AK 311, "Polen markt und IMF").

Van "stabilisering" kan geen sprake zijn, eerder van een radikaal ekonomies en maatschappelijk aanpassingsprogramma, wat de krediteuren het poolse volk hebben voorgeschreven.

Het cyniese van dit hele verhaal is met een voorbeeld te verduidelijken: In de media-hier werd ervoor gewaarschuwd dat in Polen mensen zullen bevriezen, als de winter erg koud wordt. De energievoorzieningen zouden in dat geval niet toereikend zijn. In praktijk werd het delven van kolen vorig jaar teruggebracht van 192 naar 177 miljoen ton. Feit is ook: 30 miljoen ton moet er aan de krediteuren geëxporteerd worden, waarvan 16 miljoen ton aan de BRD. De BRD betaalt per ton poolse kolen een bedrag van 97 DM, terwijl voor de kolen uit het eigen Ruhrgebied een bedrag van 250 DM per ton wordt neergelegd. Het is niet nodig verder in te gaan op het vraagstuk hoe dit energie-knelpunt op te lossen zou zijn. Evenmin is het nodig te zeggen wie er verantwoordelijk is voor de nood en de doodgevroren mensen...

Hongarije moet een overbruggingskrediet krijgen, ter hoogte van circa 2 miljard DM.

En evenals voor Polen, hulp bij het opleiden van managers en hulp bij de uitwerking van de milieubeschermingsmaatregelen. De Europese Commissie overweegt om Hongarije een lening van 2 miljard DM te verstrekken om aan de IMF-voorwaarden te kunnen voldoen. Op dit moment onderhandelen het IMF en Hongarije nog over de voorwaarden, omdat het IMF het krediet had stopgezet, daar Hongarije volgens hem niet aan de voorwaarden voldeed. Volgens de hongaarse vice-president een zaak van "leven en dood". Hongarije heeft de komende 3 jaar een bedrag van 3 miljard dollar per jaar nodig, om überhaupt de buitenlandse schulden, ter hoogte van 20 miljard dollar, te kunnen aflossen.

Het IMF heeft voor 1990 de volgende voorwaarden gesteld: de afbouw van het huishoud-tekort van 21 naar 10 miljard Forint (1DM is ongeveer 30 Forint), en een vermindering van het balanstekort van 1,5 miljard naar 0,4 miljard dollar.. Hongarije was tot nu toe bereid het staatstekort op 15 miljard terug te brengen en het betalingsbalans tekort op 0,8 miljard dollar. Tijdens zijn bezoek aan Hongarije, maande bondskanselier Kohl het hongaarse parlement de bittere IMF-pil te slikken; een alternatief zou er niet bestaan. Midden december trad minister-pre-

sen in Oost Europa aan een nadere beschouwing onderworpen worden, komt men tot de konklusie dat het gaat om keiharde destabiliserings- en versoberingsprogramma's. Puur imperialisme.

Het volk van Polen en Hongarije zal waarschijnlijk binnenkort terugverlangen naar de in vergelijking rooskleurige economische verhoudingen ten tijde van het socialisme. Bij Polen en Hongarije, en ook Bulgarije, en Roemenië gaat het om landen die voor de tweede wereldoorlog nog feodale structuren hadden, met het zwaartepunt in de landbouw. Hoe achterlijker, hoe minder het kapitalisme in deze landen doorgedrogen was, des te drastieser, brutaler, pijnlijker het proces van rekapitalisatie. Polen en Hongarije staan aan het begin van deze rekapitalisatie en zijn bezig zowel het politieke als het economische kader daarvoor te creëren. De gehoopte opleving en de participatie in "een gemeenschappelijk Europees huis", zijn voor de komende jaren uitgesloten. Vooral omdat de toekomstige ontwikkeling,

in voor- en tegenspoed, afhankelijk is van de imperialistische kredietverleners. De maatschappelijke akseptatie van deze, door het imperialisme voorgeschreven, aanpassingsprogramma's, die de landen in een diepe crisis zullen storten, resulteert uit de negatieve ervaringen die de afgelopen 40 jaar zijn opgedaan met de socialistische machtsverhoudingen. Voor de gehoopte overwinning worden blijkbaar grote offers op de koop toe genomen. Nog wel. Want al snel kan de ontzuivering om zich heen grijpen. De veel besproken Vrijheid en Democratie-stoot binnen een voor zich uit kwijnende economie, op grenzen, waar men denkt dat men autoritaire regimes nodig heeft.

Ondertussen wijzen de imperialistische krediteuren hun debiteuren een bescheiden plaatsje in het "Europese huis" toe: half- of neokoloniale landen die op de drempel staan te wachten om binnen gelaten te worden, achttertuintjes, vooral van de BRD. Het zal nog erg gezellig worden in dit huis.

Arbeiterkampf

Jg 20, Nr 314 8.1.'90

Blank Europa trekt zich terug in laager

JOHN PALMER
©The Guardian

-OPMERKELIJK-OPMERKELIJK-OPMERKELIJK-OPMERKELIJK-
Het volgende artikel kwamen wij in de Volkskrant tegen. Zou daar nu eindelijk eens de ernst van de situatie zijn doorgedrongen ????

BRUSSEL — Bij al het gejuich over de gebeurtenissen in Oost-Europa, het Europa zonder grenzen van na 1992 en het naderbijkomen van een meer verenigd Europa is een schaduwkant van de Europese integratie even uit het zicht verdwenen: het haast ongemerkt ontstaan van een blank Europees laager.

De opzienbarende gebeurtenissen in Europa van het afgelopen jaar hebben ertoe geleid dat de Europese Gemeenschap merkbaar minder aandacht heeft besteed aan de noden en rechten van niet-Europese volkeren, zelfs in de landen die op grond van de Conventie van Lomé met de EG zijn geassocieerd.

De voorbereidingen voor het opheffen van de Europese binnengrenzen in 1992 verkeren in een cruciale fase, en alles wijst erop dat de nieuwe, gemeenschappelijke regels voor de toelating van niet-Europeanen het deze buitenlanders veel moeilijker zullen maken nog werk of politiek asiel te vinden in de twaalf lidstaten.

Ongetwijfeld zullen Europeanen van buiten de EG een voorkeursbehandeling krijgen. De EG onderhandelt met de Europese Vrijhandelsassociatie over een „gemeenschappelijke Europese economische ruimte“, waarin EVA-ingezetenen zonder problemen vanuit Helsinki of Reykjavik naar Birmingham of Bremen kunnen verhuizen.

Anderzijds zullen vluchtelingen uit Sri Lanka of Turkije nog minder begrip en verdraagzaamheid ontmoeten dan nu al het geval is. Zo is afgesproken dat vluchtelingen voortaan nog maar in één EG-lidstaat asiel kunnen aanvragen — het land waar zij het eerst belanden. Vluchtelingen die in het ene land zijn afgewezen, zullen het niet in een ander EG-land opnieuw mogen proberen. Al-

les wijst erop dat de gemeenschappelijke toelatingsregels van de EG niet veel zullen afwijken van de regels die momenteel gelden in de minst gastvrije lidstaten.

De Britse regering is niet de enige die dit beleid verdedigt met het argument dat veel vluchtelingen die zich beroepen op politieke vervolging in werkelijkheid economische vluchtelingen zijn, die „alleen maar“ hopen op een beter leven. Afgezien van de vraag of iemand die vlucht voor armoede minder recht heeft op een menselijke behandeling, wordt dit excuus steeds vaker gebruikt om ondeskundige en vooringenomen beslissingen door immigratie-beambten af te dekken. Groot-Brittannië heeft pas nog moeten toegeven dat het er fout aan had gedaan enkele Koerden die asiel hadden aangevraagd terug te sturen naar Turkije. West-Duitsland is zo'n beetje het enige land in Europa dat nog Koerden opneemt.

De indruk van een sluipend racisme wordt nog versterkt door de manier waarop de zestien miljoen buitenlanders die nu al in de EG wonen worden behandeld. Hoewel veel van deze buitenlanders al jarenlang in de Gemeenschap wonen en een belangrijke bijdrage hebben geleverd aan de economie, krijgen zij na 1992 bijvoorbeeld niet dezelfde rechten als EG-ingezetenen om in een andere lidstaat te gaan werken.

Bovendien zijn er verontrustende tekenen die erop wijzen dat deze tendens zich voortzet in het hulpbeleid van de Gemeenschap. Hongarije en Roemenië, bij voorbeeld, zullen gemakkelijker een beroep kunnen doen op de goedgevoelheid van de belastingbetalers in de EG dan Ethiopië of zelfs de Lomé-landen, die het afgelopen jaar maar een fractie kregen van wat ze hadden gevraagd.

Eerlijk is eerlijk, de voorzitter van de Europese Commissie, Jacques Delors, heeft het Europees Parlement hier onlangs op gewezen. De Lomé-landen hebben het gevoel dat ze buiten spel worden gezet door de ontwikkelingen in Europa. Maar ook aan de zuidelijke oever van de Middellandse Zee, van Egypte tot aan Algerije, zijn zich gevaarlijke economische en sociale spanningen aan het ontwikkelen.

Tot dusverre hebben de EG-landen met een bestudeerd stilzwijgen gereageerd op de waarschuwing van Delors dat de Gemeenschap zich niet mag onttrekken aan haar verantwoordelijkheden voor de buitenwereld op juridisch, politiek en humanitair gebied. Misschien zal het niet lukken om in 1992 een protectionistisch Fort Europa tot stand te brengen; maar een humanitair Fort Europa maakt een goede kans.

Er is niet veel fantasie voor nodig om een nieuw soort bootvluchtelingen voor ogen te zien, bestaande uit werklozen en kansarmen die de Middellandse Zee oversteken op zoek naar werk, en die dan als illegale immigranten in interneringskampen belanden. Dat schrikbeeld kan alleen in goede aarde vallen bij de neo-fascisten die in verschillende delen van West-Europa de kop opsteken.

Een steeds zelfgenoegzamer Europa wekt de indruk dat het niets te maken wil hebben met de armen, met de verdrukten, met de krikelende mensmassa's daar buiten. Als extreem rechts de komende jaren aan invloed wint, moeten we een deel van de schuld zoeken bij de huidige machthebbers, die hebben bijgedragen aan de totstandkoming van een politiek klimaat waarin racisme en vreemdelingenhaat kunnen gedijen.

BEURSPROCES IN FRANKFURT

Het volgende stuk is de vertaling van een pamflet uit Frankfurt. Ergens midden februari begint het proces tegen Sigg, Gabi, Sven en Stephan i.v.m. de aanval op de beurs in Frankfurt van April '89 ten tijde van de hongerstaking van de strijdende gevangenen. Deze aanval kwam op een moment dat de ondersteuning van de hs wel heel breed was, maar revolutionair links niet in staat leek te zijn naast de mobilisering ook nog haar eigen revolutionair proces verder te ontwikkelen (ipv breede tegenover scherpte breedte én scherpte), waardoor er ook niet die druk kon ontstaan die nodig was om de eisen van de gevangenen en daarbuiten ook daadwerkelijk ingewilligd te krijgen. De aanval op de Beurs was een iniatief om dit proces in gang te zetten. Het pamflet maakt duidelijk hoe de situatie er nu voor staat en welke iniatieven er ondernomen zijn, worden om het proces niet onopgemerkt voorbij te laten gaan, maar om het proces juist aan te grijpen alsmede ook de aktie en de verklaring om de discussie te voeren over de vorming van een daadwerkelijke politieke tegenmacht. De Zwarte zal dan ook de komende tijd waar mogelijk verslag doen van deze discussie en het verloop van het proces.

AAN ALLE VROUWEN EN MANNEN DIE DEELNEMEN AAN DE 1e FRANKFURT-ER BAJESDEMO

Zoals jullie gehoord hebben, begint midden februari het proces tegen Sigg, Gabi, Sven en Stephan bij het hoogge-rechtshof in Frankfurt. De vier kameradinne en kameraden zijn aangeklaagd "tijdens de hs van de gevangenen afgelopen voorjaar de Frankfurter beurs met mollies aangevallen te hebben". De aktie moest de bedrijvigheid van de beurs en zo de voortgang van de handel storen, terwijl gelijktijdig akkuut levensgevaar bestond bij Christa en Karl-Heinz die als eerst en begonnen waren in de hongerstakingsketen.

DE GEVANGENISOMSTANDIGHEDEN

Kort na de aktie werden Sigg, Gabi en Sven gearresteerd en zitten sinds die tijd in bajes Preungesheim. Alle drie zaten ze de eerste twee maanden geïsoleerd. Sinds die tijd kunnen ze deelnemen aan de Aufschluss (daarbij worden de celdeuren op één verdieping geopend zodat de gevangenen bij elkaar op bezoek kunnen) van de afdelingen. Gabi en Sigg zijn op verschillende verdiepingen gezet en hebben een verbod tot kontakt met andere par. 129a gevangenen. Eva Haulle, Ingrid Barabass en Gisela Dutzi zijn op één afdeling en hebben gezamenlijke Aufschluss en worden gezamenlijk gelucht. Sven zit op de 6e verdieping van de mannenafdeling en kan ook deelnemen aan de Aufschluss; het principiële verbod tot kontakt met andere politieke gevangenen: Michael Dietiker,

Bernhard Rosenkötter, Andreas Semisch, Ali Jansen en Frank Hoffmann bestaat no steeds.

Stephan werd 2 maanden na de aktie gearresteerd en zit sinds die tijd in Höchst in de bajes. Daar zitten hoofdzakelijk gevangenen wegens BTM (drugsdelicten) en gevangenen met korte straffen. Hij is daar de enige politieke gevangene. Hij heeft ook de eerste twee weken in totale isolatie doorgebracht, wat betekende dat als hij gelucht werd of eten haalde, dat dan alle andere gevangenen werden ingesloten. Nu is het zo dat hij kan deelnemen aan Aufschluss.

Bezoektijden zijn nog steeds één uur per maand. Behalve de bezoeken door familie vinden alle bezoeken plaats achter Trennscheiben (bezoek door glas gescheiden van gevangene) en onder bewaking van de LKA (Landes Kriminal Amt=recherche van de deelstaat. Er is een scherpe postcensuur, om de communicatie onder elkaar en met buiten onmogelijk te maken.

DE AANKLACHT

Het BAW (Bundes Anwaltschaft=openbaar ministerie) leidt het proces. De aanklacht luidt: "Vernieling", "Zware brandstichting", "Lichamelijk letsel", "Overtreding van de wapenwet" (Mollies en lichtkogels) en 129a: "Ondersteuning van de RAF". Op deze kategoriën wil het BAW de aktie en de politiek afhandelen en Sigg, Gabi, Sven en Stephan veroordelen. 129a is voor het BAW belangrijk. In de akte van beschuldiging doen ze erg veel moeite om de

veronderstelling dat de aktie niets met de hs te maken heeft en "Ondersteuning van de RAF" is hard te maken. Wij vatten dit op als een poging om te komen tot depolitisering en splitsing. Getracht wordt de aktie uit z'n concrete verband te halen, als een militante interventie in de hs, en inhoudelijk als een zelfstandige aanzet in de bestemming van revolutionair verzet, om het als "ondersteuning" af te handelen. Gelijktijdig houdt de BAW de mogelijkheid open om net als in het "Rossbach-proces" tegen Ali, Bernhard en Michael een "Eigen terroristische Vereniging" te formuleren. Wij willen dat deze poging tot isolering van de aktie, of überhaupt van militante politiek politiek en ook van de vier kameradinnen en kameraden niet lukt. Wij willen dat de vier en alle anderen onze solidariteit en verbondenheid merken. Dat is de reden voor ons als procesgroep om dit op te pakken.

Wij denken, dat wij allemaal de diskussie rondom de hs-mobilisatie en de activiteiten en iniatieven in dit jaar nodig hebben. Daarom is voor ons de diskussie over de aanval op de beurs, de situatie, waarin hij uitgevoerd werd, zijn doelen, de vorm en nu het proces belangrijk voor ons. Wij hebben vaak gehoord dat mensen geen interesse in deze diskussie hebben omdat ze van mening zijn, dat wij slechts met mensen willen praten, die de aktie "gaaf" vinden. Dat is echter niet ons uitgangspunt. Daarvoor zijn we, de procesgroep, ook onderling een te verschillende groep.

Wij hebben echter in onze diskussie vastgesteld, dat wij belangrijke vragen t.av. Revolutionaire Politiek, haar weg, haar doel en perspectieven kunnen ontwikkelen en bespreken aan de hand van de aktie en de verklaring. In dit jaar is veel, maar ook veel niet gebeurd, wat de reden is dat wij ons deze vragen willen en moeten stellen. En dat ook juist in een tijd, waarin door de ontwikkelingen in de DDR en Oost-Europa het kapitalisme nieuwe triomfen viert, zijn macht en zijn systeem zich uitbreid.

In de diskussie over het proces zijn voor ons de volgende punten belangrijk: -De aktie heeft militant ingegrepen in de hs, om er aan bij te dragen de eisen van de strijdende gevangenen en vele mensen buiten door te zetten: Samenvoeging in grote groepen, vrijlating van zieke gevangenen, vrije communicatie als eerste stap voor de vrijheid van alle politieke gevangenen. -Sigg, Gabi, Sven en Stephan zijn de enigste vrouwen en man-

nen, die in verband met de activiteiten van de hs mobilisering zijn opgepakt.

-Met de aktie werd geprobeerd, ervaringen en bestemmingen van revolutionaire en militante politiek van het verzet te formuleren en om te zetten.

-Met de aktie is de diskuzzie opgepakt over de imperialistische inrichting van de Rhein-Main-regio en Frankfurt en hoe we daar verzet tegen kunnen organiseren, en met de Beursaktie de uitbouw van Frankfurt tot Westeuropees financieel centrum is aangevallen.

Veel mensen hebben ons daarover aangesproken, dat de aktie een "kamikazeonderneming" was. Wij denken van niet. Wij kunnen niets zeggen over fouten of foute inschattingen. Daarover weten wij niets. Dat mensen opgeborgten worden vanwege een aktie doet ons pijn. Wij denken echter, dat achter overwegingen als "kamikaze" een kosten-baten-denken schuilt en dat kennen we uit eigen ervaring: te denken, dat het niet loont iets te doen, dat er toch niets gebeurd en het gevaar daarvoor opgeborgten te worden niet op de koop toe te willen nemen, daarvoor angst te hebben.

Naast de ervaring dat mensen al wegens niets konkreets gearresteerd worden, denken wij, dat wij allen ervoor moeten strijden dit denken te veranderen.

Het is daarmee, de dreiging met gevangenisstraf, dat de Heersenden ons stilhouden en ertoe brengen hun "vrede" te aksepteren. Wij bedoelen daar-

mee niet dat nu iedereen er maar als wilden op los moet slaan, helemaal niet. Eigen zekerheid is altijd belangrijk. Ieder die ze van ons te pakken krijgen is eenvoudigweg een tegenslag. Ons lijkt het goed te onderzoeken waar ons eigen zwijgen en ons tevreden stellen vandaan komt, zodat we er beter mee om kunnen gaan.

We zijn vandaag de dag nog verwijderd van maatschappelijke verhoudingen die het de Heersenden onmogelijk maakt revolutionaire activiteiten te kriminaliseren. Dit is ons tijdens de hs nog eens verschrikkelijk duidelijk geworden.

In het nu naderende proces moeten Sigggi, Gabi, Sven en Stephan tot hoge gevangenisstraffen veroordeeld worden.

Het zal zwaar worden dat te verhinderen. Wij zijn er echter op uit dat er veel gebeurd rondom het proces, zodat het niet onopgemerkt voorbijgaat zoals de Heersenden zich dat wensen. Wij willen binnenkort een proces Info gaan uitgeven ("Kein Frieden mit den Banken") dat in latere uitgaven ook een forum voor de diskuzzie moet zijn. Daarnaast zijn we bezig te bediskuzziëren, hoe we onze solidariteit met de kameradinnen en kameraden tot uitdrukking kunnen brengen.

Totnutoe hebben wij naast de eventuele mogelijkheid op de dagen van het proces (Woensdags en Vrijdags) een Proceskafé te openen, als aanloopplek voor informatie en uitwisseling, overlegd over een Manifestatie, Demo of zoiets op de eerste procesdag. Hiervoor wil-

len we een diskuzziebasis in de vorm van een open brief (is inmiddels verschenen) publiceren, omdat wij denken, dat de manifestatie etc slechts dan sterk wordt, als we voor die tijd samen de diskuzzie voeren en omdat we het niet alleen willen en kunnen organiseren.

Procesgroep dec. '89

Bestellen Procesinfo:
Postadres: Processgruppe c/o
Zentrum, Hinter de Schönen
Aussicht 11a, 6000 Frankfurt/
M.-1

Schrijf de gevangenen:
Stephan Feifel/ Gabi Hanka/
Sigggi Happe/ Sven Schmid
c/o 4.Strafsenat des OLG
Zeil 42
6000 Frankfurt/M.-1

Er is nog steeds veel geld nodig voor het proces, boeken, pakketjes etc.
Kontonummer: 276 156 - 600
BLZ: 500 100 60
Christiane Barabass
Postgiroamt Frankfurt
onder vermelding van "Prozess"

ANTI-DIERGEBRUIK-KOMITEE

BLOEDBAD BIJ VAKBEURS

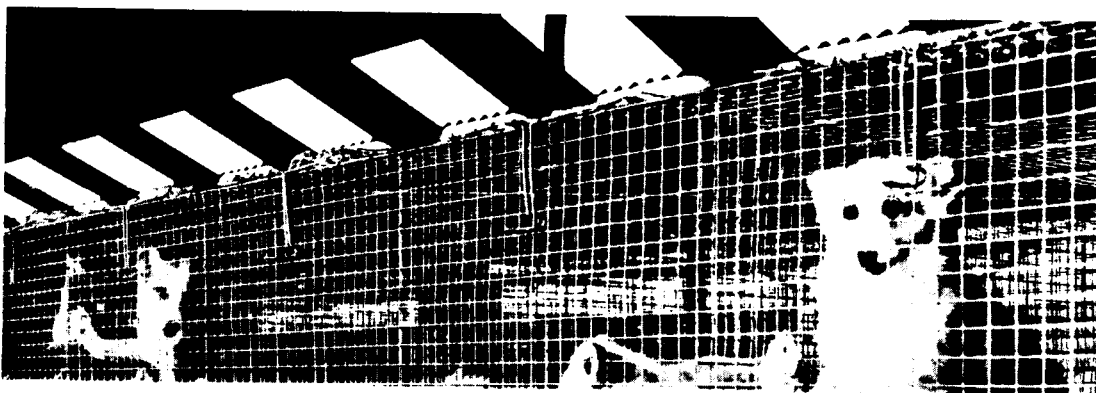
Vrijdag 12 januari 1990 opende het Anti-diergebruik Komitee (ADK) op gepaste wijze de vakbeurs pelsdierenhouderij in de Brabanthallen in Den Bosch, welke georganiseerd werd

door de Nederlandse vereniging van fokkers van edelpelsdieren (NFE). Voor de beurs werd door aktievoerders getoond hoe pelsdierenfokkers de afgelopen maanden te werk zijn gegaan: bontfokkers waren met een gaskist en electrocutiemateriaal aanwezig om zo'n 20 dames en heren. Ofwel te vergassen ofwel te electrocuteren, op de geijkte manier. De bloederige lijk hiervan werden op een hoop gegooid onder spandoeken met de tekst 'pelsdierenfokker gaat over lijken' en 'vakbeurs voor massamoord'. Bij dit alles was gegil te horen van in doodsnood verkerende dieren en mensen. Tot slot trokken alle overledenen

vol walging hun bontjassen uit, welke daarna in vlammen opgingen. Het ADK wil met deze aktie duidelijk maken dat dieren niet minder zijn dan mensen, maar op gelijke wijze pijn en angst ervaren. Om die redenen horen we net als bij mensen in gelijke mate rekening te houden met hun belangen en behoeftes. De verontwaardiging die het electrocuteren en vergassen van mensen in bontjas oproept, zou derhalve ook voor pelsdieren moeten gelden. Ondanks het feit dat de bontverkoop in Nederland aan zijn laatste stuip-trekkingen toe is, hebben we toch nog te maken met zo'n slordige 300 pelsdierenfokkerijen in Nederland, waar per fokkerij duizenden nertsen of vossen hun ellendig leven slijten in kleine draadgazen kooien. Op de vakbeurs pelsdierenhouderij liggen o.a. de huiden tentoongesteld van enkele van de ruim 2 miljoen pelsdieren die ieder jaar op gruwelijke wijze om het leven worden gebracht.

Pelsdierenfokkers beweren dat zij hun dieren met 'liefde' behandelen, dat de beesten 'diervriendelijk' om zeep worden gebracht en dat je derhalve bont '(h)eerlijk kunt dragen. In werkelijkheid gaan bontfokkers over lijken om bloedgeld te verdienen aan lieden die slechts hun ijdelheid willen bevredigen. Lieden in het buitenland wel te verstaan, want 99% van de vellen wordt geëxporteerd naar het buitenland, aangezien 75% van de Nederlandse bevolking bont niet meer ziet zitten. De Nederlandse overheid stimuleert de bontfok derhalve, vanwege het economies belang. Zo zijn bontfokkers maar ook bonthandelaren, bontdraggers en de overheid schuldig aan het vermoorden van ruim 2 miljoen weerloze medescheepsels..... Wordt vervolgd.

ANTI DIERGEBRUIK KOMITEE
POSTBUS 53266
1007 RG AMSTERDAM

PELSDIEREN FOKKERIJKAART N E D E R L A N D

4. ~~Spanjaardsdijk zuid 2 Aduard nertsen~~
5. Gooyumerlaan 3 Wons - chinchilla's/messiebezitters

- D R E N T H E**
1. Smalbroek 29 Beilen - nertsen
2. Westerveldseweg 15 Zuidwolde - nertsen

- O V E R I J S S E L**
1. Kingmaweg 6b Lemelerveld - nertsen
2. Okkenbroekstraat 7 Nieuw Heeten - nertsen
3. Okkenbroekstraat 14 Nieuw Heeten - nertsen
4. Marsweg 1 Okkenbroek - nertsen/vossen
5. Wellemansweg 47 Vriezenveen - nertsen
6. Hofmanweg Vriezenveen - nertsen/vossen

7. Rondweg 4 Witharen - nertsen
F L E V O L A N D
1. Karel Doormanweg Emmeloord - nertsen
2. Zuiderringweg 7 Ens - vossen
3. Staatweg 10 Urk - vossen
4. Staatweg 16 Urk - nertsen

- G E L D E R L A N D**
1. Bakenhofweg 26 Amhem - nertsen
2. Zutphen-Emmerikseweg 40 Baak - nertsen
3. Vordenseweg 2 Barchem - nertsen
4. Stationsweg 14 Barneveld - nertsen/vossen
5. Nijkerkerweg 161 Barneveld - vossen
6. Nijkerkerweg 146 Barneveld - nertsen

7. Plaggenweg 17-1 Barneveld - nertsen
8. Amersfoortsestraat 31 Barneveld - nertsen
9. Spelderholt 9 Beekbergen - nertsen/vossen
10. Zijveld 99 Beneden Leeuwen - nertsen/vossen
11. Krommesteeg 37 Bennekom - nertsen
12. Langesteeg 31a Bennekom - nertsen/vossen
13. Bijsterhuizenstraat 10 Beuningen - nertsen/vossen
14. Burensedijk 4 Buren - nertsen/vossen
15. Peteweg 10 Ede - nertsen
16. Hessenweg 35 Ede - nertsen
17. Woutersweg 8 Ede - nertsen/vossen
18. Doesburgerdijk 40 Ede - nertsen
19. Maanderbuurtweg 82a Ede - nertsen

20. Schutterweg 42 Ede - nertsen
21. Rijksweg 19a Ede - nertsen
22. Pakhuisweg 2 Ede - nertsen
23. Oudendijk 3 Ederveen - nertsen
24. Bosweg 33 Elst - nertsen
25. Rijksweg zuid 82a Elst - nertsen
26. Kalkoenweg 44 Ermelo - nertsen
27. Telsterweg Ermelo - nertsen
28. Hoenderweg 11 Ermelo - nertsen
29. Nijkerkerweg 28 Ermelo - nertsen
30. Haspel 125 Ermelo - nertsen/vossen
31. Eenderparkweg 6 Ermelo - nertsen
32. Oude Nijkerkerweg 17 Garderen - nertsen

- 33. Oude Nijkerkerweg 39 Garderen - nertsen
- 34. Nieuwstraat 1 Geldermalsen - nertsen
- 35. Groesbeekweg 10 Groesbeek - nertsen
- 36. Grafwegen 3 Groesbeek - nertsen
- 37. Voorstondensestraat 7a Halle - nertsen
- 38. 2de Parallelweg 9 Harderwijk - nertsen
- 39. Loonstraat 52 Het Loo - nertsen
- 40. Uilenburgerstraat 15a Heteren - nertsen
- 41. Looistraat 63 Heumen - nertsen
- 42. Zuiderzeestraatweg 39 Hierden - nertsen
- 43. Bredestraat 93a Huissen - nertsen
- 44. Huismansstraat 26 Huissen - nertsen
- 45. Looveer 14 Huissen - nertsen
- 46. Klabanusweg 22a Klarenbeek - nertsen
- 47. Oosterbrinkweg 26 Kootwijkerbroek - nertsen
- 48. Kanaalweg 2 Laag Soeren - nertsen
- 49. Bildersteeg 11 Laren - nertsen
- 50. Larenweg Lochem - nertsen
- 51. Lage Valkweg 139 Lunteren - nertsen
- 52. Bisschopsweg 55 Lunteren - nertsen
- 53. Woudse Wallepad 5 Lunteren - nertsen
- 54. Lunterse Bosweg 6 Lunteren - nertsen
- 55. Renswoudsestraatweg 58 Lunteren - nertsen
- 56. Roelofsiaan 2a Lunteren - nertsen
- 57. Vossen 20 Nieuw Millingen - nertsen
- 58. Prinsenweg 39a Nijkerk - nertsen
- 59. Nw. Voortuizerweg 13a Nijkerk - nertsen
- 60. v. Dijkhuizenstraat 12 Nijkerkerveen - nertsen
- 61. Zwarte weg 95 Oosterwolde - nertsen
- 62. Oostendorperweg 65 Oosterwolde - nertsen
- 63. Lage Heideweg 19 Otterlo - nertsen
- 64. Mosselseweg 1 Otterlo - nertsen
- 65. Heegsvaldweg 2 Overasselt - nertsen
- 66. Koekamperweg 3 Putten - nertsen
- 67. Koekamperweg 4 Putten - nertsen
- 68. Koekamperweg 6 Putten - nertsen
- 69. Hooiweg 22 Putten - nertsen
- 70. Korenlaan 12 Putten - nertsen
- 71. Huinerweg 8 Putten - nertsen
- 72. Oude Nijkerkerweg 30 Putten - nertsen
- 73. Drostweg 14 Putten - nertsen
- 74. Hooiweg 19 Putten - nertsen
- 75. Putterbrink 9 Putten - nertsen
- 76. van Geenstraat 14 Putten - nertsen
- 77. Beekweg 3 Putten - nertsen
- 78. Oude Gardenseweg 18 Putten - nertsen
- 79. 't Oeverstraat 13 Putten - nertsen
- 80. Huinerekenweg 20 Putten - nertsen
- 81. Nijenburgsestraat 20 Randwijk - nertsen/vossen
- 82. Bredeweg 63 Randwijk - nertsen
- 83. Weteringsteeg 57 Rhenen - vossen
- 84. Zuidelijke Meentweg 6 Rhenen - nertsen/vossen
- 85. Rijksstraatweg 46 Twello - nertsen
- 86. Woutersdijk 7 Valburg - nertsen
- 87. Woutersdijk 5 Valburg - nertsen
- 88. Reethsestraat 35 Valburg - nertsen

- 89. Nijkerkerweg 161 Voortuizen - vossen
- 90. Plaggenweg 17 Voortuizen - nertsen
- 91. Kerkhofweg 10 Warnsveld - nertsen
- 92. Dijk 13 Weurt - nertsen
- 93. Jonkerstraat 44 Weurt - nertsen/vossen/loompelsterij
- 94. Jonkerstraat 42b Weurt - nertsen/vossen
- 95. Zuiderzeestraatweg 433 Wezep - nertsen
- 96. Zuiderzeestraatweg 423 Wezep - nertsen
- 97. Laurseweg 90 Wijchen - nertsen
- 98. Hazenpad 19 Wijchen - nertsen
- 99. Aerdenbroek 6 Wilp - nertsen
- 100. Plaggenweg 37 Kootwijkerbroek - nertsen
- 101. Deldensebroekweg 6 Vorden - nertsen

U T R E C H T

- 1. Groeneweg 24 Bunschoten-Spakenburg - nertsen
- 2. Bosweg 33 Elst - nertsen
- 3. Vissersweg 1 Elst - nertsen/vossen
- 4. Tiendweg 4 Houten t Gooi - nertsen
- 5. Schalm 9 Renswoude - nertsen
- 6. Biesboscherweg 2 Renswoude - nertsen
- 7. Nieuweweg n 253 Veenendaal - nertsen
- 8. Bunsinglaan 13 Zeist - nertsen
- 9. Tiendweg 1d Zeist - nertsen
- 10. Weteringsteeg 57 Achterberg - vossen
- 11. Zuidelijke Meentsteeg 6 Achterberg - nertsen/vossen

N O O R D - H O L L A N D

- 1. Oostereinderweg 418 Aalsmeer - nertsen
- 2. ~~(nertsen/vossen)~~
- 3. Kerkweg 227 Heemskerk - nertsen
- 4. Rustenburgerweg 70 Heerhugowaard - nertsen
- 5. Gouw 2 Opmeer - nertsen/vossen
- 6. Noordeinde 104 Volendam - nertsen

Z U I D - H O L L A N D

- 1. Achtermiddenweg 2a Aarlanderveen - nertsen
- 2. Steekterweg 17 Alpen a/d Rijn - nertsen
- 3. Hoeksekade 169 Bergschenhoek - nertsen/vossen
- 4. Dammekamp 52 Bodegraven - nertsen
- 5. Binnendams 42 Hardinxveld - nertsen
- 6. Westervijdweg 31 Hazerswoude - nertsen
- 7. Nieuweweg 2 Hei en Boeicop - nutria's
- 8. Nieuweweg 9 Melissant - nertsen
- 9. Delftlandstraat 1 Nootdorp - nertsen
- 10. Nieuwdorperweg 30 Reeuwijk - nertsen
- 11. Noordeinde 150 Waddinxveen - nertsen
- 12. N. Dwarsweg 86a Zevenhuisen - nertsen
- 13. Volgerlandseweg 6 Numansdorp - nertsen/pelterij
- 14. Zuidende 22 Aarlanderveen - nertsen

N O O R D - B R A B A N T

- 1. Groenestraat 33 Achtmaal - nertsen/vossen
- 2. Buizerdweg 16-18 Asten - nertsen
- 3. Dakworm 3 Bakel - vossen
- 4. Hazenhutsedijk 11 Bakel - nertsen
- 5. Buytenkamp 11 Bakel - nertsen

- 6. Peeleindseweg 5 Beek en Donk - nertsen
- 7. Grensweg 6 Beek en Donk - nertsen
- 8. Boerdonkseweg 11 Beek en Donk - nertsen
- 9. Herendijk 11 Beek en Donk - nertsen
- 10. Herendijk 3 Beek en Donk - nertsen
- 11. O. Steenstraat 34 Oud Gastel - nertsen
- 12. Dopheidreef Bergeyk - nertsen
- 13. Heuveleindseweg 11-13 Best - nertsen
- 14. Hapseweg 2 Beugen - nertsen
- 15. Gewandhuis 7 Boekel - nertsen
- 16. Zandhoek Boekel - nertsen
- 17. Het Hof 2 Boxtel - nertsen
- 18. Eschebaan 3 Boxtel - nertsen
- 19. Ypelaarstraat 38 Breda - nertsen
- 20. Lisselsweg 237 Deurne - nertsen
- 21. Goorsebergweg 10 Deurne - nertsen
- 22. Milheerzerweg 83 Deurne - nertsen
- 23. Vinkenweg 8 Deurne - nertsen
- 24. Rechteheidsdijk 7 Deurne - nertsen
- 25. Grote Aardweg 30 Eersel - vossen
- 26. Stootershutweg 26 Elsendorp - vossen
- 27. Keizersberg 26 Elsendorp - nertsen/vossen
- 28. Gemertsedijk 9a Erp - nertsen
- 29. Scheiweg 72 Gemert - nertsen
- 30. Scheiweg 100 Gemert - nertsen/vossen
- 31. Scheiweg 105 Gemert - nertsen
- 32. Koksedijk 8 Gemert - nertsen
- 33. t Hof 2 Gemonde - nertsen
- 34. Blaseveldweg 4 Haaren - nertsen
- 35. Zoggelsestraat 122 Heesch - nertsen/vossen
- 36. Wierdensedijk 199 Helmond - nertsen
- 37. Kranen - Helmond - nertsen
- 38. Weyerw. g 40 Helmond - nertsen
- 39. Heibloemweg 6 Helmond - nertsen
- 40. Weyerweg 47 Helmond - nertsen
- 41. Wierdensedijk 203 Helmond - nertsen
- 42. Peeleik Helmond - nertsen
- 43. Bruhezerweg 25b Helmond - nertsen
- 44. Klopweg 4c Landhorst - nertsen/vossen
- 45. Stichting 2a Landhorst - nertsen
- 46. Moorsel 7 Lierop - nertsen
- 47. Bergstraat 55 Loon op Zand - nertsen
- 48. Kraanven 19 Loon op Zand - nertsen
- 49. Molenstraat 25 Loon op Zand - nertsen
- 50. Hondsbosserdijk Luykgestel - nertsen
- 51. Oudvensstraat 3 Mierlo - vossen
- 52. Berken 6 Milheez - nertsen
- 53. Vossenhoorn 5 Moergestel - nertsen
- 54. Reedijk Moergestel - nertsen
- 55. Luienhoekweg 10 Moerstraten - nertsen

- 56. Nachtegaallaan 57 Mortel - nertsen/vossen
- 57. De Smagt 17 Mortel - vossen
- 58. Broekeindsedijk 12 Oost-West-Middelbeers - nertsen
- 59. Spekkief 13 Oploo - vossen
- 60. Gemertseweg 26 Oploo - nertsen
- 61. Peelkant 55 Oploo - nertsen
- 62. Langebergsestraat 2 Oud Gastel - nertsen
- 63. Hazellbroek 1 Overloon - nertsen/vossen
- 64. Papenvoortsedijk 1a Rijkevoort - nertsen
- 65. Papenvoortsedijk 4b Rijkevoort - nertsen
- 66. De Quayweg 3 Rijkevoort - nertsen
- 67. Hoekstraat 6 Rijkevoort - nertsen
- 68. Spiekweg 1 Rijkevoort - nertsen
- 69. Toven Rijkevoort - nertsen
- 70. Blaarpeelweg 3 Rips - nertsen
- 71. Nauwstraat 20 Roosendaal - nertsen
- 72. Gastelseweg 216 Roosendaal - nertsen
- 73. Oude Baan 184 + 56a Rosmalen - nertsen/vossen/pelsschappen
- 74. Klaverstraat 1 Schayk - nertsen
- 75. Schrijvershoef 14 Schijndel - nertsen
- 76. Keur 8 Schijndel - nertsen
- 77. Visserweg 6 Someren - nertsen
- 78. Lungendonk 17 Someren - nertsen
- 79. Ploegstraat 53 Someren - nertsen
- 80. Verbernedijk Someren - nertsen
- 81. Eendenputtenweg St. Oedenrode - nertsen
- 82. Weievensweg 3 St. Oedenrode - nertsen
- 83. Meerberg Teteringen - nertsen
- 84. Duynsborgseweg 20 Tilburg - nertsen
- 85. Dongenseweg 77 Tilburg - nertsen
- 86. Millseweg Uden - vossen
- 87. Hoeverdijk 17 Valkenswaard - nertsen/vossen
- 88. Kapelweg 16 Valkenswaard - nertsen
- 89. Kluiserdijk 90 Valkenswaard - nertsen
- 90. Kluiserdijk 6 Valkenswaard - nertsen
- 91. Maastrichterweg 114 Valkenswaard - nertsen/vossen
- 92. A. Hoekstraat 1 Venhorst - nertsen
- 93. Noordstraat Venhorst - nertsen/vossen
- 94. Millseweg 5 Venhorst - vossen
- 95. Telefoonstraat Venhorst - nertsen
- 96. Belgerenseweg 47 Vierden - nertsen
- 97. Brabantstraat 5 Volkel - vossen
- 98. Vloetstraat 1 Volkel - nertsen
- 99. Meerkensweg Volkel - nertsen/vossen
- 100. Goorkenseweg 6 Volkel - vossen
- 101. Nieuwe Erf 4 Vortum Mullem - vossen
- 102. Kwaaiweg 3 Wanroy - nertsen
- 103. 't Muurtje 5 Wanroy - nertsen
- 104. Zuidlangerweg 4a Willemstad - nertsen

- 105. Duifhuis 6-8 Zeeland - nertsen
- 106. Groenestraat Zundert - nertsen/vossen
- 107. Zuidlangeweg 4a Oudemolen - nertsen

Z E E L A N D

- 1. Korte Zuidwest 12 Borsselle - nertsen
- 2. Diepeneestraat 6 Borsselle - nertsen
- 3. Lange Zuidweg 3 Borsselle - nertsen
- 4. Langeweg 2 Bruinisse - nertsen/vossen
- 5. Zuidzandseweg 22 Cadzand - nertsen
- 6. Kromhoekseweg 6 Koewacht - nertsen
- 7. Nw. Karnemelkstraat 22 Koewacht - nertsen
- 8. Veerstraat 9 Nieuw Namen - nertsen
- 9. Nieuweweg 3 Nieuwerkerk - nertsen
- 10. Oudelandseweg 2 Retranchement - nertsen
- 11. Oude Landsedijk 3 Stavert - nertsen

L I M B U R G

- 1. Lorbaan 4 Beringe - nertsen
- 2. Sitterskampweg 100 Blerick - nertsen
- 3. Heerweg 32 Echt - nertsen
- 4. Herstraat 42 Horst - nertsen/vossen
- 5. Gelfestraat 29 Kessel - nertsen/vossen
- 6. Horsteweg 17 Leunen - chinchilla's
- 7. Den Staelingh 2 Meerlo - vossen
- 8. Boodersdijk 20 Nederweert - nertsen
- 9. Niessakkerweg 3 Nederweert - nertsen
- 10. Gebleekteldijk 6 Nederweert - nertsen
- 11. Plattedeeldijk 2d Nederweert - nertsen
- 12. De Platkuil 6 Nederweert - nertsen
- 13. Napoleonseweg 14 Neer - nertsen
- 14. Roggelsdijk Neer - nertsen
- 15. Ruitjensstraat 6 Neeritter - chinchilla's
- 16. Zandsteeg 6a Ottersum - nertsen
- 17. Kleine Bisslet 1 Ottersum - nertsen
- 18. Spekestraat 6 Ottersum - nertsen
- 19. Langehorst 2b Ottersum - nertsen
- 20. Achter het huis 51 Rooth - nertsen
- 21. Kookoek 2 Siebengewald - nertsen
- 22. Romerweg 28 Sevenum - nertsen
- 23. Groeneweg Sevenum - nertsen
- 24. Bergseweg 109 Ubachsberg - nertsen
- 25. Langehorst 9 Ven-Zelderheide - nertsen
- 26. Bergseweg 109 Voerendaal - nertsen
- 27. Twistweg 17 Vredepeel - nertsen
- 28. Gebleektesteeg 15 Weert - nertsen
- 29. Thornstraat 33 Weert - nertsen
- 30. Lollebeekweg 3 - Castenray - nertsen

Belangenbehartigingsorganisaties, toeleveringsbedrijven e.d. voor pelsdierenfokkerijen

- 1. N.F.E.: Nederlandse Vereniging van Fokkers van Edelpelsdieren. Molenweg 7, 6612 AE Nederasselt (Gld.).
- 2. 'Het Spelderholt': Doet onderzoek voor de pelsdierenhouderij. Spelderholt 9, 7361 DA Beekbergen (Gld.).
- 3. Rijksvoorlichtingsdienst voor de pelsdierenfokkerij: Spelderholt 9, 7361 DA Beekbergen (Gld.). Prof. Cobbenhagenlaan 225, 5004 BD Tilburg.
- 4. Centraal Diergeneeskundige Dienst te Lelystad: Geeft advies en doet onderzoek op het gebied van gezondheid van pelsdieren. Postbus 65, 8200 AB Lelystad.
- 5. Nederlands Bont Instituut: Propaganda-organisatie waarin ook de pelsdierenfokkers vertegenwoordigd zijn. Wilhelminalaan 13, 1062 HH Amsterdam.
- 6. Ministerie van Landbouw en Visserij: Stimulator van de pelsdierenfokkerij in Nederland. Bezuidenhoutseweg 73, 2594 AC Den Haag.

- 7. Praktijkschool Horst: Verzorgt opleidingen tot pelsdierenfokker. Stationsstraat 104, 5963 AB Horst (L.).
- 8. Flevo C.P.C.: Voedercentrale. Nijverheidsweg 13, 3881 LA Putten (Gld.).
- 9. Nederland B.V.: Nertsvoedercentrale. Middelbuurtseweg 43a, 3903 LB Veenendaal.
- 10. Van Ansem's voedercentrale B.V.: Ontwikkelt ook allerlei constructies en artikelen t.b.v. de pelsdierenfokkerijen. Groesvlaas 7, 5763 PD Milheez (N-B.).
- 11. Trouw & Co.: Veevoederfabriek. Stationsweg 12, 3771 VH Barneveld (Gld.).
- 12. West-Friese Werkplaats: Fabrikant van sheds, kooitjes, pelsplanken e.d. Postbus 566, 1620 AN Hoorn.
- 13. Scanstars B.V.: Levert allerlei benodigheden voor de pelsdierenfokkerijen. Nijverheidsweg 8, 3881 LA Putten (Gld.).
- 14. Internationale Handelsmaatschappij: Levert grondstoffen voor de pelsdierenvoeding. Oeverstraat 21, 3961 AM Wijk bij Duurstede.
- 15. Jos Vogels Gemert: Importeur

- van nertsvoedermachines en computersysteem speciaal voor nertsenfarms. Postbus 40, 5420 AA Gemert (N-B).
- 16. Bekaert Nederland B.V.: Maakt gaas voor kooitjes en omheiningen. Postbus 1149, 3300 AC Dordrecht.
- 17. Thibo Draad- en Bouwstaal-producten B.V.: Levert gaas voor kooitjes en omheiningen. Postbus 1, 5740 AA Beek en Donk (N-B).
- 18. Harlan: Fokker van proefdieren en leverancier van vaccins voor pelsdieren. Onderbanken (L.).
- 19. Holland Fur Sales B.V.: Opkoper van pelzen voor veilingen in Kopenhagen. Spokkerveld 5, 6569 DH Milsbeek (L.).
- 20. Hudson's Bay and Annings Ltd.: Opkoper van pelzen voor veilingen in Londen. Molenweg 7, 6612 AE Nederasselt (Gld.).
- 21. Paardeckooper: Vellenkoper voor bontveilingen in Leipzig. Postbus 295, 1110 AG Diemen.
- 22. Henk Hentzen: Vellenexpediteur. Coolhaven 104/106, 3024 AJ Rotterdam.

VOORAANKONDIGINGEN

Op 7 februari verschijnt bij uitgeverij Papieren Tijger het boek:

FORMULE W.S. DE ANDERE RE-CLASSERING

De schrijver René van der Velden is inzake reclassering geen onbekende (Mores leren, en 'Gevangenen' etc.) In het voorliggende boek wordt een nieuw model van de reclassering onder de loupe genomen; die van de HVO-Welzijnswerk Strafrechtmoelijkheden in Amsterdam. De klanten van deze instelling doen zelf verslag van hun ervaringen met deze vorm van hulpverlening, die bestaat uit praktische hulp bij geldproblemen, onderdak, opleiding of werk. Is dat nu precies de hulp waar ze om vroegen?

En ook het team komt aan het woord en doet een boekje open over de mogelijkheden binnen het nauwe kader van de reclassering.

Vermoedelijk is de opzet ontleend aan 'Gevangenen' van o.a. dezelfde auteur. De keuze van uitgeverij laat vermoeden, dat René zich met een kritische analyse niet terughoudend hoeft op te stellen.

PERSBERICHT

Op 20 en 21 januari 1990 werd in het Henk Schram Centrum in Houthem Zuid-Limburg, een Euregionale Anti-fascisme Overleg georganiseerd door de Werkgroep tegen fascisme en racisme uit Heerlen.

Doel van het Overleg:

-hechtere samenwerkingsverbanden tussen anti-fascisten stimuleren;

-Euregionale contacten verbeteren;

-stand van zaken op extreem-rechts gebied in Nederland, België, Bondsrepubliek Duitsland en de DDR bespreken;

-Het Schengen akkoord kwam aan bod en de mogelijke gevolgen ervan werden op een rij gezet. Aan het Overleg namen deelnemers uit 4 landen deel (Nederland, België, BRD en DDR).

Zij vertegenwoordigden diverse organisaties, t.w.: anti-fascisme groepen uit Roermond, Den Bosch en Heerlen, de Vereniging der Verfolgten des Nazi-regimes-Bund der Antifascisten uit Aken (VVN-Bda), Antifascisten Front (AFF) Antwerpen, blad Verzet Antwerpen, AFdruk (anti-fascistisch/racistisch tijdschrift), Fascisme Onderzoeks Kollektief, Anti-fa-

schistische Aktion (AFA) DDR, rechts extremismus seminar der Volkshochschule der Ostkantone Eupen.

Vier belangrijke punten van aandacht kwamen naar voren uit de gehouden inleidingen:

-Toenemende vreemdelingenhaat bij het Vlaams Blok, de Republiken, de Centrum Democraten en andere fascistische organisaties;

-zich steeds sterker organiserende en naar buiten toe optredende fascistische organisaties in België, BRD en DDR. Ook in Nederland moeten wij waakzaam blijven;

-toenemende verrechtsing in de wetgeving (voorbeelden: stakingsrecht aan banden door toetsing van rechtsgeldigheid van stakingen door de rechter/identifikatieplicht wordt in het kader van het Schengen ak-

koord en Europa 1992, in de toekomst doorgevoerd/ aantasting van privacy door harmonisatie van de persoonscontrole en registratie in Europa. 1992/ beperking van asielrecht door de Europese buitengrenzen van 1992;

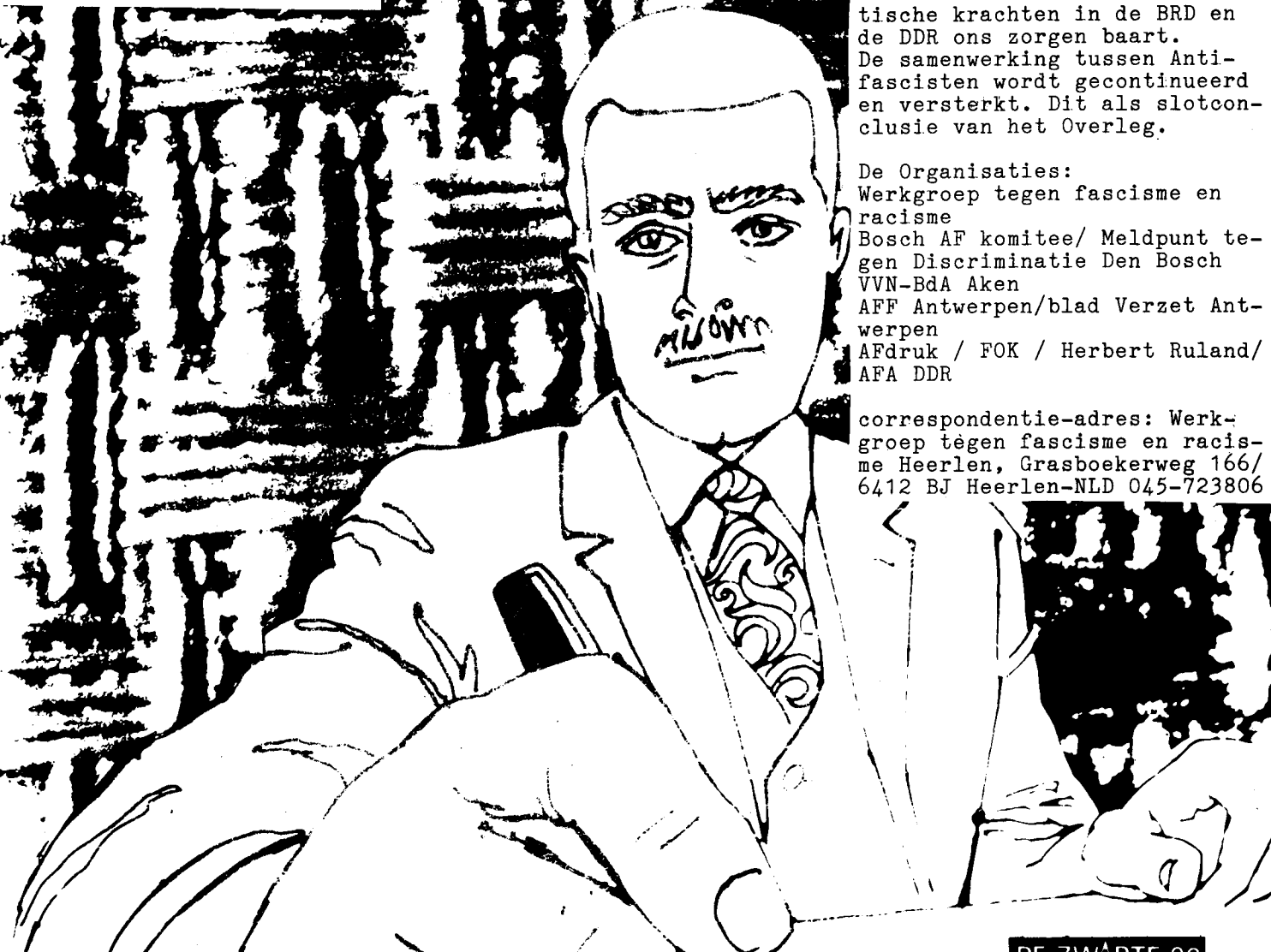
-tevens kwam de mogelijke hereniging van de 2 Duitse staten ter sprake, en dat in deze ontwikkeling, met name de rol van de fascistische krachten in de BRD en de DDR ons zorgen baart.

De samenwerking tussen Antifascisten wordt gecontinueerd en versterkt. Dit als slotconclusie van het Overleg.

De Organisaties:

Werkgroep tegen fascisme en racisme
Bosch AF komitee/ Meldpunt tegen Discriminatie Den Bosch
VVN-BdA Aken
AFF Antwerpen/blad Verzet Antwerpen
AFdruk / FOK / Herbert Ruland/
AFA DDR

correspondentie-adres: Werkgroep tegen fascisme en racisme Heerlen, Grasboekerweg 166/ 6412 BJ Heerlen-NLD 045-723806

Vanaf 7 februari start in het kraak... 'de Informant' een videoavond die voorlopig iedere eerste en derde woensdag van de maand een thema avond of een speelfilm (of iets dergelijks) op het programma heeft staan., Als je het nog niet weet, de Informant staat in Rotterdam (Hudsonstr. 57b), vanaf C.S. tram 4 of Metro uitstappen Delfshaven.

"een bieb, te gek maar niet op onze plek"

Zaterdag 20 januari '90
Groningen

300 mensen wandelen, leuzend, fluitend, en sissend, hup-hup-hup-send en rennend met spandoeken door de binnenstad!

Kortom een leuke Demo.

-alleen de M.E. met de rug naar ons gekeerd, de (tv) kamera op de voordeur van het WNC gericht en de nerveuze politie paarden onderweg, deden vermoeden dat er meer aan de hand is in Groningen.

WNC moet blijven!

we zullen niet wijken voor stadsvernieling/prestige praktijken!

BIRMA STRUGGLE FOR DEMOCRACY

De azië sektie van de XminY beweging organiseert een informatie/diskussie bijeenkomst over de situatie in Birma.

Nwe Aung, Europees vertegenwoordiger van het comitee for Reconstruction of Democracy in Birma, presenteert de video 'Dying for democracy', uitgebracht door de BBC.

Naar aanleiding hiervan geeft hij een overzicht van de meest recente ontwikkelingen in Birma. Judith Richter, een 'health activist', bracht vorig jaar enkele maanden door bij de gevluchte studenten in kampen in Thailand. Zij zal aan de hand van dia's haar ervaringen met het Birmese verzet vertellen.

De bijeenkomst is op zaterdag 3 februari van 15.00 tot 17.00 uur, in het eethuis 'De Filistijnen', Frederik Hendrik str. 111-115, Amsterdam. tram 13 halte Rozengracht, of bus 21 halte Hugo de Groot plein.
(gratis)

Op zaterdag 7 april 1990 wordt in het IISG-A'dam een studiedag "Anarchisten en fascisme" georganiseerd door het Documentatiecentrum Vrij Socialisme.

Een definitief programma wordt op aanvraag toegezonden.

Voorlopig ziet het programma als volgt uit:

R.Steiner, van anarchist tot irrationalist.

Antisemitisme, B.Lazare en Th.Herzl.

De rapaljanen, en

Links geweld in Italië.

Tijdens de dag wordt ook de Clara Meijer-Wichmannprijs uitgereikt.

Een vroegtijdige aanmelding is uit organisatorisch oogpunt zeer gewenst.

Deelnamekosten zijn f10,- of meer natuurlijk.

Meer informatie bij het documentatiecentrum Vrij Socialisme in Utrecht of bij het IISG in Amsterdam

AAN ALLE VROUWEN(GROEPEN)

Wij, de vrouwen van het vrouweninformatiecentrum in Amsterdam, hebben per 1 januari 1990 besloten ons centrum op te heffen. Al langere tijd was duidelijk dat het ons aan de inspiratie en inzet, die we eerder wél hadden, ontbrak. Ons politieke werk als vrouwengroep is daardoor naar buiten toe langzaam maar zeker stil komen te liggen.

Waar we wel aan gewerkt hebben is het opknappen van een nieuwe ruimte in Wicca. In overleg met de bewoonders en de andere gebruikerssters van het pand hebben we besloten dat deze ruimte als het even kan in gebruik moet blijven als ruimte voor vrouwengroepen. Dit ook met de gedachte dat het juist voor vrouwengroepen vaak niet makkelijk is om een goeie en goedkope eigen plek te vinden.

Daarom roepen we alle vrouwengroepen, die regelmatig gebruik willen maken van een vaste plek, op om contact met ons op te nemen. Dit kan telefonisch op maandagmiddag tussen 13.00 en 16.00 uur en op donderdagavond tussen 20.30 en 22.30 uur, tel. 020-864927. Je krijgt dan de vrouwen van de vrouwenweek aan de lijn.

Schriftelijke reacties naar:

Vrouweninformatiecentrum
de Wittenstraat 73
1052 AT Amsterdam

Je kunt reageren tot 15 maart 1990. Daarna zal in overleg met de andere gebruikersters en de bewoonders van Wicca een gebruikstersplan gemaakt worden.

groetjes,
het vrouweninformatiecentrum

AMOK NOORD - Groningen

Op donderdag 8 februari a.s. organiseert het Antimilitaristies Onderzoekskollektief (Amok-Noord) een informatieavond over Terreurbestrijding in Nederland.

Op gebied van justitie en politie vinden momenteel grote veranderingen plaats. In Nederland gaan gemeente- en Rijkspolitie samen en worden de mogelijkheden om politiek verzet te onderdrukken vergroot door o.a. wetsartikel 140 (deelname aan verboden organisaties) en speciale observatie- en obsporingsteams van de politie.

Met het oog op de open grenzen van Europa '92 wordt ook internationaal druk gepraat over terreurbestrijding (TREV) en een Europese politie (Europol).

Na een inleiding van Peter Klerks (auteur van "Terreurbestrijding in Nederland-1989) en een video is er volop mogelijkheid voor discussie.

De info-avond vindt plaats in het VredesInformatieCentrum (VIC), Steentilstraat 38 in Groningen. Aanvang 19,30 uur.

Meer informatie is verkrijgbaar bij Amok-Noord in het VIC, Steentilstr.38 onder tel.nr.050-133 247.

Ook voor deze avond ligt er een infomapje met krantenartikelen klaar voor geïnteresseerden, en wel in het Info-centrum De Klinker.

Op zondag 4 februari en op zondag 11 februari worden er bovendien vanaf 15,00 uur Amerikaanse en Russische propagandafilms vertoond die betrekking hebben op de thema's van de cyclus.

De info-avond begint om 20,30 uur en de toegang bedraagt f2,50. Het videokafé en de Klinker bevinden zich in de v.Broekhuysenstr.46, Nijmegen

De info-avond begint om 20,30 uur en de toegang bedraagt f2,50.

Het videokafé en de Klinker bevinden zich in de v.Broekhuysenstr.46, Nijmegen

AMOK-NIJMEGEN

Amok-Nijmegen en het videokafé organiseren een cyclus met de titel 'Op zoek naar een vijand'. Op deze avonden worden de veranderingen in de Oost-West verhoudingen en de gevolgen daarvan voor zowel de vrijheidsstrijd in de 3-kontinenten, als de Europese defensie behandeld.

Op 6 februari gaat de avond over Militarisme en Imperialisme. Om te beginnen zal 'n video vertoond worden over het EPLF, een bevrijdingsbeweging van Eritrea. Vervolgens zal Hans Alles, redactielid van het blad AMOK, ingaan op de situatie in Afrika. Wat zijn de gevolgen van het "einde van het kommunisme" voor de bevrijdingsbewegingen en socialistische regeringen? Kreëert dit openingen voor de VS om hun machtspolitiek uit te breiden?

Agenda

ZAT 3feb
Solidariteitsdag
tegen city vorming
vanaf 14.00 de Wielingen
Volkerakstr. 61
Amsterdam

3feb 15.00-17.00
info/diskuz BIRMA
van Azië sekte XminY
'de Filistijnen'
Frederikhendrikstr. 111-
Amsterdam 115

Mevrouw laten staan '
Zoetemeer
vBrechtstr. 64
zondagmiddag 4feb
7 KEVINS uit ire/england

de Klinker
van broekhuizenstr. 46
Nijmegen
zon 4feb videoos propaganda
uit vs & su
zon 11feb videoos zuid
amerika
aanvang 15.00
6feb video 20.30
militarisme en imperia-
lisme.
(AMOKnijmegen)

zondagmiddag kafee
ULTIMATUM
houtkoperswal 15
Amsterdam
4 feb 15.00 nicaraqua
- oost europa
18 feb 15.00 chili
een reisverslag

7feb ElSalvador avond
vanaf 20.00
'de informant'
Hudsonstr 57b
Rotterdam

8feb info avond 19.30
tereur bestrijding in
nederland.
Vic steenstr.38
Groningen
(AMOK Noord)

8feb video 'de stilte rond
christine M'
vrouwen kollektief
'intifada'
mathenesserdijk 410-418
Rotterdam

10 feb ANTI CITY VORMING
+DEMO+
15.00 a'dam c.s.
'savonds 10 jarig gekraakt
feest in de binnenpret,
benefiet t.b.v. Leoncavallo
te Milaan.
1e sschinkelstr.14
amsterdam